



BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

# JÓB KÖNYVE

*Idézetek a Bibliatanulmányokhoz*

---

2016. október, november, december

---

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból  
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Papp Andrea

**evs**  
editura viață și sănătate

Pantelimon  
2016

© 2016 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Az *Ellen G. White-idézetek a Bibliatanulmányokhoz* a Pacific Press® Publishing Association negyedévi kiadványa.

Ezt az idézetgyűjteményt, valamint egyes részleteit nem fordíthatják, módosíthatják, vehetik át, adhatják ki, másolhatják vagy sokszorosíthatják magánszemélyek vagy intézmények a Pacific Press vagy a Heted-napi Adventisták Generál Konferenciájának írásos engedélye nélkül.

**Megjegyzés:** Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

*Szerkesztő:* Mezei Áron

*Fordította:* Papp Andrea

*Tördelés:* Szőcs Erzsébet

*Borítóterv:* Liliana Dincă

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**White, Ellen Gould Harmon**

**Jób könyve: E. G. White idézetek / Ellen G. White; trad.: Papp Andrea. - Pantelimon: Viața și Sănătate, 2016**

ISBN 978-606-911-084-3

I. Papp, Andreea (trad.)

223.1

# JÓB KÖNYVE

1. A történet vége .....	5
2. A nagy küzdelem. ....	13
3. „Avagy ok nélkül féli Jób az Istent?” .....	21
4. Isten és az emberi szenvedés. ....	30
5. Átkozd meg a napot! .....	38
6. Indokolatlan átok? .....	47
7. Megtorló büntetés. ....	57
8. Ártatlan vér .....	66
9. Burkolt célzás a reménységre .....	75
10. Elihú haragja .....	84
11. A forgószélből megszólaló Úr .....	93
12. Jób Megváltója. ....	102
13. Jób jelleme .....	111
14. Tanulságok Jób könyvéből .....	120



## 1. tanulmány

# A történet vége

### Szeptember 24., szombat délután

Ádám élete tele volt fájdalommal, alázattal és töredelemmel. Amikor elhagyta Édent, elfogta a rémület attól a gondolattól, hogy meg kell halnia. Akkor látott először embert meghalni, mikor elsőszülött fia, Kain megölte testvérét. Lelkét büntudat marcangolta saját bűnéért. Ábel halála és Kain elvetése miatti vesztesége pedig kétszeresen sújtotta a porba. Láta, miként terjed el a romlottság, amelynek következtében a világ végül özönvíz által elpusztult. Bár az Alkotója által kimondott halálos ítélet először rettenetesnek tűnt, de miután majdnem ezer évig szemlélte a bűn következményeit, úgy érezte, Isten irgalmas, ha véget vet egy szenvedéssel és bánattal teli életnek. – *Pátriárkák és próféták*, 82. old.

Sátán diadalt ült, mikor Jézust sírba tették. Azt remélte, hogy az Üdvözítő nem veszi fel ismét az életét. Ő maga tartott igényt az Úr testére, így elhelyezte őrségét a sír körül, és megpróbálta Krisztust fogságba vetett rabként tartani. Elkeseredett és megharagudott, hogy a mennyei hírnök közeledtére angyalai elmenekültek. Mikor látta, hogy Jézus diadalmasan lép ki a sírjából, tudatára ébredt annak a ténynek, hogy királysága véget ért, és végül majd neki is meg kell halnia. – *Jézus élete*, 782. old.

A Biblia egyik legsúlyosabb, ugyanakkor legnagyobb igazsága, hogy Krisztus második eljövételével lezárul a megváltás csodálatos munkája. Jézus, „aki a feltámadás és az élet”, Isten népében, amely oly sokáig zarándokolt „a halálnak földében és árnyékában”, azt a drága és boldogító reménységet ébresztette, hogy eljön, és hazaviszi, „akit eltaszított magától”. A második adventről szóló üzenet a Szentírás alapvető taní-

tása. Attól a naptól kezdve, hogy az első emberpár fájó szívvel elhagyta az Édent, a hit gyermekei arra várnak, hogy a Megígért eljőjön, megtörje a pusztító hatalmát, és visszavigye őket az elveszett Paradicsomba. Az ősidők szent emberei sóvárogva várták, hogy a Messiás dicsőségben megjelenjék, és reménységüket valóra váltsa. Éden lakóinak hetedik leszármazottja, Énok, aki három évszázadon át Istennel járt a földön, megláthatta távolból a Szabadító jövetelét. „Ímé – mondta –, eljött az Úr az Ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenek felett.” (Júd 1:14–15) Jób pátriárka rendületlen bizalommal kiáltotta megpróbáltatásának éjszakáján: „Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent. Saját magam látom meg Őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más.” (Jób 19:25–27) – *A nagy küzdelem*, 299. old.

### **Szeptember 25., vasárnap: És boldogan éltek...**

Jóbbal az ő hite szerint történt minden, ahogyan mondta: „Ha megvizsgálna engem, úgy kerülnék ki, mint az arany.” (Jób 23:10) Türelmes kitartása által igazolta saját jellemét és annak jellemét is, akinek képviselője volt. „Azután eltávolította Isten Jóbtól a csapást... és kétszeresen visszaadta az Úr Jóbnak mindazt, amije volt... Az Úr pedig jobban megáldotta a Jób életének végét, mint kezdetét.” (Jób 42:10–12) – *Előtted az élet*, 156. old.

„Boldog nép az, amelynek így van dolga; boldog nép az, amelynek az Úr az Ő Istene.” (Zsolt 144:15)

Ha boldogságot és békét szeretnél találni mindenben, akkor mindent Isten dicsőségére kell tenned. Ha békét szeretnél a szívedben, akkor őszintén utánoznod kell Krisztus életét. Ha ezt teszed, nem lesz többé szükséged arra, hogy a büszkeség megnyilvánulásaiban vagy a világi szórakozásokban keresd az örömet. Olyan derűt és boldogságot találsz a helyes magatartásban, amit a rossz cselekvésében soha nem ismertél fel. Jézus az emberi lét minden szakaszán átment, csecsemőként született, volt kisgyermek, ifjú és felnőtt, így mindenben példát adhat nekünk. Az Ő nagy szeretete által minden benne bízó lélek előtt megnyitotta az

öröm és boldogság forrását. Érezzünk felelősséget Istennel szemben! Ha lelkiismeretesen végezzük, ami kedves előtt, megerősödünk az erejével, és Őt utánozva hozzá hasonlóvá válunk, növekedve bölcsességben Isten és az emberek előtt. A világ legboldogabb embereinek életében Isten az első, az utolsó és a legjobb. – *My Life Today*, 161. old.

Azok az apák és anyák, akik Istent teszik első helyre otthonukban, és megtanítják arra a gyermekeiket, hogy a bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, dicsőítik Istent az angyalok és az emberek előtt azért, hogy a világnak jól szervezett, jól nevelt családot mutatnak be, olyan családot, ami szereti Istent, engedelmeskedik neki, és nem lázad fel ellene. Ebben az otthonban nem idegen Krisztus; neve családi, tisztelt, megdicsőített név. Az angyalok gyönyörűségüket találják abban az otthonban, ahol Isten uralkodik mindenk fölé, és a gyermekeket megtanítják a valóság, a Biblia és Teremtőjük tiszteletére. E családok igényt tarthatnak az ígéretre: „Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek.” (1Sám 2:30) – *Boldog otthon*, 27–28. old.

## Szeptember 26., hétfő: Szomorú vég

Keresztelő János fellépésekor, mint a Messiás követe, felrázta a nemzetet. Mindenféle rendű és rangú, rendkívül nagy néptömeg követte őt helyről helyre. Amikor eljött Jézus, akiről bizonyosságot kellett tennie, minden megváltozott. A sokaság már Jézust követte, és úgy látszott, hogy János munkája gyorsan befejeződik. Hite azonban nem ingadozott. Így szólt: „Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállnom.” (Jn 1:30) Az idő múlt, és a János által várt birodalmat nem alapították meg. Heródes börtönében az életadó levegőtől és a pusztai élet szabadságától elzárva várt és figyelt. Nem hallatszott fegyvercsörgés, sem a börtönök ajtajának megnyílása; de a betegek gyógyultak, az evangélium hirdette, embereket emeltek fel, akik tanúskodtak Krisztus missziójáról. Börtönének magányában felismerte, hogy ösvénye oda vezet, ahová Mesteréé. Ekkor János elfogadta megbízását: a Jézussal való áldozat közösségét. A menny küldöttei kísérték el sírjába. A világegyetem értelmes lényei, az elbukott és el nem bukott lények igazolták önzetlen szolgálatát.

Az azóta letűnt valamennyi nemzedék idején szenvedő emberek vigasztalást találtak János bizonyágtétele által. A börtönben, a verpadon, a lángok között a sötét századok idején férfiak és nők merítettek erőt Krisztusnak róla mondott bizonyágtételéből: „Az asszonyoktól születettek között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál.” (Mt 11:11) „Mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról; akik hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az oroszlánok száját betömték. Megoldották a tűznek erejét, megmenekedtek a kard életől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek táborait.” (Zsid 11:32–34) – *Előtted az élet*, 157–158. old.

Isten kiválasztott eszközei minden korszakban gyalázatot és üldözést szenvedtek az igazságért. Józsefet gyalázták és üldözték, mert erkölcsös maradt, Dávidot, Isten kiválasztott szolgáját, mint a vadat, úgy üzték ellenségei. Dánielt oroszlánverembe dobták a menny iránti hűsége miatt. Jób elvesztette földi javait, betegsége még rokonaiban és barátaiban is undort keltett, de hűsége az Úr iránt nem ingott meg. Jeremiás sem szűnt meg hirdetni az Istentől nyert igazságot, noha bizonyágtétele annyira felbőszítette a királyt és a hercegeket, hogy a szennygödörbe dobatták. Istvánt megkövezték, mivel a megfeszített Krisztust prédikálta. Pált börtönbe vetették, megvesszőzték, megkövezték és végül megölték, mert Isten hűséges követe maradt a pogányok között. Jánost is száműzték Pátmosz szigetére „az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért”. Az emberi állhatatosság példái igazolják, hogy Isten ígéretei bizonyosak, jelenléte állandó, és kegyelme megtart. Bizonyítják a hit erejét, ami ellenáll a világ hatalmának. A hit munkája, hogy a leg-sötétebb órákban Istenben nyugodjunk, hogy érezzük, ha bármennyire megkísért és űz is a vihar, a kormányt Atyánk tartja kezében. Csupán hitszemünkkel tudunk fölemelkedni a mulandó dolgokon, hogy az örök valóság igazi értékét helyesen becsüljük meg. – *Az apostolok története*, 575. old.



## Szeptember 27., kedd: A (részleges) helyreállítás

Az ítélezők az emberek nevét és cselekedeteit nyilvántartó mennyei könyvek alapján döntenek. Dániel próféta ezt mondja: „Ítélok ültek le, és könyvek nyitattak meg.” Amikor János apostol leírja ezt a jeletet, hozzáteszi: „Majd egy más könyv nyitott meg, amely az életnek könyve; és megítéltettek a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint.” (Jel 20:12) Az élet könyve azoknak a nevét tartalmazza, akik valaha is Isten szolgálatába léptek. Jézus azt mondta tanítványainak: „Örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.” (Lk 10:20) Pál beszél hűséges munkatársairól, „akiknek neve benne van az élet könyvében” (Fil 4:3). Dániel, bepillantva abba a „nyomorúságos időbe”, „amilyen [még] nem volt”, kijelenti, hogy Isten népe, „aki csak beírva találtatik a könyvben”, megszabadul. A Jelenések könyvének írója pedig azt mondja, hogy csak azok lépnek be Isten városába, „akik beíratk az élet könyvébe, amely a Bárányé” (Dán 12:1; Jel 21:27). – *A nagy küzdelem*, 480. old.

Az Istennel való közösség és az ima tette képessé Énokot, hogy elhatárolódjon a világban levő kívánság romlottságától. Az utolsó napok veszélyében ugyanabból a Forrásból kell erőt merítenünk. Járjunk Istennel. El kell szakadnunk a világtól, mert szennyezésétől csak a hűséges Énok példáját követve mentesülhetünk. Akik Krisztus vallását gyakorolják, meg kell érteniük a rájuk háruló felelősséget. Érezniük kell, hogy Jézus személyes megvallása egyéni feladat. Ha mindannyian felmérnénk ezt, és munkába állnánk, erős hadsereggé válnánk. A mennyei Galamb kitárja szárnyát fölöttünk. Isten dicsőségének sugarai nem távolodnának elő tőlünk, ugyanúgy, mint ahogy Énoktól sem. – *In Heavenly Places*, 70. old.

A mi Urunk, Jézus Krisztus eljött erre a világra, hogy az embereknek fáradhatatlanul szolgálatára legyen. „Ő vette el a mi erőtlenségünket, és Ő hordozta a mi betegségünket” (Mt 8:17), hogy az emberiségnek minden bajban segítségére legyen. Eljött, hogy elvegye a betegség, nyomorúság és bűn terheit. Az volt a küldetése, hogy teljesen helyreállítsa az embereket, hogy egészséggel, békességgel és tökéletes jellemmel ruházza fel őket. Különböző körülmények között élő és különböző igényű

emberek keresték meg, mégis senki sem távozott úgy, hogy ne kapott volna segítséget tőle. A gyógyító erő folyama áradt belőle, és az emberek meggyógyultak testben, lélekben és gondolkodásban egyaránt. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 17. old.

## **Szeptember 28., szerda: Isten örök országa**

Mivel Sátán vezette bűnre az embert, azt remélte, hogy Isten bűn iránti undora örökre elválasztja Őt az embertől, és megszakítja a menny és a föld közötti kapcsolatot. A menny megnyilatkozása Istennek Fiához intézett szavaival a halál lélekharangját kondította meg Sátánban. Félt attól, hogy most az Úr még jobban magához vonja az embert, és erőt ad neki kikerülni az általa kitett csapdákat. Ezért jött le Jézus a mennyei királyságból a földre. Az ördög nagyon jól tudta, milyen tisztelet övezte Krisztust, az Atya szeretett Fiát a mennyben. Amikor Ő elhagyta a mennyet, és emberként lejött a földre, Sátán féltetni kezdte saját biztonságát. Nem tudta felfogni az elbukott emberiség megmentésére hozott hatalmas áldozat titkát. Tudta, hogy a menny értéke jóval felülmúlja az elbukott ember értelmét és felfogását. De tudta, hogy a föld legdrágább kincsei sem hasonlíthatóak ennek értékéhez. Mivel lázadása által elveszítette a menny gazdagságát és tiszta dicsőségét, bosszút forralt, és mindenáron megpróbálta aláásni a menny értékét, és az emberek szívében felkelteni a földi kincsek utáni sóvárgást.

Az emberek számára elképzelhetetlen erővel támadtak Sátán kísértései Isten Fiára. A minket naponta érő, annyira nehéznek tűnő, szinte ellenállhatatlan kísértéseket Isten Fia sokkal nagyobb mértékben élte át, mivel jellemének kiválósága messze felülmúlta a bukott emberi jellemet. Krisztus mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan. Az emberek képviselőjeként kiállta a legkeményebb próbát. Találkozott az ördög legnagyobb erejével. A legnehezebb kísértéseket is leküzdve győzött az emberekért. Ha Jézusra támaszkodunk, lehetetlen, hogy nagyobb próba érjen, mint amilyet elviselhetnénk. – *Confrontation*, 29, 31. old.

Jézus nem kecsgetteti követőit földi dicsőséggel és gazdagsággal. Nem ígér nekik kísértésektől mentes életet. Ellenkezőleg, felszólít,

hogy kövessük Őt az önmegtagadás és szégyen ösvényén. Ellene, aki a világ megváltásáért jött, egyesült erővel lépett fel a gonosz teljes serege. Kegyetlen összeesküvést szőttek a gonosz emberek és a gonosz angyalok a Békefejedelem ellen. Ez a sorsa mindenkinek, aki kegyesen akar élni Krisztus Jézusban. Gyalázat és üldözés vár mindazokra, akikben Krisztus lelkülete él. Az üldözés módja és mikéntje változhat a korszakoknak megfelelően, azonban az indítók (az üldözést kiváltó lelkület) ma is ugyanaz, mint Ábel korában és minden időben volt, amikor öldökölték az Úr választottait. – *Az apostolok története*, 576. old.

### **Szeptember 29., csütörtök: A feltámadás és az élet**

Krisztus győztesen jelentette ki József feltört sírboltja fölött: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) Ezeket a szavakat csak egy Isten mondhatta. Minden teremtett lény az Örökkévaló akaratából és hatalmából él. Mindnyájan függő viszonyban levő elfogadói az Úrtól származó életnek. A legmagasabb rangú szeráfától a legalázatosabb lelkes lényig mindenki az életnek ebből a forrásából töltődik fel élettel. Csak aki Istennel egy, mondhatja el: van hatalmam, hogy letegyem az életemet, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem azt. Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy széttörje a halál bilincseit. Jézus feltámadt a halottak közül első gyümölcseként az elaludtaknak. Előképe volt a kévelengetésnek. Feltámadása éppen azon a napon következett be, mikor a kévelengetést kellett bemutatni az Úr előtt. Több mint ezer évig hajtották végre ezt a jelképes ceremóniát. A szántóföldekről az első megérett, magvas gabonakalászokat összegyűjtötték. Amikor az emberek felmentek Jeruzsálembe, akkor az első termésből kötött kénéket lengették hálaáldozatként az Úr előtt. Amíg ez a felajánlás meg nem történt, a sarlóval nem érinthették meg a gabonaszálakat, nem gyűjthették és köthették azokat kénékbe. Az Istennek felajánlott kénék ábrázolták azt a nagy lelki aratást, amelynek a kalászait és kénéit be kellett takarítani a mennyek országa számára. Krisztus feltámadása az előképe és a záloga az igazak feltámadásának. „Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhossa azokat, akik elaludtak a Jézus által ővele együtt.” (1Thessz 4:14) – *Jézus élete*, 785. old.

„Ekkor megszólalt az Úr a viharban” (Jób 38:1), és kinyilatkoztatta szolgájának hatalmas nagyságát. Amikor Jób megragadott egy halvány sugarat Teremtője fényéből, megutálta önmagát, és a porban és hamuban bűnbánatot tartott. Ezután gazdagon áldotta meg az Úr, és utolsó éveit élete legszebb időszakává tette. Elengedhetetlenül szükségünk van reménységre és bátorságra, hogy tökéletesen tudjunk szolgálni Istennek. Ezek a hit gyümölcsei. A csüggedés bűnös és ésszerűtlen dolog. Isten képes és kész „teljesebben” adni szolgáinak az erőt, amelyre szükségük van a próbatétel és megpróbáltatás idején. Talán úgy tűnik, hogy az Úr művének ellenségei jó és biztos alapokra fektették le terveiket. A Mindenható azonban megdöntheti a legbiztosabb terveket is. Meg is dönti, amikor és ahogyan jónak látja – ha szolgálói hitét már eléggé megpróbálta. Van biztos orvosság a csüggedtek számára: a hit, az ima és a munka. A hit és a tevékenykedés napról napra ad növekvő biztonságérzetet és megelégedést. Kísért-e az a gondolat, hogy átengedd magad a nyugtalanító balsejtelmeknek és a teljes csüggedésnek? A legsötétebb napokban se félj! Akkor sem, ha a látszat nagyon ijesztő. Higgy Istenben! Ő tudja, mire van szükséged. Nála van minden hatalom. Szeretete és könyörülete végtelen, kimeríthetetlen. Ne félj attól, hogy nem váltja be ígését! Ő az örök igazság. Soha nem változtatja meg szövetségét, amit az Őt szeretőikkel kötött. Szükségletük szerint ad erőt szolgáinak. Pál apostol tanúsította: „De Ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelemem; mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz... Ezért Krisztusért örömem telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12:9–10) – *Próféták és királyok*, 164. old.

## 2. tanulmány

# A nagy küzdelem

### Október 1., szombat délután

Jósua megjelenése piszkos ruhában az Úr angyala előtt mindazokat jelképezi, akik vétnek vallásos életükben, akiket legyőztek Sátán kísértései, akik nem érdemlik meg Isten jóindulatát. Ma az emberek piszkos, foltos ruhában állnak az Atya előtt. Saját igazságuk hervatag és mulandó, mint a fák lombja (Ésa 64:5). Az ördög felhasználja ellenük mesteri vádló hatalmát, gyengeségük bizonyítékeként mutat rá minden hiányosságukra. Különösen azok hibáit emeli ki, akik azt vallják, hogy az Úr szolgálatában állnak. Becsapja, megcsalja őket, és engedélyt kér elpusztításukra.

Ők azonban bíznak Istenben, és Jézus soha nem hagyja el őket. Ő azért jött a földre, hogy elvegye bűneiket, és saját igazságának ruhájába öltöztesse őket. Kijelenti, hogy hit által az Ő nevében bocsánatot és tökéletes krisztusi jellemet nyernek. Ők megvallották az Üdvözítőnek bűneiket, bocsánatot kértek, és Krisztus, mivel rátekintenek, és benne hisznek, erőt ad nekik, hogy Isten fiaivá váljanak.

Jellemük hiányos, de mivel nem saját érdemeikben bíznak, és nem mentegetik bűnüket, mivel Krisztus érdemeiért bocsánatot kértek, az Úr elfogadja őket, és megdorgálja Sátánt. Megalázkodtak és megvallották bűnüket, így Ő nem veszi figyelembe az ellenség vádaskodását. Megbocsát azoknak, akik megbánják bűneiket, és továbbviszi bennük a megváltó szeretet munkáját, ha továbbra is hisznek és bíznak benne. – *This Day With God*, 226. old.

1845 óta Isten népének veszedelme többször is feltárult előttem. Isten megmutatta nekem a maradék körül tornyosuló veszélyeket az utolsó napokban. Ezeket a veszélyeket egészen a jelen ideig szemlél-

hettem. Félelmet keltő események előtt állunk. Az Úr eljön nagy hatalommal és dicsőséggel. Sátán tudja, hogy bitorolt hatalmának nem sokára örökre vége. Utolsó alkalom, hogy a világot uralja, most nyílik számára, ő pedig eltökélten hozzálát, hogy a föld lakosait elpusztítsa. Akik hisznek az igazságban, legyenek hűséges őrállók az őrtornyon, vagy a kísértő olyan tetszetős érveket sugall nekik, ők pedig olyan véleményt nyilvánítanak, amellyel elárulják szentséges, szent megbízásukat. Sátán ellenségeskedése minden jóakarat ellen mindinkább nyilvánvalóvá válik, mialatt erőit egyesíti lázadása utolsó művében. A lelkek, akik nem adták át magukat teljesen Istennek, s akiket nem őriz az Úr ereje, Sátánnal szövethetnek a menny ellen, csatlakoznak hozzá a világegyetem Uralkodója elleni harcban. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 464. old.

### **Október 2., vasárnap: Földi mennyország**

Jót tenne a szülőknek, ha Úz földének emberétől megtanulnák az odaadás és állhatatosság leckéjét. Jób nem hanyagolta el az ő háztartásán kívül levőket sem. Jóindulatú, kedves, mások érdekeit figyelembe vevő személynek ismerték. Ugyanakkor becsületesen dolgozott saját családjá megmentéséért. – *The Review and Herald*, 1881. augusztus 30.

Sátán, „a mi atyánkfainak vádolója”, készíti az embereket arra, hogy az Úr népének tévedéseit és hibáit figyeljék és kipellengérezzék, nemes tetteikről pedig hallgassanak. Mialatt Isten a lelkek megmentéséért fáradozik, Sátán is serénykedik. Amikor Isten fiai megjelennek az Úr előtt, a kísértő is közéjük lép, és igyekszik minden megújulási mozgalomhoz megszenvedtetlen szívű és zavart gondolkozású embereket is csatlakoztatni. Ezek a megtéretlen személyek az igazság egyes pontjait elfogadva a hívők közé kerülnek. Általuk az ördög olyan elméleteket visz be a közösségbe, amik megtévesztik a vigyázatlanokat. Nem biztos, hogy valaki pusztán azért őszinte keresztény, mert Isten gyermekei között található, még akkor sem, ha az imádkozás házában van, vagy az Úr asztala körül ül velük. Sátán gyakorta jelen van a legünnepélyesebb alkalmakon is azok személyében, akiket eszközeiként felhasznál.

A gonoszság fejedelme minden talpalatnyi földért harcol, amelyen Isten népe a mennyei város felé halad. Az egyháztörténelem minden reformációs mozgalmának súlyos akadályokkal kellett megküzdenie. (...) Honnan tudjuk, milyen lélek van bennük? A Biblia adja meg a választ: „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket” Sokféle lélek van a világban, és mi azt a parancsot kaptuk, hogy próbáljuk meg a lelkeket. Az a lélek, ami nem készíti az embert, hogy józanul, becsületesen és Istent félve éljen a jelenvaló világban, nem Krisztus Lelke. – *A nagy küzdelem*, 395–396. old.

Hálaadás és dicsőítő ének zengjen a menny minden áldásáért és a jólétért. Isten azt szeretné, ha minden család, amely arra készül, hogy egyszer az örökkévaló, mennyei palotákban lakjon, dicsőítse Őt kegyelmének gazdag áldásaiért. Ha a gyermekeket a minden jó Adományozója iránti hálára nevelnék, akkor a mennyei kegyelem megnyilvánulását látnánk a családokban. Örömtelivé válna a családi élet, s az ilyen otthonokból a fiatalok a tiszteletadás lelkületét vinnék magukkal az iskolába és a gyülekezetbe is. Akkor a szent helyről, ahol az Úr az Ő népével találkozik, hálás dicsőítés és köszönetadás szállna fel Isten gondviselésének minden ajándékáért.

Ha ma is olyan pontosan teljesítenék az Úr szavát, mint az ősi Izrael idején, akkor az apák és anyák a legértékesebb példát mutatnák gyermekeiknek... Akkor hálával fogadnának minden evilági áldást, és az összes lelki áldás megkészsereződne, mert a család minden tagjának felfogóképessége megszentelődne az igazság Szava által.

Az Úr Jézus nagyon közel van azokhoz, akik megbecsülik kegyelmi ajándékait, minden jót a jóságos, szerető és gondviselő Istennek tulajdonítanak, és felismerik benne a vigasz és kegyelem kimeríthetetlen kútforrását. – *Gyermeknevelés*, 148–149. old.

### **Október 3., hétfő: Kozmikus küzdelem**

A zsidók úgy hitték, hogy a bűn még ebben az életben elnyeri büntetését. Minden betegséget büntetésnek tekintettek, mondván, hogy a szenvedő vagy szülei valamilyen rossz cselekedetet követtek el. Igaz,

hogy minden szenvedés Isten törvényének áthágásából származik, de ezt az igazságot elferdítették. Sátán, minden bűn és következmény szerzője arra vette rá az embereket, hogy a betegséget és a halált Istentől származónak tekintsék – vagyis büntetésnek, melyet Ő önkényesen ró ki a bűn ellenében. Ezáltal akit súlyos betegség vagy szerencsétlenség sújtott, még azt a terhet is cipelnie kellett, hogy nagy bűnösnek tekintették. Így készítették az utat a zsidók, hogy elvessek Jézust. Úgy tekintettek rá, mint aki „ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől”, holott „betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozta” és elrejtették előle arcukat (Ésa 53:4). Az Úr ennek elejét akarta venni egy tanítással. Jób története megmutatta, hogy Sátán sújtja a szenvedéssel az embert, Isten pedig uralja azt kegyelmi szándékból. Izrael azonban nem értette meg a leckét. A zsidók ugyanazt a hibát ismételték meg Krisztus elvetésével, amiért Isten megróttá Jób barátait. – *Jézus élete*, 471. old.

Angyalokat vetettek ki a mennyből, mert nem tudtak összhangban dolgozni Istennel. Elveszítették magas rangjukat, mivel saját maguk dicsőítésére vágytak, ami elfeledtette velük, hogy személyük és jellemük szépsége Jézustól származik. Ha nem teszik meg, a bukott angyalok elhomályosították volna Krisztust, Isten egyszülött Fiát, és azt gondolták volna, hogy nincs szükségük az Ő tanácsára és jóváhagyására. Egyetlen angyal kezdte az ellenkezést, és addig folytatta, amíg lázadás tört ki a mennyei udvarokban az angyalok között. (...)

Ebből mindannyiunknak meg kell tanulnunk a leckét, hogy egyéni felelősségvállalással tartozunk Istennek. Ha teljes szívből szeretjük Őt, bölcsességet szerzünk megváltásunkhoz. Az Ő akaratát teljesítve a világgosszág lesz dicsőségünk, mely ki nem alszik, mivel ismerjük, féljük és szolgáljuk Urunkat. Ez a magasztos munka minden olyan lélek személyes feladata, aki Jézus Krisztus szolgájának vallja magát, és a keresztségi fogadalom által ünnepélyesen kijelentette, hogy Krisztus igazságának ruhájába öltözik. Továbbítjuk-e mi Jézus Krisztus példáját?

Útbaigazítást kaptam azzal kapcsolatban, hogy a hívők vigyázzanak és imádkozzanak, másképp elveszítik a keresztyén élet harcát. Mindenki teljes szívből keresse naponta az Urat, reggel, délben és este, elméje pedig mindig Isten Igéjén nyugodjon, hogy megérthesse akaratát.



A legfontosabb, hogy teljes szívből szolgáljuk Istent, és adjuk át neki szívünket és elménket. Akik a Szabadítótól kérnek tanácsot, megkapják a szükséges segítséget, ha alázatosan fordulnak hozzá ebbe az ígértbe kapaszkodva: „Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgesetek és megnyitattik néktek.” (Mt 7:7) – *This Day With God*, 128. old.

### **Október 4., kedd: Harc a földön**

Tudatosítsuk Istentől kapott felelősségünket! Ellenségünk, az ördög rendkívül tevékeny, mint ordító oroszlán jár a világban, nekünk pedig ismernünk kell eszközeit, nehogy a tudatlanság miatt csapdába essünk. Sátán mesterkedései legyőzhetnek, ha nem vetettük alá szívünk, elménk és akaratunk teljes mértékben Krisztus akaratának. Biztosan elveszítjük az üdvösséget, ha jellemünk természetes összetevői, a széthúzó elemek nem kerülnek naponta, óránként egységbe Krisztus jellemével. Az engedetlen, megvető, lealacsonyító hajlamok és a szenvedélyek nem uralhatják a Jézus Lelkének ellenőrzése alatt álló szívet. Sokan vannak, akik soha nem vetették alá teljes mértékben és fenntartás nélkül akaratukat és útjukat Krisztusnak. – *Testimonies on Sexual Behavior, Adultery, and Divorce*, 196. old.

1880-ban az egyik látomásomban azt kérdeztem: Hol talál Isten népe ezekben a veszélyes napokban védelmet? A válasz így hangzott: Jézus közbenjár népéért, noha Sátán a jobb keze felől áll, hogy vádolja Őt. „És mondta az Úr: üszög-é ez?” (Zak 3:2) Mint az emberek közbenjárója és szószólója fogja Jézus azokat vezetni, kik hagyják magukat vezetni, és így szól hozzájuk: Kövessetek engem előre, lépésről lépésre, hogy az igazság Napjának fénye világítson! De nem mindenki követi a világosságot. Egyesek eltávolodnak a biztos ösvénytől, mely az alázat ösvénye. Isten egy üzenetet bízott szolgálóira, a kor számára, azonban ez az üzenet részleteiben nemigen egyezik meg a vezető férfiak felfogásával, és egyesek bírálják az üzenetet és hírnökeit. Sőt, elég merészek, hogy az Istentől a Szentlélek által küldött intő szöveget elvesseék. Milyen más hatalma van még az Úrnak, mely által ezeket elérheti, akik elvetették intését és fedését, és nem tartják Isten Lelkének bizonyosságát emberi bölcsességnél

magasabb forrásból eredőnek? Mit tehettek ti, akik ezt cselekedtetétek? Milyen mentséget tudtok felhozni, akik elfordultatok azoktól a bizonyítékoktól, amik Isten jelenlétét a műben igazolták? Gyümölcseikről ismerik meg őket. Nem akarom a mennyei vezetés bizonyítékait nektek elbeszélni, melyeket az elmúlt két esztendőben kiválasztott szolgálói elnyertek, azonban a jelenlegi bizonyíték szemetek elé tárult, és most kötelességeitek, hogy higgyetek. Nem hanyagolhatjátok el Isten intő üzeneteit, nem vethetitek el, vagy nem könnyelműsködhettek, ha nem akartok abba a veszélybe kerülni, hogy örökre elvesztek. – *Életünk és munkánk*, 324. old.

### **Október 5., szerda: Jób mikrokozmosza**

Ezt a törvényt a mennyben áthágták. A bűn gyökere az önzés. Lucifer, az oltalmazó kérub első kívánt lenni a mennyben. Kezébe akarta ragadni a szent lények feletti hatalmat, hogy elfordítsa őket Teremtőjüktől, és maga számára nyerje meg hódolatukat. Ezért hamis színben tüntette fel Istent: azzal vádolta, hogy öndicsőítésre vágjuk. A Teremtőt – aki maga a szeretet – Lucifer a saját gonosz tulajdonságaival akarta felruházni. Így csapta be az angyalokat, és így vezette félre az embereket is. Rávette őket, hogy kételkedjenek az Atya szavában, és ne bízzanak jóságában. Mivel Isten az igazságszolgáltatás és a félelmetes fenség Istene, Sátán azon mesterkedett, hogy szigorúnak és kérlelhetetlennek lássák Őt. Így vonta az embereket is a maga oldalára a menny elleni lázadásában; és a világra ráborult a szomorúság éjszakája. – *Jézus élete*, 21. old.

Egyvalamire van elengedhetetlenül szükségünk: hogy elnyerjük és továbbadjuk Isten megbocsátó szeretetét – megismerjük és elhiggyük Isten irántunk való szeretetét. Az ősellenség mindenképpen azon mesterkedik, hogy ne ismerjük fel a Mindenható szeretetét. Arra a gondolatra késztet, hogy hibáink és vétkeink súlyossága miatt az Úr egyrészt nem veszi figyelembe imáinkat, másrészt nem áld meg és nem ment meg minket. Valóban csak gyöngeséget látunk magunkban, és semmit, ami Isten kegyelmébe ajánlana bennünket. Sátán is azt sugalmazza nekünk, hogy minden hiába, nem tudjuk kiküszöbölni a jellemhibáinkat. Amikor Istenhez próbálunk fordulni, ezt súgja a fülünkbe: Nincs értelme

imádkoznod, hát nem elkövetted ezt a gonoszságot? Hát nem vétkeztél Isten ellen, nem megsértetted a lelkiismeretedet?! Mégis azt felelhetjük az ellenségnek, hogy „Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1Jn 1:7). Amikor azt gondoljuk, hogy ha vétkezünk, Isten nem hallgatná meg imánkat, akkor érkezett el igazán az imádkozás ideje. Lehet, hogy pirul az arcunk, lehet, hogy mély megaláztatásérzés tölt el bennünket. Ennek ellenére is imádkozunk és higgyünk. „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.” (1Tim 1:15) Bűneink bocsánata, Istennel való megbékélésünk nem cselekedeteink jutalma, nem azért nyerjük el, mert a bűnös érdemre tesz szert, hanem ajándék, amelynek Krisztus igazságossága az alapja.

Ne igyekezzünk a bűn mentegetésével kisebbiteni vétkeinket, bűnösségünket, hanem fogadjuk el Isten szemléletét a bűnről, hogy a bűn súlyosan megterhel. Egyedül a Golgota fényénél érthetjük meg a bűn borzalmas súlyát. Ha magunknak kellene hordoznunk vétkeinket, gemmisülnénk a teher alatt. A büntelen Isten Fia vállalja át mindezt helyettünk – bár mi érdemlünk büntetést, Ő hordja vétkeinket. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) Dicsőséges, csodálatos igazság! Egyfelől Isten következetesen megtartja törvényét, másfelől igaznak tudja nyilvánítani a Jézusban hívő embert. „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vétkét? Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmaságban.” (Mik 7:18) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 115–116. old.

## **Október 6., csütörtök: Válaszok a kereszt tövéénél**

Dávid (...) látta törvényszegése iszonyatos voltát, tudta, hogy lelke beszennyeződött, és undorodott bűnétől. Nem csupán bűne megbocsátásáért könyörgött, hanem tiszta szívért is. Sóvárogva vágyakozott a szentség öröme után, hogy újból összhangra és közösségre juthasson Istennel. (...)

Saját erőnkől nem tudunk ilyen megbánásra jutni. Csak Krisztus által nyerhetünk bűnbánatot, aki „felment a magasságba, és ajándékokat adott az embereknek” (Ef 4:8). Ezen a ponton sokan tévedésbe esnek,

így elveszítik azt a segítséget, amiben a Megváltó részesíteni szeretné őket. Azt gondolják ugyanis, hogy addig nem mehetnek Jézushoz, amíg megbánásra nem jutnak, mivel a bűnbánat készít utat a bűnök megbocsátásához. Való igaz, hogy a bűnbánat megelőzi a bűnbocsánatot, hiszen eleve csak a töredelmes szív érzi, hogy Üdvözítőre van szüksége. De várnia kell-e a bűnösnek azzal, hogy Krisztushoz menjen, mindaddig, amíg meg nem bánta bűneit? A szükséges bűnbánat legyen talán az akadálya annak, hogy a bűnös a Megváltóhoz eljusson?

A Biblia sehol sem tanítja, hogy a bűnösnek megbánást kellene tanúsítania, mielőtt megszívlelné Krisztus hívását: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én nyugalmat adok néktek.” (Mt 11:28) Hiszen éppen a tőle áradó erkölcsi hatalom és tisztaság vezet valódi bűnbánathoz. Ezt Péter apostol kijelentése világítja meg, amit a zsidó főtanács előtt tett Jézusra vonatkozóan: „Isten Fejedelemmé és Megtartóvá emelte Őt jobbjával, hogy adjon Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.” (Csel 5:31) Éppúgy nem juthatunk bűnbánatra Krisztus Szentlelke nélkül – aki felébreszti a lelkiismeretet –, mint ahogy bűneink sem bocsáttathatnak meg Krisztus nélkül.

Az Üdvözítő a forrása minden igaz indítéknak. Egyedül csak Ő pláncolhat a szívbe ellenségeskedést a bűnnel szemben. Az igazság és a tisztaság utáni vágy fellobbanása, a bűnösségünk felől való meggyőződés annak a bizonyosága, hogy Isten Lelke munkál a szívünkben.

„Ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok!” – mondta Jézus (Jn 12:32). A bűnösnek arra van szüksége, hogy kinyilatkoztatást nyerjen a Megváltóról, aki meghalt e világ bűneiért. Amint szemléljük Isten Bárányát a Golgota keresztyén, kibontakozik előttünk a megváltás titka, és Isten jósága bűnbánatra késztet. Krisztus a maga felfoghatatlan szeretetéről tett tanúságot azzal, hogy meghalt a bűnösökért. A bűnös szíve megindul, amikor ezt a szeretetet szemléli. Mély benyomást tesz gondolkodására, és bűnbánatot ébreszt lelkében. – *Jézushoz vezető út*, 24–26. old.

## **Október 7., péntek: További tanulmányozásra**

*Isten csodálatos kegyelme*, 179. old.

### 3. tanulmány

## „Avagy ok nélkül féli Jób az Istent?”

#### Október 8., szombat délután

Isten olyan úton vezeti gyermekeit, amelyet nem ismernek, de ő nem felejt és nem taszítja el azokat, akik bizalmukat belé helyezik. Engedte, hogy szenvedés sújtsa Jóbot. Hagyta, hogy Jánost, a szeretett tanítványt az elhagyott Pátmoszra számúzzék, de Isten Fia találkozott ott vele, és látomásaiban János látta a hervadhatatlan dicsőséget. Isten megenged próbákat népe életében, hogy hűségük és engedelmességük által ők maguk is gazdagodjanak lelkileg, és hogy példájukból mások is erőt merítsenek. „Mert én tudom az én gondolatimat, amelyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata.” (Jer 29:11) Azok a próbák, amelyek a legjobban próbára teszik hitünket, és azt a látszatot keltik, hogy Isten elhagyott bennünket, visznek közelebb Krisztushoz, hogy minden terhünket az ő lábához tegyük le, és megismerjük azt a békét, amelyet ő ad cserébe. – *Pátriárkák és próféták*, 129. old.

Sátán minden korszakban üldözte Isten gyermekeit. Kínozta és megölte őket, de éppen haláluk által váltak győzőkké. Annak erejéről tettek tanúságot, aki hatalmasabb Sátánnál. Noha istentelen emberek kínozzák és megölhetik a testet, de azt az életet, mely Krisztussal Istenben elrejtőzött, érinteniük sem lehet. Börtönbe vethetnek ugyan férfiakat és nőket, lelküket azonban nem verhetik bilincsekbe. Isten kiválasztottai, az üldözések és megpróbáltatások alatt, Uruk dicsősége – jelleme – nyilvánul meg. Míg a világ gyűlöli és üldözi Krisztus követőit, ők az Úr iskolájában nevelődnek és fejlődnek. A földön a keskeny utat járják; a nyomorúság és szenvedések izzó kemencéjében tisztulnak meg. Követik az Urat, súlyos küzdelmek árán; önmegtagadást gyakorolnak és

keserű csalódásokban osztoznak; megismerik azonban a bűn súlyát és gyötrelmeit, és undorral fordulnak el attól. Mint Krisztus szenvedéseinek részesei, pillantásuk áthatol e föld borús homályán, látják a menny dicső fényességét, mely feltárul előttük: „Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nékünk megjelentetik.” (Róm 8:18) – *Az apostolok története*, 576. old.

Az Istennel szoros kapcsolatban állók tatán nem virágzók a földi élet dolgaiban; gyakran súlyos próba éri, szenvedés, szerencsétlenség, nyomorúság sújthatja őket. (...)

Jóbot megfosztotta világi javaitól, s úgy sújtotta le testében, hogy rokonai és barátai irtóztak tőle. Mégis megtartotta feddhetetlenségét és Isten iránti hűséget. (...) Az isteni hatalom ereje általi emberi állhatatosság példái tanúságok a világnak Isten ígéretei hűségéről – az Úr marandó jelenlétéről és főnntartó kegyelméről. Amint a világ ezen alázatos embereket nézi, nem tudják, milyen az erkölcsi értékük az Isten szemében. A hit cselekedete nyugodt lélekkel megbízni Istenben a legsötétebb órában, bármilyen súlyosan próbálva, s viharverten azt érezni, azt tudni, hogy mennyei Atyánk áll a kormánynál. Egyedül a hit szeme tud túltekinteni az idő és érzékek világán, egyedül a hit szeme képes nagyra tartani az örök gazdagság értékét. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 525. old.

### **Október 9., vasárnap: Jób, Isten szolgája**

Krisztus egy-egy őrzőangyalt állít minden követője mellé. Az igazakat ezek a mennyei vigyázók védik a gonosz hatalma ellen. Ezt maga Sátán is tudja, hiszen ezt mondta: „Avagy ok nélkül féli-é Jób az Istent? Nem te vetted-é körül őt magát, házát és mindenét, amije van?” (Jób 1:9-10). A zsolttáríró szavaiból kitűnik, hogy Isten kik által védi népét: „Az Úr angyala tábort jár az Őt félők körül, és kiszabadítja őket” (Zsolt 34:8). A Megváltó ezt mondta a benne hívőkről: „Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok; mert mondom néktek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orcáját” (Mt 18:10). Az Isten gyermekeinek szolgálatába állított angyalok bármikor Isten elé járulhatnak. Isten tehát a mennyei angya-

lok szüntelen védelméről biztosítja a gonoszság seregeivel harcban álló népét, amely ki van téve a sötétség fejedelme megtévesztő befolyásának és soha nem lankadó rosszindulatának. Ez a védelem nem szükségtelen. Isten azért ígér kegyelmet és oltalmat gyermekeinek, mert Sátán nagy hatalmú követivel kell szembekerülniük, akik sokan vannak, elszántak és fáradhatatlanok. Rosszindulatukról és hatalmukról veszélyes dolog nem tudni, és nem törődni vele. – *A nagy küzdelem*, 512–513. old.

Az Úr megvizsgálja, próbára teszi népét. A saját hibás jellemetekkel szemben olyan szigorú bírúk lehetnek, amilyenek csak tudtok, de másokkal legyetek szeretetteljesek, szánakozók és jóakaratók. Tegyétek fel naponta a kérdést: szilárd vagyok-e lelkem gyökeréig, vagy pedig csalárd szívű? Kérjétek az Urat, hogy mentsen meg minden öncsalástól! Az örök élet elnyerése forog kockán. Míg oly sokan epekednek dicsőség után és kapzsin nyereségre vágnak, ti, szeretett testvéreim, buzgón keressétek Isten szeretetének bizonyosságát, és kiáltatok: Ki mutatja meg nekem, hogyan tegyem elhívásomat és kiválasztásomat biztossá? (2Pt 1:10)

Sátán körültekintően tanulmányozza az ember természetét, majd hozzálát édesgető és csapdába ejtő aknamunkájához. A csábítások sűrűjében járunk ugyan, de ha derekasan vívjuk az Úr harcát, győzelem vár ránk. Mindenki veszélyben forog, de ha alázatosan és imádkozó szívvel járunk, akkor az aranyból is értékesebbé válunk a megpróbáltatások kohójában. Ha hanyagul, imádság nélkül élünk, olyanná leszünk, mint a zengő érc és pengő cimbalom. Néhányan csaknem belevesztek már a kétség útvesztőjébe. Hozzátok így szólok: Emeljétek fel fejetekeket! Szegezzétek Istenre a tekinteteket! Minél szorosabban köt a hit és szentség az örökkévalóságához, annál tisztábbá és ragyogóbbá válik előttetek Isten igazságossága. Legyen igyekezetetek célja az örökkévaló élet. – *Bizonyosságtételek*, 5. köt., 97–98. old.

### **Október 10., hétfő: „Bőrt a bőrért”: a harc folytatódik**

Isten akarata szent törvényében jut kifejezésre. A törvény elvei a mennyország elvei. Az angyalok sem juthatnak el magasabb ismeretre,

mint Isten akaratának ismeretére, s az Ő akaratának cselekvése a legmagasztosabb szolgálat, amelyre képességeiket használhatják.

A mennyben azonban a szolgálattelvés nem a kényszer szellemében folyik. Amíg Sátán fel nem lázadt az Úr törvénye ellen, a törvény létezése csaknem ismeretlen gondolat volt az angyalok előtt. Az angyalok nem mint szolgák, hanem mint fiak végzik szolgálatukat. Tökéletes közöttük az egység, az engedelmesség nem teher számukra, Isten iránti szeretetük örömtelivé emeli szolgálatukat. Ugyanígy visszhangoznak a szavak abban, akiben Krisztus él a dicsőség reménységeként: „Hogy teljesítem a Te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt. 40:9) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 109. old.

Sátán lázadása tanulságul szolgál a világegyetem számára az egymást követő századok során; örök bizonyosság a bűn jellegéről és borzalmas következményeiről. A sátáni elv megvalósulása, az emberekre és angyalokra gyakorolt hatása mutatja, mi következik Isten tekintélyének félretevéséből. Nyilvánvalóvá lesz, hogy Isten kormányzatának és törvényének létével fonódik össze minden teremtményének jóléte. E lázadás szörnyű emléke örök időken át védeni fogja a szent lényeket a törvényszegés természetének fel nem ismerésétől, a bűn elkövetésétől és a büntetéstől. – *A nagy küzdelem*, 499. old.

Időről időre úgy látszott, hogy az ellenfélnek sikerül megkaparintani az emberi család kormánykerékét. A Krisztus első eljövetele előtti korszakban úgy látszott, hogy a világ csaknem teljesen a sötétség fejedelmének uralma alatt áll. Rémitő hatalommal uralkodott, mintha összüleink bűne következtében a világ jogosan az övé lenne. Még a szövetség népe is annyira eltávozott Istentől, hogy teljesen elveszítették helyes felfogásukat az Úr jelleméről. Pedig Isten azért választotta ki őket, hogy megőrizze szeretetét a világon. Krisztus azért jött a világra, hogy mint a szeretet, könyörület, gyengédség és irgalom Istenét mutassa be az Atyát. Az Üdvözítő eloszlatta a sűrű sötétséget, amellyel az ellenfél igyekezett körülvenni Isten trónját. Az Atya újra mint az élet világossága állt az ember előtt. (...) Krisztus mindig is hirdette, hogy az Atya képviselőjeként jött a Földre. Nemes, könyörülő, gyengéd, szerető és jóságos jelle-



mével úgy áll előttünk, mint az isteni tökéletesség megtestesülése, a láthatatlan Isten mása. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 738–739. old.

### **Október 11., kedd: „Áldott legyen az Úrnak neve”**

Mindenkit érnek keserű csalódások, és olykor mindenkit hatalmába kerít a csüggedés; amikor fájdalom az ember sorsa, és nehéz hinnie, hogy Isten még mindig jóságos segítője földi gyermekeinek; amikor annyira gyötrik a bajok, hogy inkább kívánja a halált, mint az életet. Ilyenkor sokan elengedik Isten kezét, és a kétely rabságába, a hitetlenség fogságába esnek. Ha ekkor megnyílna lelki szemük, és felfognák Isten intézkedéseit, megmentésükön fáradozó angyalokat látnának, akik lábukat az örök hegyeknél is erősebb alapra helyezik. És akkor új hit, új élet ébredne bennük. (...)

Jób a csüggedés és reménytelenség mélységéből az Isten kegyelmébe és megmentő hatalmába vetett feltétlen bizalom magaslatára emelkedett. Diadalmasan vallotta: „Hiszen megölhet engem! Nem is reménykedem! Csak utaimat akarom védeni előtte. Már az is segítség nekem...” „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent. Saját magam látom meg őt...” (Jób 13:15-16; 19:25-27). – *Próféták és királyok*, 162–163. old.

Ha csak egy pillanatig is azt feltételezed, hogy Isten könnyelműen kezeli a bűnt vagy kivételezik, így te minden bántódás nélkül nyugodtan vétkezhetsz, akkor Sátán ámításában élsz. Jehova igazságos törvényének akaratlagos áthágása Sátán támadásainak teszi ki a lelket.

Amikor elveszíted lelkiismereted egységét, lelked Sátán csataterévé válik. Kétségeid és félelmeid lebénítják erődöt és a csüggedésbe kergetnek. (...)

Emlékezz arra, hogy a kísértés önmagában nem bűn. Ne feledd, hogy bármilyen kényszerítő körülmények között vagy bármilyen megpróbáltatásban vagy, semmi nem gyengítheti le a lelked ameddig nem engedsz a kísértésnek és hűséges maradsz lelkiismeretedhez. Az egyéni kiállás a legfontosabb. Senki nem árthat neked a beleegyezésed nélkül.

Sátán hadserege nem támadhat rád, ha nem nyitod meg szíved az ő nyilainak. Nem pusztíthat el, ameddig ezt te nem engeded neki. Ha elmédben nincs szennyeződés, a téged körülvevő szenny nem árthat neked.

Előttünk áll Ádám és Éva példája. Az ő bukásuk minden lelket a bűn elkerülésére kellene készítessen, látva, hogy az csak szenvedést és elleneségeskedést eredményez. Inkább veszítsünk el mindent, de ne távolodjunk el Isten parancsolataitól. – *Our High Calling*, 94. old.

### **Október 12., szerda: Jób felesége**

Sokan úgy vélik, hogy lehetetlen megállni a kísértésben és nem rendelkezünk az ehhez szükséges erővel. Ők vétkeznek Isten ellen ajkaikkal, mert a hit és bátorítás helyett a csüggedés és kétely szavait szölik. Krisztus mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Elmondta, hogy a világ fejedelme semmivel nem rendelkezik benne. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy a világ fejedelmének kísértései nem tudtak beférkőzni Jézus szívébe és ez velünk is így kell legyen. – *The Review and Herald*, 1891. május 19.

Akik Krisztus iskolájában tanulnak és alávetik magukat a mennyei képzésnek, soha nem felejtik el, hogy mi a világ látványossága vagyunk, angyaloké és embereké egyaránt. Mi Krisztust képviseljük. Segítenünk kell egymásnak, hogy méltókká váljunk a legmagasabb szintű mennyei iskolába való bejutásra. Segítsük egymást tiszta, nemes jellem kialakítására, féltve őrizzük annak a kiváltságnak a valódi értékét, hogy Isten gyermekei lehetünk. Szöljünk bátorító szavakat, erősítsük a gyenge karokat és térdeket. (...)

Olyan időket élünk, amikor mindenki a legőszintébben kellene keresse az Urat.

Az önmegtartóztató lélek, a szeretet és a kedvesség szavai megtisztelik a Megváltót. Akik kedves, szeretetteljes, békességes szavakat szölnak, gazdag jutalomban részesülnek. Mi vagyunk Krisztus kiküldött hírnökei és képviselői, ezért engedjük, hogy ennek a lelkiületnek a fénye mutakozzon meg a Tőle tanult szerény kedvességben és egyszerű alázottságban. – *This Day With God*, 339. old.

A mostani és az eljövendő élet minden eredménye a kis dolgokkal szemben tanúsított lelkiismeretességtől és gondosságtól függ. Isten legkisebb munkáját is ugyanaz a tökéletesség jellemzi, mint a legnagyobbat. A kéz, amely felfüggesztette a világokat az űrben, ugyan az a kéz az, mely mezők liliomait finoman kidolgozta. És amiképpen Isten az ő hatáskörében tökéletes, azonképpen kell nekünk is tökéleteseknek lennünk a mi körünkben. Az arányos emberi jellem szépsége a személyes kötelességek végzéséből formálódik. Ezért életünket a legnagyobb és legkisebb részleteiben hűség kell jellemezze. A kicsiny dolgokban való becsületesség, a hűség és szívelyesség gyakorlása beragyogja az élet ösvényét, és ha munkánkat e földön bevégeztük, kitűnik majd, hogy minden hűséggel végzett kicsiny feladat valahol jó hatást váltott ki, mely nem évül el soha örökké! – *Pátriárkák és próféták*, 574. old.

### **Október 13., csütörtök: Síríg tartó engedelmesség**

A Krisztus és Sátán közötti küzdelemben a Megváltó földi szolgálata során a nagy csaló jelleme lelepleződött. Semmi sem téphette volna ki erősebben a mennyei angyalok és az egész hűséges világegyetem lakóinak szívéből a Sátán iránti szeretetet, mint az, hogy Sátán kegyetlen harcot indított a világ Megváltója ellen. Kihívóan követelte, hogy Krisztus hódoljon meg előtte. Elbizakodott vakmerőségében felvitte Krisztust a hegycsúcsra és a templom tetejére. Gonosz szándékát elárulta, amikor arra biztatta, hogy ugorjon le a szédítő magasból. Sátán elszánt rosszindulattal helyről helyre üldözte a Megváltót. Azt sugallta a papoknak és a népnek, hogy utasítsák el szeretetét, és azt kiáltsák: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!”. Mindez megdöbbenetete és felháborította a világegyetem lakóit. Sátán készítette arra a világot, hogy tagadja meg Krisztust. A gonoszság fejedelme felhasználta minden képességét és ravaszságát Jézus elpusztítására, mert látta, hogy a Megváltó irgalma és szeretete, könyörülete és szánakozó kedvessége bemutatja a világnak Isten jellemét. Sátán vitatta Isten Fiának minden igényét, és emberek segítségével szenvedéssel és fájdalommal nehezítette a Megváltó életét. Az álbölcselet és hazugság, amellyel Sátán gátolni akarta Jézus munkáját, az engedetlenség fiainak gyűlölete, a kegyetlen vádak a példátlan jóságú élet

ellen - mind mélyen gyökerező bosszúszomjból fakadtak. Az irigység és a rosszindulat visszafojtott tüze, a gyűlölet és a bosszúvágó előtört a Golgotán Isten Fia ellen, és az egész menny néma fájdalommal nézte a jelenetet. – *A nagy küzdelem*, 501. old.

Gondoljátok meg, mit jelent számunkra Krisztus engedelmissége! Azt, hogy az ő ereje által mi is engedelmeskedni tudunk. Krisztus emberi lény volt. Mennyei Atyánkat szolgálta teljes emberi természetével. Kettős természete van, egyszerre emberi és isteni. Krisztus Isten és ember egyaránt. Krisztus eljött, hogy megmutassa, mit tud megtenni Istennel együttműködve, és hogy mi mire vagyunk képesek. Emberi testben kiment a pusztába, hogy az ellenség megkísértse. Tudja tehát, mit jelent éhezni, szomjazni. Ismeri a test gyöngeségeit és betegségeit. Ő is minden ponton kísértést szenvedett, hozzánk hasonlóan. Üdvözítőnk megfizette a váltságot. Senkinek sem elkerülhetetlen, hogy a Sátán rabja legyen. Krisztus áll előttünk isteni példaképként, mindenható segítőnként. Olyan áron vett meg, melyet lehetetlen fölmérnünk. Ki tudná lemérni a mentő szeretet jóságát és irgalmasságát? – *A te Igéd igazság*, 35. fejezet

Ahhoz, hogy teljesen meg tudjuk érteni az üdvösség értékét, át kell gondolnunk, mibe is került ez Istennek. Sokan, mivel sekélyes fogalmuk van Krisztus szenvedéséről, nem sokra becsülik az engesztelés munkáját. Az ember megváltásának dicsőséges tervét az Atya végtelen szeretete alapozta meg. Ebben az isteni tervben nyilvánul meg legszebben Isten szeretete a bukott faj iránt. Az a szeretet, amely Isten Fiának odaadásában mutatkozott meg, ámulatra készítette a szent angyalokat. (...)

Egészen a kereszthalálig megalázta magát, hogy az ember felmagasztalva ülhessen vele együtt a trónon. Tökéletes áldozathozónk, hatalmas Megváltónk Ő, és képes mindenkit teljesen újjáteremteni, aki Istenhez jön általa. Azért jött közénk, hogy szeretetben mutassa meg az Atyát, kibékítse az embert Istennel, és Teremtőjének képmása szerint új teremtéssé tegye őt. Mennyei Atyánk végtelenül nagy áldozatot hozott értünk, amikor odaadta Fiát, hogy meghaljon a bukott emberiségért. A megváltásunkért fizetett árnak magasztos gondolatokat kellene bennünk

kiváltania arról, hogy mivé válhatunk Krisztus által. – *Amazing Grace*, 160. old.

**Október 14., péntek: További tanulmányozásra**

*Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, „A világ felelősséggel tartozik”, 39. old.

## 4. tanulmány

# Isten és az emberi szenvedés

### Október 15., szombat délután

Annyira örülök, hogy az Atya megérti az élénk táruló nehézségek minden szakaszát. Ha hiszünk Benne, mint Istenben, tudatosítjuk, hogy Ő azt is látja, ami előttünk még rejtve maradt. Az Ő eszményei magasabbak annál, mint amit mi felfoghatunk. Ő ismeri az Isten ellen lázadó, a gonosz angyalokkal együttműködő, az igazak ledöntésére igyekvő szív minden indítékát. A gonosz angyalok ereje, a gonosz emberekkel együttesen arra irányul, hogy eltiporják az igazságot és az igazságról való meggyőződés szabadságát. Mi most nem vallunk kudarcot munkánkban. Nem csüggedünk. A Szívek Vizsgálója előtt minden kérdés nyitott könyv. Ő látja, ha valaki rossz irányba próbálja terelni gyermekeit. A Magasságos nem nézi el az Ő akaratával ellenkező, az emberi elméket akarattal megrontó emberek tevékenységét. Tartsuk szem előtt, hogy Isten tudja, Isten megérti...

Gyermekeim, ne korlátozzátok Izrael Szentjét saját, egyéni eseteikre. Maradjatok kapcsolatban Istennel, növekedjétek hitben és bizalomban. Az Úr sokat tett értetek, gyermekeim, és ha fenntartás nélkül átadjátok magatokat Neki, a világosság csatornájává váltok. Ha először Isten országát és az Ő igazságát keresitek, minden más megadatik nektek. Isten megígérte a jelen és az eljövendő életet. Amint befogadjátok Isten gazdag kegyelmét, továbbbíjátok is azt. A mai nap teendőinek hűség végzése jelenti a legjobb felkészülést a holnap próbáira. Ne gyűjtsük össze a holnap bizonytalanságait, hogy azokat mai terheinkhez csatoljuk. A mai napnak is elegendő kísértése van. Isten minden nap megadja a szükséges erőt. – *Ellen G. White levele Edson és Emma White-hoz* (141. levél), 1896. január 30.

Krisztus minden próbában segítséget nyújt, ha kérjük. Szemeink megnyílnak, és meglátjuk az Igében feljegyzett ígéreteket: a gyógyítás ígéreteit. A Szentlélek megtanít arra, hogyan hasznosítsunk minden áldást, hogy azok a bajok ellenszerévé legyenek. Minden keserű pohárra, amely ajkunkhoz ér, találhatunk egy-egy gyógyító ágat. Ne engedjük, hogy a jövő a maga súlyos problémáival és nyugtalanító kilátástalanságával elcsüggessze szívünket, remegővé tegye térdünket, kezünket pedig erőtlenné! „Fogja meg erősségemet – mondja a mindenható Isten –, kössön békét velem, békét kössön velem” (Ésa 27:5). Akik Isten vezetésére bízzák és szolgálatára szentelik életüket, sohasem kerülhetnek olyan helyzetbe, ami Isten gondviselésén kívül esik. Bármilyen legyen is a helyzetünk, ha Igéjének cselekvői vagyunk, van Vezetőnk, aki igazgatja utunkat; bármilyen bonyolult is a problémánk, biztos Tanácsadónk van; bármi a bánatunk, veszteségünk, vagy bármilyen elhagyatottak vagyunk is, együttérző Barátunk van. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 248. old.

## **Október 16., vasárnap: Isten a természetben**

Bárhová fordulunk, mindenütt Isten hangját halljuk, s kezének munkáit szemlélhetjük. A mennydörgés fenséges dübörgésétől, az óceán szüntelen morajlásától az erdők énekéig, melyet örömben zengenek a madarak, a természet sok ezer hanggal dicséri Őt. A föld, az ég és a tenger ellentétesen változó vagy harmonikusan keveredő csodálatos színpompájában is az Ő dicsőségét szemlélhetjük. Az örökkévaló hegyek beszélnek hatalmáról. A zöld lombkoronájukat napfényben lobogtató fák s a törékeny kis virágok szépségükkel teremtőjükre mutatnak. A barna földet borító élő zöld szőnyeg elmondja, hogy még a legkisebb teremtményeire is gondja van. A tenger és a föld mélye feltárják kincseiket. Ő, aki gyöngyöket rejtett az óceánba, drágaköveket a kövek közé, szereti a szépet. A felkelő nap az égbolton Őt ábrázolja, Aki élet és világosság minden teremtménye számára.

Minden földet ékesítő szépség és ragyogás Istenről beszél. S vajon, miközben ajándékait élvezzük, megfeledekezzünk az Adományozóról? Inkább vegyük észre mindezekben Isten irántunk tanúsított jóságát és szeretetét! Földi otthonunk minden szépsége emlékeztessen mennyei

otthonunk kristályfolyóira, zöld mezőire, hajlongó fáira és élő forrásaira, a fénylő városra és a fehér köntösű énekesekre - annak a világnak a szépségére, amelyet egyetlen művész sem képes vászonra festeni, s halandó nyelve nem képes elbeszélni. Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknak (1Kor 2:9). – *Gyermeknevelés*, 53. old.

Isten nem hagyta az embert az általa választott bűn eredményének martalékául. A Sátánhoz intézett mondatban benne volt a megváltás célzása. (...) Ez a mondat egy ígéret volt öszsüleinknek. Mielőtt a rájuk váró tövist és bogáncskórót, nehéz munkát és szomorúságot meghallották volna, vagy tudtukra jutott volna, hogy egyszer majd visszatérnek a porba, melyből vetettek, a reménység szavait hallották. Minden, ami a Sátánnak való engedés miatt elveszett, újra megszerezhető Krisztus által. Ádám bukása, bűnbeesése után Isten elpusztíthatott volna minden bimbózó rügyet, minden üde virágot, elvehette volna annyira kellemes illatukat. Az átoktól kiszáradt földön, a tüskebokrok, bogáncsok, az ítélet törvényéről szóltak. A virágok színpompája és illata azonban arra tanít, hogy Isten továbbra is szeret bennünket, az Ő kegyelme nem vonult vissza teljes mértékben a földről. – *Conflict and Courage*, 19. old.

A sivatagban álló fa nagyszerűen jelképezi, mi a terve Istennek gyermekeivel ebben a világban. Nekik kell elvezetniük kimerült, nyugtalan, vesztükbe rohanó embertársaikat a bűn sivatagában az élet vizéhez. Be kell mutatniuk nekik a Teremtőt, aki így hívja őket magához: „Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék” (Jn 7:37). – *Nevelés*, 116. old.

### **Október 17., hétfő: Semmi sincs magától**

Azért kell Istent imádnunk, mert Ő a Teremtő, és minden lény neki köszönheti létét. Ahol a Biblia arról beszél, hogy Isten a pogányok isteneinél nagyobb tiszteletet és mélységesebb imádatot igényel, ott mindenütt hivatkozik Isten teremtői hatalmának bizonyítékára is. „A nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott” (Zsolt 96:5). „Kihez



hasonlítok hát engem, hogy hasonló volnék? szól a Szent. Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat?” „Így szól az Úr, aki az eget teremtés Ő az Isten, aki alkotá a földet és teremté azt... Én vagyok az Úr és több nincsen!” (Ésa 40:25-26; 45:18). A zsoltáríró így nyilatkozik: „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; Ő alkotott minket és nem magunk.” „Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt!” (Zsolt 100:3;95:6). A szent mennyei lények, akik imádják Istent, elmondják, miért illeti Őt hódolat: „Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert Te teremtetted mindent” (Jel 4:11). – *A nagy küzdelem*, 436. old.

A teremtést nem lehet tudományosan megmagyarázni. Vajon melyik tudomány tudja megmagyarázni az élet titkát? „Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy ami látható, a láthatatlantól állott elő” (Zsid 11:3). „Ki a világosságot alkotom, és a sötétséget teremtem, én vagyok az Úr, aki mindezt cselekszem!” „Én alkotám a földet, és az embert rajta én teremtém, én terjesztém ki kezeimmel az eget, és minden seregöket én állatám elő.” „Ha én szólítom őket, mind itt állnak” (Ésa 45:7, 12; 48:13). Isten a föld teremtésénél nem volt ráutalva korábban létező anyagra. „Ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott” (Zsolt 33:9). Minden dolog – anyagi és lelki – egyaránt Jahve parancsára állt elő, hogy szándékát szolgálja. Szájának leheletére jött létre az ég és összes serege, a föld és minden, ami rajta van. – *A nagy Orvos lábnymán*, 414. old.

Ha Krisztus követője hiszi és cselekszi az Igét, a természet világában nincs olyan tudomány, amit ne tudna felfogni és értékelni. Csak olyat talál benne, amivel az igazságot hirdetheti. A természettudomány az ismeret kincses-tára, amelyből Krisztus iskolájának minden tanulója meríthet. Amikor eltűnődünk a természet szépségén, amikor levonjuk a föld művelésének, a fák növekedésének, a föld, a tenger és az égbolt csodáinak tanulságait, akkor az igazságot új fényben látjuk. Isten titkai az emberrel való bánásmódjában, bölcsességének és határozatainak az emberi életben megmutatkozó mélységei – mind-mind gazdag kincses-tárnak bizonyulnak. – *Krisztus példázatai*, 125. old.

## **Október 18., kedd: Az egyik legkorábbi könyv**

Az Úr senkire se kényszerít túl nehéz terhet. Minden terhet fölbecsül, mielőtt munkatársai szívére helyezné. Szerető mennyei Atyánk így szól minden munkáshoz: „Vesd az Úrra a te terhedet, ő gondot visel rólad.” (Zsolt 55:23.) A terhek hordozói higgyék, hogy Isten hordja minden terhüket, akár kicsiny, akár nagy. Jézus csak akkor vállalja terheink hordozását, ha bízunk benne. Így szól: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettek. Vessétek rám terheteket. Bízhatok, hogy én végzem el az emberi eszközök szemében lehetetlen munkát.” Az aggodalom vak, nem lát a jövőbe. De Jézus kezdettől látja a véget, s minden nehézség esetén utat készített az enyhülésre. Ha Krisztusban lakozunk, mindenre lesz erőnk általa, aki minket megerősít. – *Bizonyságtételek*, 7. kötet, 297. old.

Az Úr föltárta előttem, hogy rémítő állapotok uralkodnak a világon. A könyörület angyala szárnyát bontogatja, távozni készül. Az Úr már megkezdte visszavonni mérséklő hatalmát, a Sátán pedig igyekszik felkavarni a vallásos világ elemeit. Arra veszi rá az embereket, hogy vessék alá magukat a nagy ámitó kiképzésének, aki mindenféle gonosz csábítással működik az engedetlenség gyermekeiben. A világ lakosai máris a sötétség fejedelmének vezetése alatt menetelnek, holott ez csak a vég kezdete. Hatástalanná teszik Isten törvényét. Látjuk, mi folyik, hallunk a zűrzavarokról és tanácstalanságról, a nyomorról, éhínségekről, föld-rengésekről és árvizekről. Az emberek vérfagyasztó túlkapásokat fognak elkövetni. Nem ésszerűség – szenvedély uralkodik. Isten haragja rázúdul a világ lakosaira, akik gyors léptekkel olyan romlottá válnak, mint Sodoma és Gomora lakói. – *Bizonyságtételek*, 8. kötet, 49. old.

„Azért beszéltem ezeket néktek – mondta Jézus –, hogy békességek legyen én bennem. E világon nyomorúságotok lesz; de bízhatok: én meggyőztem a világot.” (Jn 16:33) Krisztus nem gyengült el, sohasem bátortalanodott el; és az Ő követőinek a kitartó hit bizonyítékává kell lenniük. Éljenek úgy, ahogyan Ő élt, dolgozzanak úgy, amint Ő dolgozott, mert Tőle függnék mint Mesterüktől. Bátornak, kitartónak, tetterősnek kell lenniük! Ha látszólag leküzdhetetlen akadályok állják is

útjukat, tovább kell haladniuk kegyelmével. Ahelyett, hogy a nehézségek miatt panaszkodnának, győzzék le azokat! Semmi miatt ne essenek kétségbe, hanem mindent reméljenek: Krisztus összekötötte őket Isten trónjával, hasonlíthatatlan szeretetének aranyláncával. Azt akarja, hogy részesei legyenek a világegyetem legnagyobb befolyásainak, amelyek minden erő forrásától származnak. Akarja, hogy legyen hatalmuk ellenállni a gonosznak. Ez olyan hatalom, amelyet sem a föld, sem a pokol, sem a halál legyőzni nem tud, olyan hatalom, amely képessé tesz a győzelemre, miként Krisztus is győzött! – *Az evangélium szolgálói*, 39. old.

### **Október 19., szerda: A dilemma**

Krisztus követőjének szívében hitnek kell lakoznia, mert hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. A hit ragadja meg az örök Segítő karját, hit által dobban egy ütemben a megújult szív Krisztus szívével.

A fészkebe igyekvő sas a vihar gyakran visszaveri a szűk hegyszorosba. Sötét, haragos felhők ereszkednek alá és elzárják útját a napsütéses magaslatok felé, ahol fészke várja. A sas egy ideig vadul küzd, csapkod erős szárnyaival ide-oda, mintha a sűrű felhőket akarná elűzni. Hiábavaló küzdésében, útját keresve, vad vijjogásával felkelti a hegyek gerléit. Végülis beleveti magát a sötétségbe s pillanatok múlva éles győzelmi kiáltása hangzik, mielőtt felérkezett a derűs, napfényes magasságba. Legyúrta a vihart és a sötétséget, körötte fénylik az egek kéksége. Boldogan, elégedetten telepszik le a magasban épült sziklaszirten. A világosságot csak a sötétségen át érhetette el. Küzdelembé került, de vágya teljesült, ez a jutalma.

Krisztus követői is csak ezt az utat járhatják. Élő, erős hitünknek át kell törnie a felhőket, melyek vastag fal gyanánt választanak el a mennyei világosságtól. Fel kell jutnunk a hit magaslataira, ahol békeesség honol és Szentlélek általi öröm. – *Üzenet az iffúságnak*, 102–103. old.

Nem a magunk hitében kell bízunk, hanem Isten ígéreteiben. Ha megbánjuk a múltban elkövetett törvényszegéseinket s elhatározzuk, hogy a jövőben engedelmesek leszünk, higgyünk abban, hogy Isten, Krisztus érdemeiért elfogad és megbocsátja bűneinket.

Néha azonban homály és csüggedés üli meg a lelket s elmerülés-sel fenyegeti, de ne dobjuk el bizodalunkat. Szemeinket Jézusra kell szegeznünk, érzelmeinkre való tekintet nélkül. Iparkodjunk minden felismert kötelességeinket teljesíteni s nyugodjunk meg Isten ígéreteiben. – *Üzenet az ifjúságnak*, 111. old.

Jézus a mi barátunk. Az egész menny figyeli sorsunkat. Szorongásaink és félelmeink elszomorítják Isten Szentlelkét. Ne engedjünk a nyugtalanító aggályoknak, melyek nem segítenek a megpróbáltatásban. Ne adjunk helyet a bizalmatlanságnak és a gyanakvásnak, melyek eltávolítanak Istentől és nem készítenek fel a jövőre, hanem a világ elfoglaltságait teszik uralkodóvá, mintha boldogságunk ezen földi javaktól függne. (...)

Lehetséges, hogy belebonyolódunk az üzleti ügyekbe és kilátásaink egyre vészjóslóbbá válnak, hogy úgy tűnik minden veszendőbe megy, azonban ne csüggedjünk, vessünk gondjainkat Istenre, maradjunk higgadtak és derűsek. Kezdjünk minden napot őszinte imával, ne feledjük el a hálát és dicsőítést. Kérjünk bölcsességet ügyeink igazgatásához, így elkerülhetjük a veszteséget és a csődöt. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt a kedvező eredmények elérésére. (...) Ha Segítőnkre támaszkodunk, ha megtettünk mindent, fogadjuk derűsen az eredményt. A világ szemszögéből ez nem mindig nyereség, de lehetséges, hogy a siker a legrosszabb lenne számunkra. – *That I May Know Him*, 232. old.

### **Október 20., csütörtök: Teodícea, vagyis Isten igazolásának kérdése**

„Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok” (Ésa 43:12). A menny Krisztus hűségéről tett hitvallásunk útján akarja nyilvánkoztatni a Megváltót a világnak. Hirdessük kegyelmét, ahogy azt a régen élt szent emberektől megismertük; de bizonyágtévésünk akkor lesz a legeredményesebb, ha saját tapasztalatainkat mondjuk el. Isten tanúi vagyunk, ha életünkben megmutatkozik az Ő munkája, a menny hatalma. Minden ember élete más, mint a többi emberé, és a tapasztalataink is mások. Isten olyan dicsőítést vár el tőlünk, amely magán

viseli egyéniségünket. Ha Isten kegyelmének e dicsőítését Krisztuséhoz hasonló élet fémjelzi, akkor a lelkek megmentéséért való munkálkodásunkat olyan erő kíséri, amelynek nem lehet ellenállni. Mi magunk merítünk áldást abból, ha Isten ajándékairól soha egyetlen percre sem feledkezünk meg. Ezzel hitünk erősödik, és egyre többet igénylünk és kapunk. Jobban bátorítja az embert a legkisebb áldás is, amit Istentől ő kap, mint a mások hitéről és tapasztalatairól olvasható összes történet együttvéve. Az az ember, akit Isten kegyelme megérint, olyan lesz, mint a megöntözött kert; gyorsan új erőre kap, világossága felfénylik a sötétben: és Isten dicsősége láthatóvá lesz rajta. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 100. old.

Legyetek bátrak. Bízatok az Úrban. Ne hagyjátok, hogy az ellenség megraboljon az ígéretektől. Ha elkülönültök a világtól, Isten megígérte, hogy ő lesz az atyánk, mi meg fiai és lányai leszünk. Nem elég ez? Milyen dicsőbb serkentést kívántok? (...)

Dicsérd az Urat, még ha sötétbe buktál is. Dicsérd a kísértésben is. „Örüljete az Úrban mindenkor; – írja az apostol – ismét mondom, örüljete.” Ez hozna talán komorságot és sötétséget családokba? Ellenkezőleg. Napsugarat fog hozni. Így majd az örök fény sugarait gyűjtitek a dicsőség királyi székéről, s árasztjátok magatok körül is. Hadd intselek, hogy fogjatok ehhez, áraszátok magatok körül a trón fényét, s életet, nemcsak a magatok, hanem környezetetek ösvényére is. Legyen a célotok, hogy jobbá teszitek a körülöttetek élőket, felemeljétek őket, a mennyhez és dicsőséghez irányítsátok őket, s rávezessétek, hogy minden földi dolognál inkább keressék az örökkévaló, lényeges dolgokat, a hervadhatatlan örökséget, az örök gazdagságot. – *Bizonyágtételek*, 2. kötet, 593. old.

## 5. tanulmány

# Átkozd meg a napot!

### Október 22., szombat délután

Az anyagi világ Isten uralma alatt van. A természetet irányító törvények engedelmeskednek a rendnek. Minden a Teremtő tevékenységéről és akaratáról szól. A felhők, az eső, a harmat, a napfény, a zápor, a szél, a vihar mind-mind Isten felügyelete alatt működik és közvetve Neki engedelmeskedik. Az aprócska fűszál lépésről lépésre tör utat magának a földből, először csak a csira, majd a levél, utána az egész növény. Az Úr felhasználja ezen engedelmes szolgálait az Ő akaratának teljesítésére. A gyümölcs már a rügyben őrizgeti a kifejlődő körtét, barackot vagy almát, az Úr pedig megérelleli azokat a megfelelő időben, mert nem állnak ellen munkájának. Nem utasítják vissza megállapított céljukat, rendeltetésüket. Istennek, a természetben tükröződő művét nem tudjuk teljes mértékben megérteni és értékelni. Ezek a csendes tanítók tárják az emberi lények elé a leckét, ha figyelmesen hallgatunk rájuk. (...)

Hitünknek növekednie kell. Sokkal jobban kell hasonlítsunk Jézusra. Az ösvényünket bevilágító fény, az értelmünket irányító igazság megszenteli és átformálja a lelket, ha engedelmeskedünk neki. – *Lift Him Up*, 66. old.

Ünnepélyes kiváltság és szent bizalom idejében élünk. Ha Isten szolgálói hűségesen megőrzik a rájuk bízottakat, nagy jutalmuk lesz, amikor a Mester így szól: „Adj számot sáfárságodról.” (Lk 16:2) A komoly erőfeszítések, az önzetlen munka, a türelmes, kitartó fáradozások gazdagon meg lesznek jutalmazva. Jézus az ilyen szolgálóknak mondja majd, hogy ezentúl nem szolgálóinak, hanem barátainak nevezi őket (lásd: Jn 15:15). Az Úr a munkát nem a nagysága szerint ítéli meg, hanem a hűség szerint, amellyel végezték. Nem az elért eredményeket mérlegeli,

hanem az indítékokat, amelyek minket a munkára ösztönöztek. A jóságot és hűséget többre értékeli, mint bármi mást. – *Az evangélium szolgálói*, 267. old.

A keresztyén kötelessége, hogy ne engedjen a körülmények átfurmáló erejének, hanem ezek fölé emelkedve a mennyei Példára alakítsa jellemét. Mindenhol maradjon hűséges. Munkáját végezze becsületesen, őszintén, hasznosítsa az Istentől kapott jó lehetőségeket és tegyen meg minden tőle telhetőt feladatai legjobb kivitelezésére. Amikor tekintét Isten dicsőségére függeszti, mindenhol Jézusért dolgozik. Adjuk át akaratumkat, szívünket Istennek és maradjunk mindig az Ő jelenlétének tudatában. Tagadjuk meg önmagunk, vegyük fel a keresztet és kövessük Jézust. – *Lift Him Up*, 245. old.

### **Október 23., vasárnap: „Vesszen el az a nap”**

„Minden lélek dicsérje az Urat!” (Zsolt 150:6) Végiggondoltuk-e, hogy mennyi mindenért lehetünk hálásak? Eszünkbe vesszük-e, hogy az Úr kegyelme megújít minket minden reggel, és hűsége el nem hagy? Elismerjük-e, hogy életünk Őtőle függ, kifejezzük-e hálánkat minden jóságáért? Ellenkezőleg, gyakran feledjük, hogy „felülről, a világosság Atyjától csak jó adomány, csak tökéletes ajándék származik” (Jak 1:17). (...)

Isten a szeretet. Gondja van teremtményeire. „Amilyen könyörülő az Atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt.” (Zsolt 103:13) „Nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya! Isten fiainak hívnak, és azok is vagyunk.” (1Jn 3:1) Milyen drága kiváltság, hogy a magasságos fiai lehetünk, Isten örökösei és Jézus Krisztus örökösársai. Ne gyászoljunk és búslakodjunk tehát, amiért ebben az életben nem mentesülünk a csalódásoktól és szenvedésektől. Ha Isten gondviselése arra szólít fel, hogy megpróbáltatásokat viseljünk el, fogadjuk el a keresztet, igyuk ki a keserű poharat, emlékezve, hogy az Atya keze emeli azt az ajkunkhoz. Bízunk benne az éj sötétjében csakúgy, mint fényes nappal. Képtelenek lennénk elhinni, hogy mindent a javunkra ad? „Ő tulajdon Fiát sem kímélte, hanem odaadta mindnyájunkért.

Hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm 8:32) Még a szenvedés órájában se tagadjuk meg, hogy felemeljük szívünket és szavunkat hálás dicsérettel, amikor emlékezünk a szeretetre, amely a Golgota keresztnél jutott kifejezésre. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 315. old.

A Krisztus iránti engedelmesség minden cselekedete, minden Őrte való lemondás, minden türelemmel viselt próba, minden győzelem a kísértések felett: előrehaladás a végső győzelem felé vezető úton. Ha Krisztust fogadjuk el vezetőnknek, biztonságosan haladhatunk. Még a legnagyobb bűnösnek sem kell eltévednie. Minden reszkető útkereső tiszta és szent fényben járhat. Bár az ösvény keskeny és olyan szent, hogy bűn nem férhet el rajta, mégis mindenki végigjárhatja, s egyetlen kéte-lyekkel vívódó, remegő léleknek sem kell elmondania: „Az Úr nem gondol velem.”

Bár göröngyös az út, meredek az emelkedő, jobbról-balról szakadékok tátonghatnak, csapda lappanghat, s bár akkor is tovább kell haladnunk, amikor elfáradtunk, és lehet, hogy harcolnunk kell, amikor bágyadság vesz erőt rajtunk, ha elcsüggedünk is reménykednünk kell, mert ha Jézus Krisztus a vezetőnk, végül biztosan elérjük az áhított célt. Maga Krisztus taposta ki előttünk az utat, Ő egyengette el lábunk előtt az ösvényt.

Az örök életre vezető meredek úton mindenütt az öröm kútforrásai fakadnak, hogy felüdítsék a megfáradtat. Akik a bölcsesség útjain járnak, azoknak még a megpróbáltatások közt is túlaradó az örömük; hiszen Krisztus, akit lelkük szeret, láthatatlanul bár, de velük jár. Minden lépésnél bizonyosabban érzik majd keze érintését; minden előrehaladásnál a dicsőség tündöklőbb sugarai hullanak ösvényükre a láthatatlan Istentől. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 140. old.

## **Október 24., hétfő: Megpihenni a sírban**

Isten nem akarja, hogy néma bánat, sajgó fájdalom és megszakadó szív terhe alatt roskadozzunk. Azt szeretné, hogy föltekintsünk rá, az Ő szeretetteljes, drága arcát szemléljük.

Áldott Megváltónk áll sok ember mellett, akiket annyira elvakítanak a könnyek, hogy meg sem ismerik Őt. Vágyakozik megragadni kezün-



ket, vágyik rá, hogy egyszerű, őszinte hittel, bizalommal tekintsünk Őrá, engedjük, hogy Ő irányítson minket. Szíve nyitva áll bánataink, szomorúságaink s megpróbáltatásaink előtt. Örökkévaló szeretettel szeret és szívélyes jósággal vesz körül bennünket. Szívünkkel mindenkor szeretethetjük Őt, napestig jóságáról elmélkedhetünk. Általa felülemelkedik lelkünk a bánaton, aggodalmon, a békesség honába. Gondolatok erre, fájdalom és szenvedés gyermekei, s örvendezetek jó reménységgel! „Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5:4) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 12. old.

A halottak állapotáról szóló bibliai tanítás helyes értelmezése rendkívül lényeges napjainkban. Isten Igéje kijelenti, hogy a halottak semmit nem tudnak, gyűlöletük és szeretetük, sőt minden érzésük a múlté. Forduljunk a próféciák biztos szavaihoz erőért. Amikor Sátán ezen hatalmas csodatevő ereje megmutatkozik a világban, nehogy valamiképpen minket is megcsaljon, hogy azt Isten munkájának véljük. Sajátítsuk el tehát a Szentírás bölcsességét. Azt olvassuk, hogy ő megpróbálja elhitetni még a választottakat is. Ha nem gyökerezünk mélyen az igazságban, elsöpör bennünket Sátán hitetéseinek áradata. Ne hagyjuk el a Bibliát. Ha Sátánnak sikerül elhitetnie velünk, hogy Isten Igéjének nem minden szava ihletett, akkor már előkészítette lelkünket magának. Soha ne érezzük magunkat rendíthetetlen biztonságban, hanem mindenkor ismerjük fel a teljes igazságot. – *Review and Herald*, 1888. december 18.

Jézus Krisztus eggyé lett az emberiséggel, hogy az emberiség is eggyé lehessen Ővele lélekben és az életében is. Megváltónkkal szövetséget kötve és engedelmeskedve Istennek, elnyerjük Jézus életét. Krisztus így szól a bűnbánókhöz: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Krisztus a halált álomnak tekinti, és úgy beszél róla, mintha csekély jelentősége volna. Így szól: „Aki csak él és hisz énbennem, nem hal meg örökre.” (Jn 11:26) A hívő számára a halál kevésbé fontos (Fil 1:21), Krisztussal meghalni csak alvást jelent. Ugyanaz a hatalom, amely feltámasztotta Jézust a halálból, feltámasztja majd gyülekezetét is – mint az Ő menyasszonyát –, és megdicsőíti Krisztussal minden fejedelemség és hatalmasság

felett, s minden név fölött, nemcsak ebben a világban, hanem a mennyei udvarokban is. Az elhunyt szentek győzelme dicsőséges lesz a feltámadás hajnalán. – *My Life Today*, 295. old.

## **Október 25., kedd: Mások fájdalma**

A hívő Jób a szenvedés és a homály napján ezt mondta: „Vessen el a nap, melyen születtem... Bárcsak igazán mérnék meg elkeseredésemet, szenvedésemmel együtt tennék mérlegre!... Bárcsak teljesülne kívánságom, és beteljesítené Isten reménységemet! Bárcsak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonálát! Akkor még lenne vigaszom... Nem is tartóztatom meg a számat, beszélni fogok szorongó lélekkel, panaszkodni fogok keserű szívvel... Inkább választom a fulladást, inkább a halált, mint e csontvázat. Megvetem az életemet, nem kell tovább!” (Jób 3:3; 6:2, 8-10; 7:11, 15-16). Jób belefáradt az életbe, de Isten nem engedte meghalni. Feltárult előtte a jövő lehetőség, és a reménység üzenetét kapta: „...erős leszel és nem kell félned. Elfelejtet a nyomorúságot, úgy gondolsz rá, mint elmúlt árvízre. Fényesebbé lesz élted a déli verőfénynél, a homály is olyan lesz, mintha reggel volna. Akkor majd bízol, mert lesz reménységed, körülnézel és nyugodtan lefekszel. Ha heversz, senki sem riaszt föl, sőt sokan hízelegnek neked. De a bűnösök szemei elsorvadnak, menedékük elvész; reménységük csak az, hogy majd kilehelik lelküket” (Jób 11:15-20). – *Próféták és királyok*, 162–163. old.

Az elesettek felemelésével, a lesújtottak megvigasztalásával a menny megdicsőül. Ezt a munkát azok végzik, akiknek szívében Krisztus lakik. Krisztus vallása mindig áldást áraszt. Ahova eljut, mindenütt fény jár a nyomában. (...)

Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Krisztus drága vére mindenkit egyé kovácsol. (Lásd Gal 3:28; Ef 2:13.) A szenvedő emberiség kiáltását minden valláskülönbséget félretéve meg kell hallanunk. Ahol a valláskülönbség keserű érzéseket kelt, személyes szolgálattal sok jót tehetünk. A szeretettel végzett szolgálat eloszlatja az előítéletet, és lelkeket nyer meg Istennek.

Viseljük szívünkön mások fájdalmát, nehézségét, baját! Osztozzunk nagyok és kicsinyek, gazdagok és szegények örömeiben és gondjában! „Ingyen vettétek – mondja Krisztus –, ingyen adjátok” (Mt 10:8). Környezetünkben élnek nyomorult, megpróbált emberek, akiknek szükségük van megértő szavakra és tettekre. Mindenütt vannak özvegyek, akik segítségre és együttérzésre szorulnak; árvák, akikért Krisztus felelőssé teszi követőit. Nagyon sokszor érzéketlenül elmegyünk mellettük. Lehet, hogy kopottak, faragatlanok, és látszólag semmi kedves vonás nincs bennük. Akkor is Isten tulajdonai. Áron vette meg őket, és éppoly értékesek szemében, mint mi. Ők is Isten nagy családjához tartoznak, és a keresztények Isten sáfáraiként felelősek értük. – *Krisztus példázatai*, 386. old.

### **Október 26., szerda: A takács szövőszéke**

Aki féli az Urat, nem szomorú, nem lehangolt. Csak Krisztus hiánya teszi szomorúvá az ember arcát, és sóhajokkal teli vándorúttá az életét. Az öntelt, önimádó ember nem érzi a Krisztussal való élő, személyes kapcsolat szükségességét. Az a szív, amely nem esett a Sziklára, büszke a maga szentségére. Az emberek tisztelettel övezett vallást akarnak. Szeretnének olyan úton járni, amely elég széles ahhoz, hogy magukkal vihetik saját tulajdonságaikat. Önszeretetükkel, a népszerűség és dicsőítés szeretetével kirekesztik szívükből a Megváltót. Nélküle homály és bánat van. Krisztus pedig – ha szívünkben lakik – az öröm forrását jelenti. Mindazok, akik Őt befogadják, felfedezik, hogy Isten Igéjének központi témája: az örvendezés. – *Krisztus példázatai*, 162. old.

Az Úr szeretné, ha értékelnénk a csodálatos megváltási tervet, ha felismernénk Isten gyermekeiként kapott szent kiváltságunkat, ha hálás szívvel engedelmeskednénk neki. Szeretné, ha megújultan és boldogan szolgálánk Őt mindennap. Szeretné, ha szívünk túlcsoportolna a hálától, mert beírta nevünket az élet könyvébe, amely a Bárányé, és mert reá – aki törődik velünk – vethetjük minden gondunkat. Azt mondja, hogy örvendezzünk; mert az Úr öröksége vagyunk; mert Krisztus igazsága a szentek által viselt fehér palást, mert megvan az a boldog reménységünk, hogy Megváltónk nemsokára eljön.

Éppoly kötelességünk Istent teljes szívből, őszintén dicsőíteni, mint imádkozni. Meg kell mutatnunk a világnak és a mennyei lényeknek, hogy értékeljük Istennek a bukott emberiség iránti csodálatos szeretetét, és egyre nagyobb áldásokat várunk végtelen tárházából. Sokkal többet kellene beszélnünk életünk áldott tapasztalatairól. Amikor a Szentlélek különleges mértékben árad reánk, nagyobb örömünk lesz az Úrban és sokkal eredményesebben szolgálunk, ha beszélünk gyermekei iránti jószágáról és értük tett csodáiról.

Ezzel a módszerrel leküzdhetjük Sátán hatalmát. Megszabadulhatunk a zúgolódó, panaszkodó lelkülettől, és a kísértő csatát veszít. Kialakulnak bennünk azok a jellemtulajdonságok, amelyek a föld lakóit alkalmassá teszik a mennyei életre.

Ennek a bizonyágtevésnek másokra is hatása lesz. A lélekmentésnek nincs ennél eredményesebb eszköze. – *Krisztus példázatai*, 299–300. old.

## **Október 27., csütörtök: Micsoda az ember?**

Isten teremtett művei között az angyalok után a legnagyobb alkotást az Isten képmására formált emberi család tagjai képezik. Isten azt akarja, hogy emberi teremtményei mindent elérjenek, amit lehetővé tett számukra, és hogy hozzák ki a legtöbbet a tőle kapott képességekből. Az élet titokzatos és szent, Istennek, az élet forrásának megnyilatkozása. Drágák azok az alkalmak, amelyeket az élet kínál, és ezeket az alkalmakat lelkiismeretes ki kell használni. Ha ezt egyszer elmulasztjuk, örökre elvesznek.

Isten elénk tárja az örökkévalóságot a maga ünnepélyes valóságaival, és képességet ad ahhoz, hogy felfogjuk az örökkévaló, a maradandó dolgokat. Értékes, felemelő igazságokat tár fel, hogy biztos ösvényen haladhassunk, amikor a minden képességünk lelkiismeretes igénybevételére méltó cél felé törekszünk. Isten beelát a parányi magba, amelyet Ő maga formált, és a burok alatt látja a gyönyörű virágot, a bokrot vagy a terebélyes fenséges fát. Hasonlóképpen látja a lehetőségeket minden egyes emberben is. Célja van annak, hogy itt vagyunk. Átnyújtott egy tervet, mely a mi életünkről szól, és azt akarja, hogy a fejlődés legma-

gasabb fokára jussunk. Azt akarja, hogy egyre szentebbek, boldogabbak és hasznosabbak legyünk. Mindenki kapott képességeket, és meg kell tanulnunk, hogy ezeket a képességeket szent adományoknak tekintsük, az Úr ajándékaiként értékeljük és helyesen használjuk. Isten azt akarja, hogy az ifjúság csiszolja lényének minden képességét, és aktivizálja minden adottságát. Azt akarja, hogy élvezzék mindazt, ami az életben hasznos és értékes; hogy jók legyenek és jót tegyenek, mennyei kincseket gyűjtve az elkövetkezendő életre.

Az ifjúság törekedjék jeleskedni mindenben, ami önzetlen, szép és nemes! Tekintse Krisztust példaképnek, akit meg kell mintáznia. Ápolniuk kell az Ő élete által kinyilatkoztatott szent „ambíciót” – azt a törekvést, hogy jobb legyen a világ, mert ők is abban élnek. Ez az a munka, amelyre Isten elhívta őket. – *A nagy Orvos lányomán*, 397–398. old.

Ha az isteni jellemet a keresztfényben szemléljük, akkor irgalmas-ságot, gyengédséget és megbocsátást látunk, párosulva méltányossággal és igazsággal. Mennyei trónján szemléljük Őt, aki kezein, lábain és oldalán viseli szenvedéseinek jeleit; ezeket azért szenvedte, hogy megbékéltesse az embert Istennel. Látjuk az Atyát, a Végtelent, megközelíthetetlen világosságban, aki Fiának érdemeiért tulajdonául fogad el bennünket. A bosszúállás fellege, amely csak nyomorúsággal és kétségbeeséssel fenyegetett, a keresztről áradó fényben, Isten kézírását tükrözi: Él bűnös! Ti bűnbánó, hívő lelkek éljete! Én megfizettem érettetek a váltságdíjat! Ha Krisztust szemléljük, a szeretet felmérhetetlen tengerének partján időzünk. Szeretnénk elbeszélni ezt a szeretetet, de szavaink elégtelennek bizonyulnak. Elmondjuk földi életét, érettünk hozott áldozatot, közbenjárói tevékenységét fenn a mennyben, valamint azt, hogy lakhelyeket készít azok számára, akik Őt szeretik. Ha mindez elvonul előttünk, akkor felkiáltunk: Oh, mily nagy és mélységes Krisztus szeretete! „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket és elküldte Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért... Lásátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 4:10; 3:1) Minden őszinte tanítványban forrón lánog ez a szeretet, mint szent tűz, szívének oltárán. Ez a föld az a hely, ahol Isten szeretete megnyilvánult Krisztus által. Ezen a földön kell Isten

gyermekeinek ezt a szeretetet feddhetetlen életük által visszatükrözni. Így vezethetjük a bűnösöket a kereszthez, hogy szemlélhessék Isten Bárányát. – *Az apostolok története*, 333–334. old.

## 6. tanulmány

# Indokolatlan átok?

### Október 29., szombat délután

Megváltónk a szenvedő emberiség érdekeivel azonosítja érdekeit. Amint a szülő szíve szenved szánakozó gyöngédséggel kicsiny nyája szenvedő tagja fölött, az Üdvözítő szíve is úgy szánakozik földi gyermekei legszegényebbjein, legszerényebbjein. Azért helyezte őket közénk, hogy azt a szeretetet élessze szívünkben, melyet ő táplál a szenvedők és elnyomottak iránt. S ítéletei le fognak sújtani bárkire, aki árt nekik, lenézi őket, vagy visszaél velük.

Gondoljuk meg, hogy Jézus a szívére vette az ember gyászait, szomorúságait nyomorúságát, szenvedését, életének részévé tette ezeket. Bár ő volt az élet fejedelme, mégsem a világ nagyjai és nagyra becsültjei között élte életét, hanem az alacsony sorsúakkal, az elnyomottakkal, a szenvedőkkel. Ő ugyanis megvetett názáreti volt. Nem volt hová lehajtania a fejét. Szegény lett értünk, hogy szegénysége által mi lehessünk gazdagok. Az Úr a dicsőség királya most, s ha fönséggel koronázottan jönne el, milliók hódolnának neki. Az emberek vetélkednének, hogy megtiszteltést halmozzanak rá; mindenki az ő jelenlétébe törekedne. Nekünk most arra nyílik lehetőségünk, hogy szentjei személyében Krisztust fogadjuk be. Isten azt akarja, hogy becsüljük meg ajándékait, fordítsuk azokat az ő dicsőségére. Kérve kérlek hát, nyissátok meg szíveteket az igaz, az önzetlen jótékonyaság előtt.–*Bizonyságtételek*, 4. kötet, 620. old.

Most, amikor nem tevékenykedhetsz többé, amikor a tehetetlenség rád nehezedik, Isten csak azt kéri tőled, hogy bízz Benne. Tartsd meg Neki tett ígéretedet, mert Ő a te hűséges Teremtőd. Az Ő kegyelme biztos, szövetsége örökkévaló. Boldog az az ember, akinek reménysége az Úr és megtartja igazságát örökké. Kapaszkodjunk ezekbe az ígéretetekbe.

Ha nem jutnak eszedbe az értékes ígéretek biztos szavai, hallgasd azokat mások ajkáról. Milyen teljesség, a szeretet milyen csodálatos biztosítéka található ezekben a szavakban, melyek maga az Úr ajkáról hangzottak el. Ő maga fogalmazta meg szeretett gyermekeiért érzett szeretetét, könyörületét és érdeklődését: „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízíglig; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt.” (2Móz 34:6,7)

Az Úr telve van a szenvedők iránti könyörületességgel. Melyik bűn túl nagy ahhoz, hogy megbocsássa? Ő kegyelmes, így végtelenül készen áll a megbocsátásra és nem gyönyörködik az ítéletben. Ő nem keresi bennünk a rosszat. Ismer bennünket, tudja, hogy csak por vagyunk. Korlátlan együttérzése és kegyelme meggyógyítja minden elesésünket. Ő már akkor szeretett, amikor még bűnösök voltunk és nem vonta vissza tőlünk az Ő világosságát, hanem ránk ragyogtatta azt Krisztusért.  
– *Selected Messages*, 2. kötet, 231. old.

### **Október 30., vasárnap: Nagy kérdések**

Minden próbában keressük őszintén Istent, emlékezve arra, hogy mindannyian az Ő tulajdona vagyunk, az Ő örökbefogadott gyermekei. Egyetlen emberi lény sem értheti meg úgy szükségleteinket, mint Krisztus. Ha hittel kérjük az Ő segítségét, megkapjuk azt. Az Ővéi vagyunk a teremtés és a megváltás által. A mennyei szeretet szálai kötnek minket minden erő és hatalom forrásához. Ha csak Istentől tesszük függővé életünket és úgy kérünk Tőle, mint egy kisgyermek édesapjától, gazdag tapasztalatokban lesz részünk. Tanuljuk meg, hogy Isten minden erő és hatalom forrása.

Ha kértek valamit Istentől és nem érezték azonnal valami különlegeset, ne gondoljátok, hogy imáitok nem lelnek meghallgattásra. Aki ezt mondta: „Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgesetek és megnyitvatik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitvatik” – meghallgat és válaszol. Legyen tehát az Ő szava a mi bizodalunk, kérjünk és keressünk, hogy legyen részünk abban a kiváltságban, hogy megtaláljuk amit keresünk. Krisztus bátorít. Ő mondta: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok



és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (...)

Isten népe nem adta meg Neki a tiszteletet amikor emberekben bízott. Ő nem ezt tanította nekünk. Ő megígérte, hogy tanít és vezet. (...) Gondoljunk arra mennyi ígéretet adott nekünk, melyekre mind támaszkodhatunk. (...) Ő azt szeretné, hogy mindenben Tőle függjünk, hogy beszélgessünk Vele, hogy elmondjuk Neki nehézségeinket és tapasztalatokat nyerjünk Vele, Aki soha nem téved. – *Lift Him Up*, 55. old.

Ugyanolyan fontos ma is, hogy Isten népe észben tartsa, miként és mikor próbálta meg őket az Úr; s hitük hol bizonyult gyöngének; hitelenségükkel és önteltségükkel hol hoztak veszedelmet Uruk művére. Lépésről-lépésre emlékezzenek Isten könyörületére, megtartó gondviselésére, feledhetetlen szabadítására. Amikor Isten népe így szemléli a múltat, láthatja, hogy az Úr örökké megismétli bánásmódját. Értsék meg az adott figyelmeztetéseket és vigyázzanak, nehogy megismételjék az ősi Izráel hibáit. Mondjanak le a maguk erejére való támaszkodásról. Bízának Istenben, hogy megóvja őket, nehogy ismét szegyet hozzanak nevére. Sátán minden győzelme lelkeket sodor veszedelembé. Néhányan kísértései tárgyává válhatnak és soha többé ki nem gyógyulnak. Akik hibákat követtek el, járjatok hát óvatosan, s imádkozzatok minden lépésnél. „Tartsd meg lépteim a te ösvényeden, hogy ne ingadozzanak lábaim.” (Zsolt 17:5) Isten megpróbáltatásokat küld, hogy bebizonyítsa, ki áll meg hűségesen a kísértésben. Mindenkit nehéz helyzetbe hoz, hogy lássa, kívülük és fölöttük álló hatalomban bíznak-e. Mindenkinek vannak föl nem fedett jellemvonásai, melyeknek a megpróbáltatásokban felszínre kell jönni. Isten megengedi az önhittek súlyos kísértéseit, hogy megértsék tehetetlenségüket. – *Bizonyságtételek*, 7. kötet, 210. old.

### **Október 31., hétfő: Mikor veszett el az ártatlan?**

Jóbról, Uz pátriárkájáról így hangzott a szívek Vizsgálójának bizonyágtétele: „... Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz,

istenfélő és büngyülölő” (Jób 1:8). Ez ellen a férfi ellen Sátán a következő vádat hozta fel: „Avagy ok nélkül féli-é Jób az Istent? Nem te vetted-é körül őt magát, házat és mindenét, amije van? ... De bocsássad csak rá a te kezedet, verd meg mindazt, ami az övé, avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged?” (Jób 1:9-11). Az Úr így szólt Sátánhoz: „Ímé, mindazt, amije van, kezembe adom; csak ő magára ne nyújtsd ki kezedet...” (Jób 1:12). Sátán így engedélyt nyerve elseperte Jób minden vagyonát; marháit, juhait, szolgálóleányait, fiait, leányait és „... megveré Jóbot undok fekélyvel talpától fogva a feje tetejéig” (Jób 2:7).

Jób poharát még egy másik keserűség is tetézte. Barátai az ő szerencsétlenségében bűnének büntetését látva, meggyötört, megterhelt lelkét még alaptalan vádjakkal is terhelték. Látszólag a menny és a föld is elhagyta, de mégis erősen kapaszkodik Istenbe, és feddhetetlen lelkiismeretétől készetve így kiált fel gyötrelmében bajában: „Lelkemből utádom az életemet.” – *Előtted az élet*, 155. old.

Az életünk során sokszor nézünk szembe próbákkal és csalódásokkal is. Előfordulhat, hogy nélkülözünk, vagy szorult helyzetbe kerülünk. Ilyenkor arra gondolunk, hogy messze eltávolodtunk Istentől, mert ha Ővele jártunk volna, nem szenvednénk ennyire. A kétely és kétségbeesés felgyülemlik lelkünkben, és így szólunk: „Az Úr elhagyott, és rosszul bánik velem. Miért engedi meg, hogy így szenvedjek? Nem szerethet engem, mert ha szeretne, akkor elhárítaná a nehézségeket.” Isten nem mindig vezet bennünket a legkellemesebb helyekre. Ha ezt tenné, akkor önelégültségünkben elfelejtenénk, hogy Ő a mi segítőnk. Arra vágyik, hogy megismertesse velünk önmagát és a rendelkezésünkre álló, bőséges javakat. Azonban megengedi a próbákat és a csalódásokat is, hogy felismerjük tehetetlenségünket, és megtanuljuk segítségül hívni Őt, aki hűsítő forrásokat fakaszthat a kőkemény sziklából is. Amikor majd szemtől szemben állunk Istennel, amikor úgy fogunk látni, ahogyan minket látnak a mennyei lények, és úgy fogunk ismerni, ahogyan minket ismernek (1Kor 13:12), akkor megtudjuk, hogy Krisztus mennyi terhet hordozott értünk, s még mennyivel többet hordozott volna, ha gyermeki hittel mindig Őrá bízunk magunkat. Isten szeretete nyilvánul meg abban, ahogyan népével bánik. A bajban, betegségben, csalódásokban és próbák-

ban irányítsuk figyelmünket az Ő dicsőségének fényére, nézzünk Megváltónkra! Azonban hitetlenségünkkel gyakran megszomorítjuk a szívét. Isten szereti gyermekeit, és szeretné, ha legyőznék a csüggedést, amely által Sátán akar erőt venni rajtuk. Ne adj helyet a hitetlenségnek! Ne nagyítsd fel a nehézségeidet! Gondolj arra a szeretetre és erőre, amelyet Isten kinyilvánított irántad a múltban. – *My Life Today*, 12. old.

### **November 1., kedd: Az ember és alkotója**

Ha részt vettetek mások megsebzésében és kárhoztatásában, és nem tartotok őszintén bűnbánatot, akkor nem érkezik meg lelketekbe a világosság, béke és öröm. Legyetek ugyanolyan figyelmesek, kedvesek és gyengédek testvéreitek iránt, mint amilyen kemények, engesztelhetetlenek és zsarnokoskodók most vagytok, s amennyire csak tudjátok, tegyék jóvá hibáitokat – s akkor kérhetitek az Urat, hogy tegye meg, amire ti képtelenek vagytok: gyógyítsa be a sebeket, amelyeket okoztatok, bocsásson meg nektek, s törölje el vétkeiteket. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 343. old.

A bírálgatás és akadékoskodás helyett testvéreink szólják a bátorítás és bizalom szavait Isten eszközeiről. Az Úr fölszólítja a testvéreket, bátorítsák a nehéz terheket hordozók szívét, mert Isten dolgozik együtt velük. Fölhívja népét, hogy eszközeiben az ő támogató hatalmát ismerjék föl. Azzal tiszteljétek az Urat, hogy képességeitek végső határáig törekedtek megadni eszközeinek a kellő tekintélyt.

Ha alkalom kínálkozik, szóljátok a munkásokhoz az erősítés és ösztönzés szavait. Túl közönyösek vagyunk egymáshoz. Sokszor feledjük, hogy munkatársainknak erőre és bátorításra van szükségük. A rendkívüli kellemetlenségek és terhek idején ne feledjétek biztosítani őket szeretetetekről és együttérzésetekről. Mikor imával próbáltok segítségükre sietni, juttassátok el az üzenetet Isten munkásaihoz: „Légy bátor és erős!” (Józs 1:6) – *Bizonyságtételek*, 7. kötet, 185. old.

Megváltónk részvétellel fordult az elbukott, szenvedő emberiség felé. Ha követője akarsz lenni, te is együttérzéssel és szeretettel bánj az embe-

rekkel! A közönyt fel kell váltania a mások szenvedései iránti érzékenységgel, az együttérzésnek és a segítőkészségnek. Az özvegyek, árvák, betegek és haldoklók mindig rászorulnak a segítségünkre. Miközben segítő kezet nyújtunk nekik, alkalmunk van hirdetni az evangéliumot, bemutatva Jézust, minden ember reménységét és vigasztalóját. Ha enyhítet az emberek fájdalmát, ha érdeklődést és részvétet tanúsítasz a szenvedők iránt, szívük megnyílik, és mennyei balzsammal gyógyíthatod őket. Ha Jézusra nézel és tőle nyersz ismeretet, erőt és kegyelmet, akkor másoknak is továbbadhatod az Ő vigasztalását, mert veled van a Vigasztaló. – *My Life Today*, 230. old.

### **November 2., szerda: A balgaság gyökeret ver**

Időről időre az embereket a tudás fájához vezette kíváncsiságuk és gyakran azt gondolták, hogy a leglényegesebb gyümölcsöket szakították, amelyek azonban csak hiábavalóság és hiúság az Isten városának kapuit megnyitó valódi szentség tudományához képest. Az emberi becsvágy öndicséretet, önfelmagasztalást és magasabbrendűségi érzést eredményező tudást keres. Így Ádámot és Évát sikerült Sátánnak befolyásolnia, míg elérte azt, hogy Isten tilalmát félretéve elkezdtek hinni hazug tanítójuknak. Elnyerték az ismeretet, amelyet Isten megtagadott tőlük, vagyis megismerték a bűnbeesés következményeit.

A tudás fája, úgymond a halál eszközzévé vált. Sátán mesterien szőtte bele saját elveit és hamis tanításait az adott utasításokba. A tudás fájánál a legkellemesebb dicséretek zengte a magasabbrendű ismeretszerzés fontosságáról. Ezek részesültek ennek a fának a gyümölcséből, de az halált hozott számukra. Krisztus mondta: „Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér?” (Ésa 55:2) Istentől kapott képességeiteket arra használjátok, hogy olyan tudást biztosítsatok magatoknak, melyet Isten hiábavalóságnak és haszontalanságnak nevezett. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 12. old.

Ha fölemelhetnénk a láthatatlan és látható világot elválasztó fátylat, akkor Isten népe szemlélhetné a nagy küzdelmet, amely Krisztus és Sátán közt, a szent angyalok és a gonosz seregek között dúl az ember körül.

Ha megértenénk Isten csodálatos munkálkodását az ember megmentéséért, hogy kiszabadítsa a bűn fogságából, és látnánk, hogyan védi meg folyamatosan Sátán rosszindulatától, akkor felkészültebbek lennénk arra, hogy elhárítsuk a gonosz cselvetéseit. Gondolkodásunk komoly lenne, ha megértenénk a megváltás tervének jelentőségét, a ránk váró munka nagyságát, amelyben Megváltónk munkatársaiként kell részt vennünk. Szívünk megtelne alázattal, de fel is bátorodnánk, tudva, hogy a menny szívéen viseli megmentésünket. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 467. old.

Mégis, amikor megpróbáltatások törnek ránk, sokan teszünk úgy, mint Jákób. Az ellenség kezének tekintjük próbáinkat, s a sötétben vakon tusakodunk, míg csak el nem fogy az erőnk. Ezért nem találunk nyugalmat, sem szabadulást. Jákóbbal hajnalhasadtakor az isteni kéz érintése értette meg, hogy Krisztussal, a szövetség angyalával küzd. Akkor már sírva, tehetetlenül borult a Végtelen Szeretet szívére, hogy elnyerje az áldást, mely után lelke oly igen sóvárgott. Nekünk is meg kell tanulnunk, hogy ne vessük meg az Úr dorgálását és ne lankadjunk el, ha Istenünk fenyít bennünket. „Íme, boldog ember az, akit Isten megdorgál... Mert Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak. Hat bajodból megszabadít és a hetedikben sem illet a veszedelem téged.” (Jób 5:17–19) Jézus minden lesújtotthoz gyógyítással közeledik. Jelenléte enyhíteni tudja a gyászt, fájdalmat, szenvedést. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 11–12. old.

### **November 3., csütörtök: Elhamarkodott ítélet**

Ne tekintsünk senkire, csak Krisztusra. Mi vágyunk Krisztus jelenlétére és Ő szeretne megmaradni bennünk. Esendő emberek vagyunk mindannyian és hacsak Krisztus, a dicsőség reménysége nem alakul ki bennünk, súlyos hibákat követhetünk el amikor saját mércénkhez és elvárásainkhoz mérjük embertársainkat. Isten látja mindazt ami a felszín alatt rejtőzik. Ő látja a jót és a gonosztságot is. Hagyjuk rá testvéreink bírálásának feladatát.

Figyeljünk a formálódó jellemű fiatalokra. Beszélgessünk velük és minden lehetséges módon segítsük őket. Senki ne tanítsa őket a hiá-

nyosságok keresésének tudományára. Ne hallják tőlünk, hogy hibát keresünk azokban, akik nem felelnek meg elvárásainknak. A fiatalok Krisztus szolgálói, gondoskodjunk róluk, bátorítsuk őket jó, tiszta, nemes és szent gondolkodásmódra. Nincs szükség a gonosz gyanakvás leckéire. Sátán készen áll ilyen irányba vezetni őket. Tanítsuk meg őket kedveségre, egymás szeretetére és tiszteletére, a Krisztuséhoz hasonló életmódra. Krisztus jellemének jó illata áradjon szavainkból és cselekedeteinkből. A panaszkodást, siránkozást örökre vessük el. Akkor elárasztja szívünket Krisztus igazságosságának fénye. Isten megáld és áldássá tesz. – *The Upward Look*, 28. old.

A kötelességről alkotott felfogásokat, nézeteket és írásmagyarázatokat ne tartsátok mások elbírálásában mérvadónak; és szívetekben ne marasztaljátok el őket, ha elképzeléseiteket nem közelítik meg! Ne kritizáljatok másokat, ne kételkedjete indítékaikban, és ne ítéljétek el őket! „Azért idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait” (1Kor 4:5). A szívekben olvasni nem tudunk, s mivel önmagunk is hibákkal vagyunk telve, nem vagyunk feljogosítva mások bírálgatására. A halandó emberek csak a látszat után ítélnek, Isten azonban ismeri cselekedeteink titkos indítékait. Ő gyengéd és részvételjese; egyedül hivatott arra, hogy döntsön felettünk. „Annakokáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, aki ítélsz: mert amiben mást megítélsz, önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat műveled, te aki ítélsz” (Róm 2:1). Akik másokat bírálják vagy elítélnek, önmagukat kárhoztatják, mert maguk is ugyanazt cselekszik. Miközben másokat kárhoztatnak, önmaguk felett ítélkeznek. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 123–124. old.

### **November 4., péntek: További tanulmányozásra**

Ha valaki közülünk meghal, milyen emlékeink maradnak a bánásmódról, amelyben részesítettük? Jó érzéssel szemléljük-e az emlékeztünk falán függő képeket? Ott vannak-e a megfelelő időben mondott szerető szavak és a megértés emlékei? Megóvták-e testvérei azoktól, akik gonosz feltételezéseikkel tapintatlanul mindenbe beleavatkoznak?

Védelmére keltek-e? Hűek maradtak-e az ihletett utasításhoz: „Bátorítsátok a kishitűeket, gondozzátok a betegeket!” (1Thess 5:14) „Íme sokakat oktattál, és a megfáradt kezeket megerősítetted.” (Jób 4:3) „Erősítsétek a lankadt kezeket és szilárdítsátok a tántorgó térdeket. Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljete!” (Ésa 35:3-4) Ha tudjuk, hogy az elhunyt mennyei számlája örökre rögzített, és a feljegyzésekkel az ítélet napján szembe kell néznie: mire gondoltok akkor, testvérek, hogyan viselkedtünk vele? Milyen légkörrel vettük körül, hogyan hatottunk rá? Élesen emlékeznünk kell minden kemény szóra, minden meggondolatlan tetre – mennyire másképp viselkednénk, ha még egyszer köztünk lehetne! Pál apostol megköszönte Istennek a szomorúságban kapott vigasztalást: „Áldott legyen a minden vigasztalás Istene. Ő vigasztal meg minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk nyomorúságukban másokat azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” (2Kor 1:3-4) Ahogyan Pál érezte szívébe áradni Isten szeretetének vigasztaló melegét, úgy sugározta azt tovább másokra is. Viselkedjünk úgy, hogy szégyenkezés nélkül nézhessünk szembe emlékeinkkel!

Ha már meghaltak azok, akikkel érintkeztünk, nincs többé alkalmunk egyetlen szót is visszavonni, sem a fájdalmas benyomások emlékeit kitörölni. Vigyázzunk tehát, nehogy beszédünkkel bántsuk meg Istent! Tegyük félre minden ridegséget és viszályt. Szívünk lágyuljon meg Isten előtt, amikor könyörületére gondolunk. Isten Lelke hadd égesse el szent lángként a szívünk ajtajában összegyűlt szemetet. Akkor majd beléphet Jézus, és gyengéd szavainkban, gondolatainkban, tetteinkben másokra árad szeretete. És ha ekkor választ el a halál másoktól, hogy ne találkozzunk többé velük, míg Isten ítélőszéke előtt nem állunk, nem kell majd szégyenkeznünk a rólunk szóló feljegyzések napvilágra kerülésekor.

Amikor a halál lezárja a szemet, amikor a karokat keresztbe teszik az elcsöndesedett szív fölött, akkor a nézeteltérések gyorsan eltűnnek. Szertefoszlik minden keserűség és neheztelés. Hány jó szó hangzik el akkor a halottról! Hány jótette jut eszünkbe! Teli marokkal szórjuk a dicséreteket, de azok olyan fülre hullanak, amely már nem hall, olyan szívre, amely nem érez többé. Ha akkor ejtettük volna ki e szavakat, ami-

kor a megfáradt léleknek égető szüksége volt rájuk, amikor a fül még hallott és érzett a szív, akkor kedves emlékeink maradtak volna. Hányan vannak, akik félelemmel vegyes tisztelettel, döbbsenten állnak a halott mellett, és szégyenkeznek, szomorúan emlékezve szavaikra és tetteikre, amelyekkel életében bánatot okoztak neki.

Most fogadjuk be életünkbe mindazt a szépséget, szeretetet, kedvességet, amit csak tudunk! Legyünk türelmesek, figyelmesek, hálásak egymás iránt. Vigyük át a haldoklók és halottak közelében kifejezett gondolatainkat és érzéseinket a testvéreinkkel való mindennapi érintkezésünkbe! – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, „Őrizzük testvéreink jó hírnevét” című fejezet



## 7. tanulmány

# Megtorló büntetés

### November 5., szombat délután

Az emberek eszközök Isten kezében, akiket felhasznál kegyelmes és irgalmas szándékai megvalósítására. Mindenkinek megvan a maga szerepe. Mindenki a kor szükségleteihez szabottan részesül világosságban, amely képessé teszi az Istentől kapott feladat elvégzésére. De nincs olyan ember – bármennyire is megáldotta a menny –, aki teljesen meg tudná érteni a megváltás csodálatos tervét, vagy tökéletesen fel tudná fogni, hogy Isten az ő korában mit akar elérni. Az ember nem érti meg teljesen, hogy mi Isten célja azzal a munkával, amelyet reá bíz. Nem tudja teljes mértékben felfogni azt az üzenetet, amit az Úr nevében tolmácsol. „Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-é?” „Nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az eget a földnél, akképpen magasabbak az én utaim utaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” „Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek.” (Jób 11:7; Ésa 55:8-9; 46: 9-10) Még a próféták sem fogták fel a rájuk bízott kinyilatkoztatások súlyát, pedig nekik Isten a Lélek különleges világosságát adta. A kinyilatkoztatások mondanivalója korszakról korszakra tárult fel, mindig akkor, amikor Isten népének szüksége volt a bennük rejlő eligazításokra. – *A nagy küzdelem*, 343–344. old.

Az ember kutatással nem találja meg Istent. Senki se próbálja vakmerően felemelni azt a függönyt, amely eltakarja Isten dicsőségét. „Kikutathatatlanok az ő ítéletei, és kinyomozhatatlanok az ő utai!” (Róm 11:33). Irgalmának egyik bizonyítéka, hogy hatalmának rejteke van;

mert annak a függönynek a felemelése, amely Isten jelenlétét rejt, egyenlő a halállal. Egy halandó ember sem hatolhat be abba a titokba, amelyben Isten lakik és cselekszik. Csak azt foghatjuk fel róla, amit Ő jónak lát kinyilatkoztatni. Az észnek tudomásul kell vennie, hogy van egy nála nagyobb tekintély. A szívnek és értelemnek meg kell hajolnia a nagy VAGYOK előtt. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 438. old.

Isten sohasem kívánja tőlünk, hogy valamit elhiggyünk anélkül, hogy elegendő bizonyítékot adna, melyre hitünket alapozhatjuk. Számos bizonyosság szól értelmünkhöz Isten létezéséről, jelleméről és Igéjének igaz voltáról. Ámde Isten a kételkedés lehetőségét nem távolította el. Mert hitünknek határozott bizonyítékokon és nem feltevéseken kell alapulnia. Azok, akik kételkedni akarnak, lesz rá alkalmuk; s viszont, akik teljes szívből az igazságot keresik, számtalan bizonyítékot találnak hitük megszilárdítására. Lehetetlen, hogy halandó ember az Örökkévaló jellemét vagy művét felfoghassa. Még a legélesebb elme és legképzettebb szellem előtt is állandóan titok környezi e szent Lényt. „Az Isten mélységét elérheted-e, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthasz-e? Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy ismerheted meg?” (Jób 11:7-8). Pál apostol így kiált fel: „Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kiküszöbölhetetlenek az Ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útjai!” (Róm 11:33). – *Jézushoz vezető út*, 105–106. old.

## **November 6., vasárnap: Még több vádaskodás**

Ügyeljünk arra, hogy mindig színvonalas és érzékeny gondolatokat ápoljunk. Keressük a mennyei bölcsességet és cselekedjünk megértően. Ha szélsőségesen radikális álláspontra helyezkedünk akkor egy adott pillanatban mindenképp hátra kell lépnünk és akkor bármilyen lelkiismeretesek legyünk is, elveszítjük a saját józan ítélőképességünkbe vetett bizalmunkat, testvéreink és a hitetlenek pedig a belénk vetett bizalmat. Bizonyosodjunk meg arról, hogy nem haladunk gyorsabban, mint ahogy Isten mutatja az utat. Ne az emberi elképzelések szerint, hanem értelmesen, istenfélelemben lépjünk előre.

Ha tévedünk, ne az emberektől eltávolodva tegyük, mert ezáltal elvágjuk minden befolyási kapcsolatunkat és nem lehetünk hasznosak számukra. Inkább tévedjünk az emberek mellett, mint tőlük távol, mert így még van esély magunkkal vinnünk őket, azonban nincs szükség minkét oldalon hibázni. –57. levél, 1886.

Egyes emberek szeretik a különlegeset, a csodálatosat, az újszerűt; Isten azonban azt szeretné, hogy nyugodtan, meggondoltan cselekedjünk, válasszuk meg szavainkat – az időszerű igazsággal összhangban. Az igazságot úgy adjuk elő, hogy amennyire csak lehetséges, mentesítsük az indulatkitörésektől. De jellegéhez méltó ünnepélyességgel és nyomatékkal. Óva intünk a szélsőségeseket, akik tűzből vízbe esnek. Kérlek, gyomlálj ki tanításaidból minden szertelen, túlzó kifejezést; mindent, amit a kiegyensúlyozatlan lelkek, a tapasztalatlanok megragadhatnak, s ami őket vad, éretlen tettekre készíthetné. Minden kijelentésedet fontold meg. Ebben gyakorold magad. Ellenkező esetben másokat rossz nyomra vezethetsz; ez olyan zavart idézhet elő, amelynek rendezése sok fájdalmas munkát igényelne. Elvonja a munkások erejét olyan irányba, ahol Isten nem kívánja látni őket. A fanatizmusnak egyetlen megnyilatkozása közöttünk sok ajtót zár be az igazság legvilágosabb elvei előtt. – *Evangelizálás*, 611. old.

Sátán erőteljesen dolgozik annak érdekében, hogy Istent elrejtse szem elől és ez által kitörölje az emberekből az Ő képét. Ő nem nyíltan tevékenykedik, hanem titokban, összevegyíti az emberit az istenivel, a hamisat az eredetivel, zavart és nyomorúságot okozva. Ezzel egyenlő arányban azonban a mennyei kegyelem ellensúlyozza ezt a gonosz munkát és fényt derít az ellenség rejtett indítékaira.

Isten népének hallania kell az igazság határozott, világos bizonyoságtételét, írásban és szóban is felfedve Isten célját. Helyről helyre hirdessék Isten Igéjének üzenetét, az igazság megértésére biztatva az embereket. (...)

A kimondott elvekben valóság van. Ez nem elillanó pára. A világság Isten Igéjéből árad. Isten magához szólítja népét. Senki ne álljon Isten és népe közé. Jézus kopogtat a szív ajtaján és bebocsátásra vár. Te beengeded Őt? – *This Day With God*, 308. old.

## **November 7., hétfő: Kevesebb, mint amit gonoszságodért érdemelnél**

Emberi bölcsességgel a világ nem képes megismerni Istent. A világ bölcsei tökéletlen ismeretet alkotnak Istenről az Ő alkotásaiból, mert balgaságukban a természetet és annak törvényeit a természet Istene fölé helyezik. Akinek az ismerete a természetből, és nem annak elfogadásából ered, hogy az Atya Krisztusban megjelentette magát, azok csak tökéletlen ismeretet szerezhetnek Istenről. Ez az ismeret pedig – ahelyett hogy felemelő elgondolásokat nyújtana Istenről és az Ő törvényének való engedelmisséget eredményezné – bálványimádóvá teszi az embereket, akik így, bölcseknek vallván magukat, balgatógokká lesznek. Mielőtt bölcsökké válnak, először balgáknak kell lenniük saját szemükben azoknak, akik úgy vélik, hogy ismeretet szerezhetnek Istenről Jézuson kívül is, aki a Biblia szerint „az ő valóságának képmása” (Zsid 3:1). Lehetetlen tökéletes ismeretet szerezni Istenről a természetből, mivel az maga sem tökéletes. Tökéletlen voltában nem tudja bemutatni Istent, nem tudja feltárni az Ő erkölcsileg tökéletes jellemét. De Krisztus személyes Megváltóként jött el a világba, és egy személyes Istent mutatott be. Személyes Megváltónkként távozott a mennybe és hasonlóképpen fog eljönni újra. Ő az Atya személyének képmása. „Mert Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:9). – *Szemelvények*, 1. kötet, 295. old.

Az emberi képességek és feltételezések megpróbálták felfedezni Istent. Sokan taposták ezt az utat. A legtündöklőbb elmék is a kimerültségig erőltethetik magukat az Istenről szóló találgatások megfogalmazásában, azonban erőfeszítéseik terméketlenek maradnak, mivel az emberi kutatások nem fedezhetik fel Istent. Ezt nem nekünk kell megoldanunk. Minden Istennel kapcsolatos ismeret amire az embernek szüksége van, feltárult előttünk az Ő Fiának, a Nagy Tanítónak életében és jellemében. Amint egyre többet tanulunk arról, hogy mit jelent az ember, önmagunk Isten szemében, úgy kezdjük el egyre inkább félni Őt és remegni az Ő jelenlétében. – *Medical Ministry*, 95. old.

A szenvedések és üldözések által Isten dicsőséges jelleme nyilvánul meg kiválasztottaiban. Istennek a világ által gyűlölt és üldözött népe

Krisztus iskolájában nevelkedik. Noha e földön a keskeny úton halad, a nyomor tüzes kemencéjében tisztul meg; de nehéz küzdelmek, keserű tapasztalatok és önmegtagadás között is követi Urát. Mindezek által megtanulja a nyomort és a szenvedéseket okozó bűnt gyűlölni. A Krisztus szenvedéseiben való részesüléssel, részesedni fognak dicsőségében is. (...)

Krisztus mindenről tud, amit az emberek félreértenek és meghamisítanak. Gyermekei elviselhetik a félreértések következményeit, és nyugodtan várhatnak, sőt remélhetnek – ha még annyira megveti és gyűlöli is őket az ellenség –, mert semmi sincs úgy elrejtve, hogy nyilvánvalóvá ne legyen. Akik Istent tisztelik, azokat Isten is megdicsőíti angyalok és emberek előtt egyaránt. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 31–32. old.

## **November 8., kedd: Isteni büntetés**

Az Úr sokkal többet vár el azoktól, akik népének vallják magukat, mint amennyit adnak neki. Azt várja Krisztus hitvallóitól, hogy szóval és tettel azt a kereszténységet nyilatkoztassák ki a világnak, mely az Üdvözítő életében és jellemében valósult meg. Ha Isten szava foglalja el szívük királyi székét, akkor gyakorlatilag fogják bemutatni az evangéliumi üzenet hatalmát és tisztaságát. Az így tett bizonyosság sokkal értékesebb lesz, mint az ígéhirdetés vagy az olyan istenfélelem vallása, mely nem domborodik elő jócselekedetekben. A Krisztus nevét vallók ne feledjék, hogy vagy kedvező vagy kedvezőtlen benyomást tesznek az emberekre a Biblia vallásáról. – *A te Igéd igazság*, 7A, 29/6

Az ember nem vetheti el büntetlenül azt az intést, amit az irgalmas Isten küld neki. A menny üzent a Noé korabeli világnak, és üdvösségük azon múlt, hogy miként fogadják az üzenetet. Mivel elutasították a figyelmeztetést, Isten visszavonta Lelkét a bűnös emberiségtől; ezért elpusztultak az özönvíz hullámaiban. Ábrahám korában Isten visszavonta irgalmát Sodoma bűnös lakóitól, és Lóton, Lót feleségén és két leányán kívül mindenkit megemésztt a mennyből küldött tűz. Így volt ez Krisztus napjaiban is. Isten Fia kijelentette a hitetlen kortárs zsidóknak: „Pusztán hagyatik néktek a ti házatok” (Mt 23:38). Ugyanez a Végtelen

Hatalom, bepillantva az utolsó napokba, ezt mondja azokról, akik „nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre”: „Azért bocsátja reájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazágtalanságban” (2Thessz 2:16-12). Amikor az emberek elutasítják Isten Igéjének tanításait, az Úr visszavonja Lelkét, és megengedi, hogy kívánságaik szerint tévelyegjenek. – E. G. White, *Early Writings*, 45. old.

Isten azt szeretné, hogy akik népéhez tartoznak, megértsék: engedelmességük vagy törvényszegésük alapján lesznek megítélve. A gonoszság és a betegség mértéke nemzedékről nemzedékre nő. A föld nyög az ember szüntelen engedetlensége miatt rázúdult átkok súlya alatt. „Gyászol és megromol a föld, elhervad és megromol a földnek kerekésege, elhervadnak a föld népének nagyjai. A föld megfertőztetett lakosai miatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegették, megtörték az örök szövetséget. Ezért átok emészti meg a földet, és lakolnak a rajta lakók...” (Ésa 24:4-6). Sokan csodálkoznak, hogy az emberiség testileg, szellemileg és erkölcsileg annyira elkorcsosult. Sehogy sem értik meg, hogy ez az Isten alkotmányának és törvényeinek a megsértése, az egészség törvényeinek megsértése hozta létre e sajnálatos elkorcsosulást. Isten parancsainak megszegése távolította el tőlünk az Úr áldó kezét. – *Spiritual Gifts*, 4A, 123. old.

## **November 9., szerda: Ha az Úr jó dolgot cselekszik**

A menny Ura, Istene a vezérünk. Olyan vezér ő, akit biztonságosan követnünk lehet; hiszen sohasem követ el hibát. Tiszteljük Istent és az ő Fiát, Jézus Krisztust, akin keresztül a világgal érintkezik. Az Atya Krisztus által közölte Mózesnek az Izrael gyermekeinek szánt utasításokat. Krisztus szabadította ki őket az egyiptomi rabszolgaságból. A nép látható vezére Mózes és Áron volt. Láthatatlan vezérünk Mózesnek közölte az utasításokat, hogy adja tovább a népnek. Ha Izrael engedelmeskedett volna a Mózes által kapott utasításoknak, a pusztában egyetlen izraelita sem esett volna áldozatul betegségnek vagy halálnak. Mert hiszen

biztonságos vezető alatt álltak. Krisztus ígéretet tett, hogy biztonságban elvezérli őket az ígéret földére, ha követik irányítását. Ez a roppant sokaság, több mint egy millió ember, közvetlen Krisztus kormányzása alatt állt. Ők voltak Krisztus családja s Krisztus minden egyesüket szívében hordozta. – *A te Igéd igazság, 7A, 5/6*

(Áron) aki megmenthette volna a zsidókat veszedelmük óráján, most nyugodtan állt. Nem látszik rajta felháborodás a nép bűnei láttán, hogy magát okolná, vagy lelkiismeretfurdalást érezne helytelen tette miatt. Inkább igazolni igyekszik magát a súlyos bűnben. A népet tartja felelősnek a maga gyengeségéért, amiért eleget tett követelésüknek. Nem akarta hallani Izráel zúgolódását, nem akart ellenállni követeléseik és ésszerűtlen kívánságaik nyomásának, mint Mózes, hanem lelkiismeretfurdalás nélkül átvette a nép lelkületét, később pedig őket tartotta felelősnek. Izráel gyülekezete sokkal kellemesebb vezetőnek tartotta Áront, mint Mózeset. Áron nem volt oly hajthatatlan. Azt gondolták, hogy Mózesből rossz lelkület áradt, ezért Áronhoz húzott a szívük, akit Mózes most szigorúan kérdőre vont. Isten megbocsátotta Mózesnek a becsületes túlbuzgalomból elkövetett ballépését, Áront viszont felelősnek tartotta bűnös gyengeségéért, s azért, hogy a körülmények nyomása alatt nem állt helyt becsületesen. Áron, hogy mentse magát, az izraeliták ezreit áldozta fel. A zsidók bőrükön érezték Isten büntetését hitehagyásuk miatt, mégis rövid időn belül újra tele voltak elégedetlenséggel és lázongással. – *Bizonyságtételek, 3. kötet, 341. old.*

Inkább válasszátok a szegénységet, a barátoktól való elszakadást, a veszteségeket, a szemrehányást vagy bármi más szenvedést, mint azt, hogy átengedjétek lelketek a bűnnek. Minden keresztény jelszava keltsene legyen, hogy inkább választja a halált, mint Isten törvényének megrontását. Mi vagyunk az a nép, akik Isten Szavának legszentebb, legmagasztosabb, tisztító igazságait őrizzük, ezért a jelenleginél sokkal magasabbra kell helyeznünk a mércét. – *Testimonies on Sexual Behavior, Adultery, and Divorce, 105. old.*

## November 10., csütörtök: A második halál

Sátánhoz hasonlóan sokan káromolták Istent, és ha tehették volna, lerántják hatalma trónjáról. Mások magukon kívül voltak félelmükben, és kezüket a bárka felé nyújtva könyörögtek bebocsátásért. De hiába esedeztek. Végre felébredt lelkiismeretük. Megtudták, hogy van Isten, aki uralkodik a mennyben. Komolyan kiáltottak hozzá, de füle nem volt nyitva kiáltásukra. Ebben a rettenetes órában meglátták, hogy Isten törvényének áthágása okozta végromlásukat. A büntetéstől való félelem miatt beismerték ugyan bűneiket, de nem igazán bánták meg azokat, nem utálták meg a gonoszságokat. Az ítélet megszűntével újra dacoltak volna a mennyel. Épp úgy, ahogyan a tűz általi pusztulás előtt Isten ítélete a földre sújt, a megátalkodottak pontosan tudni fogják, hol, miben vették semmibe Isten törvényét. (...)

Egyesek végső kétségbeesésükben megpróbáltak betörni a bárkába, de az erős építmény ellenállt kísérletüknek. Voltak, akik belekapaszkodtak a bárkába, amíg el nem sodródtak a háborgó vízben, vagy letépte őket egy szikla, vagy fa, amelybe beleütköztek. A masszív bárka minden rostjában remegett, amikor az irgalmatlan szélről csapkodva hullámról hullámra lendült. Az állatok belül kiáltásaikkal fejezték ki félelmüket és fájdalmukat. De a háborgó elemek között a bárka biztonságban haladt tovább. Végtelenül erős angyalok kaptak megbízást megőrzésére. (...)

Az emberek a legmagasabb csúcsokról is mindenfelé csak parttalan óceánt láttak. Isten szolgájának ünnepélyes intése most már nem tűnt nevetségesnek és megvetendőnek. Azok az elveszett bűnösök hogy vágytak a semmibe vett alkalmak után! Hogy könyörögtek egy órányi kegyelemidőért, még egy kis irgalomért! Noé egyetlen hívó szaváért! De a kedves hangot, a kegyelem szavát ők már nem hallhatták. A szeretet, nem kevésbé, mint az igazság, megkövetelte, hogy Isten büntetése határt szabjon a bűnnek. A megtorlás vize elmosta az utolsó menedéket is, és azok, akik Istent semmibe vették, elpusztultak a fekete mélységben. – *Pátriárkák és próféták*, 99–101. old.

A világ soha nem látott olyan rettenetes dolgokat, amelyeknek tanúja lesz Krisztus második adventjekor. (...)



Amikor a menny villámai a föld tüzével egyesülnek, akkor a hegyek úgy égnek, mint a kemence, borzalmas lávafolyamokat öntve ki, amelyek kerteket, mezőket, falvakat és városokat borítanak el. Amikor a forró olvadékok a folyókba lódnak, a víz forrni kezd, és leírhatatlan erővel lövell ki masszív sziklákat, széttört darabjait szétszórva a földön. A folyók kiszáradnak, a föld rázkódik. Mindenütt félelmetes földrengések és vulkánkitörések lesznek. Így fogja Isten a gonoszokat kipusztítani a földről. De a háborgás közepette megőrzi az igazakat, mint ahogy megőrizte Noét a bárkában. Isten szárnyai alá menekülnek. Benne lesz bizodalomuk. (...) Isten ezt ígéri: „Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet!” (Zsolt 91:14). – *Pátriárkák és próféták*, 109–110. old.

### **November 11., péntek: További tanulmányozásra**

*Tapasztalatok és látomások*, „Hitünk próbája” c. fejezet, 46. old.

## 8. tanulmány

# Ártatlan vér

### November 12., szombat délután

A bölcselő, aki fölkatatja a mindenséget, aki mindenüvé követi Isten hátalmának megnyilvánulásait, és csodálja bennük az összhangot, gyakran elmulasztja a lélegzet elállító csodadolgokban fölismeri a kezet, mely mindezt alkotta. „Az ember, ha nincs benne belátás, akármilyen gazdag, olyan, mint az állat, amelyre pusztulás vár,” Isten ellenségeinek jövőjét nem ragyogja be a dicső halhatatlanság reménye. De a hit e hősei oly örökség ígéretével bírtak, mely értékesebb, mint bármi földi gazdagság – olyan örökségével, amely ki fogja elégíteni a szív vágyakozásait. Lehet, hogy senki sem tud róluk, s a világ sem ismeri el őket, a menny könyveiben mégis honpolgárnak jegyezték be őket. Magasztos nagyság, a dicsőség tartós, túláradó, örök mértéke lesz azok jutalma, akiket Isten mindenek örökösévé tesz. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 526. old.

Krisztus minden szenvedő jajkiáltását hallja. Amikor a gonosz lelkék hasogatják az emberi szervezetet, Krisztus érzi ennek átkát. Amikor láz égeti a testet, Ő is érzi a fájdalmat. Ő most is ugyanolyan kész meggyógyítani a betegeket, mint akkor, amikor személyesen itt járt a földön. Krisztus szolgálói az Ő képviselői, az Ő munkáját továbbító csatornák. Általuk árasztja ki gyógyító erejét. Krisztus volt az egyedüli, aki minden emberi kísértést és szenvedést megtapasztalt. Egyetlen asszonytól született lény sem volt olyan mértékben megkísértve. Senki, soha nem hordozott olyan súlyos terhet, az egész világ bűnét és fájdalmát. Nem volt senki, aki annyira kedvesen és szelíden együttértett volna az emberiséggel. Mint minden emberi tapasztalat átélője, nemcsak mellettünk áll, hanem átérzi terheinket, kísértéseinket és gyötrelmeinket. – *Welfare Ministry*, 25. old.

A gyógyítás az evangélium legfontosabb része, s az Üdvözítő azt kívánja követőitől, hogy hívják a betegeket, a reményvesztetteket és a le-sújtottakat, hogy az Ő erejét ragadják meg. Isten követői az Ő kegyelmének csatornái, rajtuk keresztül kívánja gyakorolni gyógyító erejét. Feladatuk, hogy a betegeket és szenvedőket a hit karjain az Üdvözítőhöz vigyék. Legyenek olyan szorosan összekötve az Úrral, életükben olyan világosan nyilvánuljon meg az igazság szeretete, hogy áldásos eszközzé tehesse őket azok számára, akiknek testi és lelki gyógyulásra van szükségük. Előjogunk, hogy imádkozzunk a betegekkel és segítsünk nekik megragadni a hit kötelét. Isten angyalai közel vannak azokhoz, akik ilyen módon szolgálnak a szenvedő emberiségnek. Ha betegek fordulnak Krisztus felszentelt követéhez és ő megkísérli figyelmüket az isteni dolgokra terelni, akkor olyan munkát végez, amely örökké megmarad. Amikor a beteghez a reménység vigaszával közeledik – amelyet a Jézusba vetett hit és az isteni ígéretek elfogadása által nyert –, akkor a lelkierővel szerzett saját tapasztalatai is egyre gazdagabbak lesznek. – *Az evangélium szolgálói*, 213. old.

### **November 13., vasárnap: Jób tiltakozása**

Senkinek sem kell elcsüggednie, sem kétségbeesnie! Lehet, hogy Sátán kegyetlenül megkísért. Ezt mondja: „Reménytelen eset vagy; téged nem lehet megmenteni”. De Krisztusnál van remény számodra! Isten nem azt parancsolja, hogy saját erőnkkel győzzünk, hanem arra kér, hogy húzódjunk közel hozzá. Bármilyen nehézségek között dolgozunk is, bármilyen teher alatt roskadozik is testünk és lelkünk, ő szabadságot kínál.

Ő, aki magára vette az emberi természetet, tudja, hogyan fejezze ki, hogy együttérez az ember szenvedéseivel. Krisztus nemcsak ismer minden egyes embert, sajátos szükségleteivel és próbáival együtt, de ismeri azokat a körülményeket is, amelyek bántják és megzavarják lelkét. Szánó szeretettel nyúl minden szenvedő gyermeke felé. Aki nagyon szenved, azt nagyon szánja, és mélységesen együttérez vele. Megindul gyengeségünkön, és szeretné, ha kétségeinket, bajainkat letennénk lábaihoz, és ott is hagyánánk.

Nem bölcs dolog önmagunkat figyelni és érzéseinket elemezgetni. Ha ezt tesszük, az ellenség olyan nehézségeket és kísértéseket támaszt, amelyek gyengítik hitünket, és elbátortalanítanak bennünket. Érzelmek vizsgálgatásával és szabadjára engedésével kaput tárunk a kétely előtt, és elveszítjük tisztánlátásunkat. Ne önmagunkra tekintsünk, hanem Jézusra!

Ha kísértések ostromolnak, ha elborít a gond, a kétség és a sötétség, tekints arrafelé, ahol utoljára láttad a fényt! Nyugtasson meg az a tudat, hogy Krisztus szeret és megoltalmaz! Amikor a bűn erőt akar venni a szíveden, amikor gyötör a bűntudat, és furdal a lelkiismeret, amikor kétely üli meg a lelked, gondolj arra, hogy Krisztus kegyelme elég a bűn legyőzéséhez, a sötétség elosztatásához! A Megváltóval közösségbe lépve a béke birodalmába lépünk. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 249. old.

Krisztus e beszédében azonosítja magát a szenvedő emberiséggel, egyúttal félreérthetetlenül belénk vési, hogy a legkisebb szentjeivel szemben elkövetett hanyagságot vagy igazságtalanságot őellene követtük el. Ez az Úr oldala, s aki az Úr oldalán akar állni, jöjjön ide mellénk. Szerető Megváltónkat sebezük meg, mikor valamely legszerényebb szentjét megsebezünk. Az igaz Jób nyög, s védi magát, mikor egyik vigasztalója igazságtalanul vádolja. Ezt mondja: „A vaknak én szeme voltam, és a sántának lába. A szűkölködőknek én atyjuk voltam, az ismeretlenek ügyét is jól meghánytam vetettem. Az álnoknak zápfogait kitördeltem, és fogai közül a prédát kiütöttem.” – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 518. old.

### **November 14., hétfő: Ártatlan vér?**

Ádám, a bűnbeesés előtt, az isteni törvények iránti engedelmisség által tökéletessé válhatott volna. Ámde ezt elmulasztotta és bűne által mi is elestünk; természetünk megromlott és önmagunktól többé igazakká nem lehetünk. Mióta a bűn alatt vagyunk, és a szentséget nélkülözzük, azóta nem vagyunk képesek a törvénynek teljesen engedelmeskedni. Krisztus azonban segítségünkre jött. Ugyanazon megpróbáltatások és kísértések között élt a földön, mint amelyek mireánk is jönnek; de

bűnt nem követett el. Meghalt érettünk és íme felajánlja, hogy bűneinket elveszi, és igazságát, szépségét nekünk ajándékozza. Ha átadjuk magunkat neki, és üdvözítőnkül fogadjuk el, életünk bármily bűnös volt is, érdemeiért igaznak számít. Krisztus jelleme lép a miénk helyébe, és Isten kegyelmébe fogad bennünket, mintha sohasem vétkeztünk volna. Sőt mi több, Krisztus átalakítja szívünket, és hit által bennünk lakozik. Hit által kell a Krisztussal való összeköttetést fenntartanunk, és akaratunkat neki napról napra alárendelnünk. Amíg így teszünk, Ő munkálja bennünk az akarást és a cselekvést, jó kedvéből. (...)

Semmink sincs, amivel dicsekedhetnénk; nincs okunk tehát a büszkeségre. Reménységünk egyedüli alapját a Krisztustól ajándékozott igazság képezi, amely az Ő Lelke által bennünk és általunk munkálkodik. – *Jézushoz vezető út*, 62–63. old.

Dávid elbukásának történetét Isten figyelmeztetésnek szánta, mert még azok sem érezhetik magukat biztonságban, akiket Isten felettébb megáldott és pártfogolt, ha elhanyagolják az éberséget és az imádkozást. E lecke áldásnak bizonyul azok részére, akik Istentől jövő tanulságként szívükbe fogadják. Nemzedékről nemzedékre ezrek ismerték fel, hogy veszedelmük a kísértő hatalmából származik. Dávid elbukása – akit az Úr nagyon becsült – felébresztette bennük az önmaguk iránt való bizalmatlanságot. Megérezték, hogy egyedül Isten tarthatja meg őket hatalmával, hitük által. Ha tudatában vannak annak, hogy egyedül Istenben van az erejük és biztonságuk, akkor félnek Sátán területére lépni. – *Pátriárkák és próféták*, 724. old.

Igaz, hogy az emberek néha szégyenlik bűnös útjaikat, s hogy néhány gonosz szokást elhagynak, még mielőtt tudatában lennének annak, hogy Krisztus, szeretetével vonzza őket. Ha azonban bármikor javulni igyekeznek, komolyan vágyakozva becsületes életre, akkor erre egyedül Krisztus ereje készíti őket. Oly befolyás, melynek még nincsenek tudatában, munkálkodik szívükön, lelkiismeretük felébred, és külső életmódjuk átalakul. S midőn Krisztus vonzza őket, hogy keresztfére tekintsenek, hogy szemléljék Őt, akit bűneik juttattak a keresztfára, akkor követni kezdik lelkiismeretük intő szavát. Nyilvánvalóvá lesz előttük

életük bűnös volta és szívük makacssága. Krisztus igazsága megvilágosítja értelmüket, és így kiáltanak fel: „Vajon mi is a bűn, hogy zsákmánya megváltásáért ily nagy áldozatot kíván? Vajon mindezen szeretetre, szenvedésre és megaláztatásra szükség volt-e, hogy el ne vesszünk, hanem örök életet nyerjünk?” A bűnös ellenállhat ennek a szeretetnek, vonakodhat Krisztushoz közelebb jutni; de ha nem ellenkezik, Jézus végül magához vonja. Ha a bűnös megismeri Isten üdvtervét, akkor a kereszttövéhez borul, és komolyan megbánja bűneit, melyek Isten hűségese Fiának szenvedéseit okozták. – *Jézushoz vezető út*, 27. old.

### **November 15., kedd: Meg nem érdemelt sors**

A Zsidó Templom a hegyekben kitermelt kőtömbökből készült, melyeket még ott a helyszínen megfelelő méretre és formára vágtak és csiszolták mielőtt Jeruzsálembe szállították volna. Miután minden darab odakerült, az épületet kalapács használata nélkül, egyszerűen összeillesztették. Ez az épület jelképezi Isten lelki templomát, mely minden nemzetből, nyelvből, népből, csoportból származó személyekből, gazdagokból és szegényekből, előkelőkből és átlagosakból, tanultakból és tanulatlanokból tevődik össze. Ez nem holt anyag, melyet kalapáccsal és vésővel kell formára alakítani, hanem élő kövek, melyeket az igazság emelt ki a világ köfajtájából és melyeket a Nagy Építész, a templom Ura most készít elő, hogy pontosan illeszkedjenek a lelki templomban nekik kiválasztott helyre. Amikor elkészül, a templom minden tekintetben tökéletes lesz, emberek és angyalok álmélkodnak szépségén, mert tervezője és építője Isten. Valóban, akik ezt a magasztos épületet alkotják, mind szentnek neveztetnek. – *That I May Know Him*, 151. old.

Ezek az angyalkövek pontosan feljegyzik az emberek szavait és cselekedeteit. A mennyei könyvek számon tartják az Isten népével szemben elkövetett kegyetlenséget és igazságtalanságot, a gonosz hatalmaktól elviselt szenvedést. „Az Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, kik Őhöz kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? Mondom néktek, hogy bosszút áll értük hamar.” „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes túrésre

van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik” (Zsid 10: 35-37). „Ímé a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűréssel várja, míg reggeli és estvéli esőt kap. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövetele közel van” (Jak 5:7-8). Istennek csodálatos türelme van. Az igazságszolgáltatás sokáig vár, és ez alatt az irgalom védi a bűnöst. „Igazság és jogosság az ő székének erőssége” (Zsolt 97 : 2). „Hosszútűrő az Úr”, de „nagyhatalmú” is, „és nem hagy büntetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő” (Náh 1:3). A világ vakmerően áthágja Isten törvényét. Mivel Isten régóta tűr, lábbal tiporják tekintélyét. Egymást kegyetlenkedésre, Isten öröksége elnyomására biztatják. Így szólnak: „Mit tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem?” (Zsolt 73:11). Van azonban egy határ, amelyet nem léphetnek át, és már közel vannak a határhoz. Már most is majdnem túllépték Isten türelmének határvonalát, kegyelmének és irgalmának határát. Az Úr közbelép, hogy megvédje méltóságát, megszabadítsa népét, és visszazorítsa a gonoszság áradatát. – *Krisztus példázatai*, 177. old.

### **November 16., szerda: „Elég minden napnak...”**

Sátán a gonoszság szerzője. Ő elfordult Istentől. Akik vele társultak, szintén kivették a mennyből. Sátán elméjét elborítja az Isten iránti gyűlölet. Ő kitaróan dolgozik annak érdekében, hogy Isten képét kitörölje az emberi családból és helyére saját sátáni képmását helyezze. Az ősszüleink megcsalására tett erőfeszítései sikerrel jártak. Az Isten képére teremtett emberi család elveszítette ártatlanságát, bűnösökké váltak és Istenhez hűtlen állampolgárokként folytatták lefelé vezető életútjukat. Sátán győzött az ember akaratereje fölött. Az érzékek által befolyásolta az elmét.

Így volt ez a világ kezdete óta. Ahelyett, hogy Isten befolyása alatt maradt volna, Teremtője erkölcsi képét tükrözve, az ember átengedte magát a sátáni befolyásnak és önzővé vált. Így vált a bűn egyetemes rosszá. És mennyire gonosz a bűn! Sátán javaslatára ősszüleink megnyitották a gonoszság kapuit a világ felé. Az emberi faj szüleinek megkérdőjelezhető

elvei sokakat befolyásoltak. A Paradicsomban elkezdődött rossz az idők során egyre jobban kiterjedt. – *The Upward Look*, 41. old.

Mialatt földi pályájuk befejezéséhez közelednek azok, akik életüket Krisztus szolgálatában töltötték, a Szentlélek készíteti őket tapasztalataik felsorolására, amelyeket Isten művével kapcsolatban tettek. Az újonnan megtértek előtt el kell ismételniük Isten csodálatos vezetését, szabadítását és jótéteményeit. Isten szándéka, hogy az öreg, bevált munkások helyükön maradjanak, segítsenek férfiakat és nőket megmenteni, nehogy a gonoszság áradata elsodorja őket. Akarja, hogy mindaddig hordozzák fegyverzetüket, míg Ő jónak látja.

János apostolnak az üldözések ideje alatt szerzett tapasztalataiból a hívő csodálatosan erősítő és felemelő tanítást meríthet. Isten nem gátolja meg istentelen emberek cselvetéseit és támadásait; ellenben terveiket azok javára fordítja, akik hűek és állhatatosan kitartanak a küzdelemben. Az evangéliumi munkás gyakran üldözés, heves ellenállás és jogtalan rágalom között végzi munkáját. Ilyenkor azonban ne feledje, hogy a próbák és szenvedések tüzes kemencéjében szerzett tapasztalatai felérnek minden gyötrelemmel. Isten így vonja magához gyermekeit, hogy felfedje gyengeségeiket, és kinyilatkoztassa saját erejét. Emellett megtanítja őket, hogy egyedül reá támaszkodjanak. Így tanulják meg, hogy a viszontagságokkal szembeálljanak, hogy bizalmi állásokat tölthessenek be, és teljesíthessék magasztos feladatukat, amelynek érdekében nyerték képességeiket. – *Az apostolok története*, 574. old.

## **November 17., csütörtök: A nem látható dolgok**

Ha Isten segítségét kéred, nem teszed hiába. Az Úr sokféleképpen dolgozik bizalmas elnyerésére. Semmiben nem leli nagyobb örömét, mint abban, hogy megszabadítson terheidtől, hogy Hozzá fordulj világgosságerért és erőért. Ő megígérte, hogy Nála nyugalmat lesz lelkedben. Ha szívedben és szóban imádkozol, Ő biztosan meghallgat és kinyújtja karját szabadításodra. Isten meghallgatja az imákat és amikor minden más erőforrásod kudarcot vall, Ő a te menedéked, azonnali segítség a nyomorúság idején. (...)



Ha alázatos, hívó szívvel fordulsz Istenhez, ha keresed vezetését bizonytalanságodban, akkor abban a kiváltságban lesz részed, hogy rábízhatod gondjaidat. Az ég és a föld elmúlnak, de az Ő ígéretei nem. Fogd szaván Istent. Amikor csupán három éves voltál, hittél ígéreteiben. Térj vissza a gyermeki egyszerűséghez és kapaszkodj hittel Jézusba. Bízzál az Úrban teljes szívedből és Ő soha nem él vissza bizalmaddal, soha nem fordul ellened. – *E. G. White levele Edson és Emma White-hoz (2. levél), 1886. június 24.*

„Ha pedig valaki közületek bölcsességre szorul, kérjen Istentől, aki mindenkinek bőven, szemrehányás nélkül ad.” (Jak. 1:5) Ez az ígéret aranynál, ezüstnél is értékesebb. Ha alázatos szívvel kérsz irányítást minden bajban és tanácstalanságban, az Úr kegyelmesen felelni fog, erre szavát adta. Isten ígéretei sohasem változnak. Az ég és a föld elmúlhatnak, de szava semmiképpen el nem múlik. Bízzál az Úrban, és meg nem szégyenülsz! „Jobb az Úrnál keresni oltalmat, mint emberekre számítani. Jobb az Úrnál keresni menedéket, mint fejedelmekben reménykedni.” (Zsolt. 118:8–9) Bármilyen állást töltünk be, bármi legyen is a foglalkozásunk, elég alázatosnak kell maradnunk ahhoz, hogy szükségét érezzük a segítségnek. Támaszkodjunk fenntartás nélkül Isten szavára, ismerjük el gondviselését mindenben, hűségesen tárjuk ki lelkünket előtte imáinkban. Hagyatkozz csak a magad értelmére, kedves testvérem, bánatot és csalódást aratsz majd! Bízz az Úrban teljes szívedből, s akkor majd bölcsen irányítja lépteidet, biztonságban leszel mind ezen, mind az eljövendő világon. Világosságra és ismeretekre van szükséged. Isten tanácsát kövesd, ne a saját ötleteidet; ne a magad csiholta szikrák fényénél járj, hanem az igazság napjából gyűjts magadnak isteni fényt. – *Bizonyságtételek, 5. kötet, 427. old.*

Az emberi bölcsesség nem elegendő a mai idők megtervezéséhez és beosztásához. Tárjuk terveinket Isten elé és alázatos lélekkel helyezzük utunkat az Úr kezébe. Biztos az ígéret, hogy Ő vezeti lépéseinket. Az Ő erőforrásai kifogyhatatlanok. Izrael Szentje, aki néven szólítja a menyeyei seregeket és figyelemmel kíséri az ég csillagait, téged is személyesen a kezében tart. (...)

Szeretném, ha mindenki felismerné, hogy milyen lehetőségek és eshetőségek állnak azok rendelkezésére, akiknek bizodalma és teljessége Krisztus. A Krisztusban elrejtett életnek mindig van menedéke. Minden esetben mondhatja: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” – *Country Living*, 28. old.

### **November 18., péntek: További tanulmányozásra**

*Gondolatok a hegyibeszédről*, „Igaz istentisztelet” című fejezet, 101. old.

## 9. tanulmány

# Burkolt célzás a reménységre

### November 19., szombat délután

„Aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak” (Jn 14:21). Jézus ismerte tanítványai jövő sorsát. Láta, hogy egyet közülük vérpadra juttatnak, másokat keresztre feszítenek, lesz, akit a tenger egyik magányos szigetére száműznek, másokat üldöznek és megölnék. Krisztus azzal az ígérettel erősítette, bátorította őket, hogy minden megpróbáltatásukban velük lesz. Ez az ígélet semmit sem veszített erejéből. Az Úr mindent tud hűségesszolgáiról, akik őérette börtönben sínylődnek, vagy akiket magányos szigetekre száműztek. Saját jelenlétével vigasztalja meg őket. Mikor az igazságért egy hívő ember az igazságtalan törvényszékek egyikének az ítélszéke előtt volt, Krisztus oldala mellett állt. Mindazok a szemrehányások, becsmérések, amelyek reá hullanak, Krisztusra is hullanak. Krisztust ismételten elítélik, kárhoztatják egy-egy tanítványa személyében. Mikor valamelyik követőjét a börtön falai közé zárják, Krisztus szeretetével hatja át szívet. Mikor egyikük érette szenved halált, Krisztus azt mondja néki, én vagyok „az Élő; pedig halott valék, és ímé élek örökön örökké [...] és nálam vannak a pokolnak és a halálnak a kulcsai” (Jel 1:18). Minden időben és minden helyen, minden szomorúságban és nyomorúságban, mikor a kilátások sötétnek látszanak, s a jövő zavarosnak; tehetetlennek és magányosnak érezzük magunkat, Krisztus elküldi hozzánk a Vigasztalót, válaszul a hitből fakadó imádságunkra. A körülmények elválaszthatnak bennünket minden földi barátunktól, de nincs az a körülmény, nincs az a távolság, amely elválaszthatna bennünket mennyei Vigasztalónktól. Bárhol vagyunk, bárhová megyünk, Vigasztalónk mindig a jobb kezünknel áll, hogy támogasson, fenntartsen, erősítsen és megvidámítsen bennünket. – *Jézus élete*, 669. old.

A keresztény élet legemberpróbálabb tapasztalata egyben a legál-dásosabb is. A sötét órák különleges gondviselése erősíti a lelket Sátán jövőbeli támadásaival szemben és felkészíti Isten szolgáját a próbákra. Hitünk próbái az aranyból is értékesebbek. Bízunk rendíthetetlenül Istenben és ne engedjük, hogy ezt a nagy csaló bármilyen kísértése vagy érvelése háborgassa. Fogjuk szaván Istent. Tanulmányozzuk az ígéreteket és használjuk fel azokat amikor szükségünk van rájuk. „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.” (Róm 10:17) (...)

A hit szoktatja hozzá a lelket Isten létezéséhez és jelenlétéhez. Amikor az Ő dicsőségére függesztjük tekintetünket, egyre jobban felismerjük az Ő jellemének szépségét. Lelkünk megerősödik, mert a menny légkörét belélegezve tudatosítjuk, hogy Isten a mi jobbkezünk felől áll és nem hagy minket egyedül. (...) Élünk az Ő jelenlétének tudatában. (...)

A mennyei bölcsesség irányítja azok lépteit, akik az Úrban bíznak. Mennyei szeretet veszi körül őket és érzik a Vigasztaló, a Szentlélek jelenlétét. – *Our High Calling*, 324. old.

## **November 20., vasárnap: Hazugság mesterei**

„Ekkor megszólalt az Úr a viharban” (Jób 38:1), és kinyilatkoztatta szolgájának hatalmas nagyságát. Amikor Jób megragadott egy halvány sugarat Teremtője fényéből, megutálta önmagát és a porban és hamuban bűnbánatot tartott. Ezután gazdagon áldotta meg az Úr, és utolsó éveit élete legszebb időszakává tette. Elengedhetetlenül szükségünk van reménységre és bátorságra, hogy tökéletesen tudjunk szolgálni Istennek. Ezek a hit gyümölcsei. A csüggedés bűnös és ésszerűtlen dolog. Isten képes és kész „teljesebben” adni szolgáinak az erőt, amelyre szükségük van a próbatétel és megpróbáltatás idején. Talán úgy tűnik, hogy az Úr művének ellenségei jó és biztos alapokra fektették le terveiket. Isten azonban megdöntheti a legbiztosabb terveket is. Meg is dönti, amikor és ahogyan jónak látja – ha szolgálói hitét már eléggé megpróbálta. – *Próféták és királyok*, 164. old.

A krisztusi élet fejlődését a növekvő alázat jellemzi, az pedig a növekvő ismeret eredménye. Aki egy Krisztussal, az eltávolodik minden

bűntől. Isten félelmében hirdetem nektek: tudtomra adták, hogy sokan közületek nem fogják megütni az örök élet mértékét, mert hamis alapokra építenek. Isten magatokra hagy benneteket, „hogy megalázzon, próbára tegyen, megvizsgálja szíveteket”. Elhanyagoljátok a Szentírást. Lenézitek és elvetitek a bizonyágtételeket, mert megfeddi dédelgetett bűneiteket, s megzavarja önteltségeket. Amikor valaki a szívébe zárja Krisztust, akkor az ő képmása tör felszínre az életében. Ahol valamikor a büszkeség trónolt, ott most alázat uralkodik, szelídség, türelem enyhíti a természettől fogva romlott, féktelen jellem durva vonásait. A Jézus iránti szeretet a népe iránti szeretetben fog kivirágozni. Ez nem szeszélyesen változó, fel-fellobbanó, majd újra elhidegülő, hanem kitartó, mély és erős szeretet. A keresztény élete mentes lesz minden színleléstől, mesterkéeltségtől, hamisságtól. Becsületes, igaz és magasztos élet ez: Krisztus szól minden szavából, Ő tűnik fel minden tettében. A benne élő Üdvözítő világossága ragyog át rajta. Istennel tanácskozva, boldogan elmélkedve a mennyei dolgokról, készülődik a mennybe, s fáradozik, hogy másokat is Krisztus nyájába gyűjtsön. Üdvözítőnk mindent meg tud és meg akar tenni értünk, még azon felül is, amit kérünk vagy megértünk. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 49. old.

Az emberi megtévesztés bőséges és mutatós. Láthatatlan ügynökök dolgoznak annak érdekében, hogy a hamisságot igazságnak tüntessék fel. A hibákat megtévesztő köntösbe öltöztetik, hogy az emberek a magasabb szintű műveltség szükséges összetevőjének tekintsék azokat. Mindezek sokakat megtévesztenek, hacsak nem figyelünk éberen és nem engedünk a Szentlélek vezetésének, Aki az Ige nagy és szent igazságait ülteti szívünkbe és elménkbe. Semmiféle kiképzés nem éri fel a tiszta isteni oktatás értékét. – *Medical Ministry*, 88. old.

### **November 21., hétfő: „Íme, megöl engem”**

A bűnbánat együtt jár a hittel, és erről a Biblia az üdvösség feltételeként beszél. Pál bűnbánatot hirdetett. Így szól: „...semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként, bizonyágot tévén mind zsidóknak,

mind görögöknek az Istenhez való megtérés, és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől” (Csel 20:20-21). Bűnbánat nélkül nincs megváltás. Egyetlen bűnbánatot mellőző bűnös sem hihet szívből a szentségben való növekedésben. Pál úgy beszél a bűnbánatról, mint Isten szerint való szomorúságról a bűn felett, ami „megbánhatatlan megtérést szerez (2Kor 7:10). Ebben a bűnbánatban semmi érdem szerint való nincs, de felkészíti a szívet Krisztus, az egyedüli Megváltó elfogadására, aki az elveszett bűnös egyedüli reménysége. Amint a bűnös a törvénybe tekint, felismeri bűneit, lelkiismerete megszólal. Elítélt állapotban van, s egyedül a Kálvária keresztnél talál vigaszt és reményt. Miközben szaván fogja Istent és megragadja az ígéreteket, nyugalom és béke hatja át szívét. Így kiált fel: „Uram, megígérted, hogy mindenkit megváltasz, aki Fiad nevében jön Hozzád. Elveszett, tehetetlen és csüggedt lélek vagyok. Uram, ments meg, különben elvesztem!” Hite megragadja Krisztust, s ekként megigazul Isten előtt. Az igaz, hogy Krisztus érdemei által Isten joggal igazítja meg a bűnöst, az ember azonban nem öltöztetheti lelkét Krisztus igazságosságának ruhába, miközben tudatában van bűneinek és elhanyagolt kötelezettségeinek. Isten – mielőtt megigazíthat valakit – a szív teljes átadását kéri. Folyamatos engedelmességre van szükség, olyan tevékeny, élő hit által, melyet a szeretet éltet és amely megtisztítja a lelket. – *Szemelvények*, 1. kötet, 365–366. old.

Legyen Jézus több és az én kevesebb életünkben. Gyermeki egyszerűsége van szükségünk, amely arra készlet, hogy elmondjuk az Úrnak szükségleteinket, vágyainkat és higgyük, hogy jósága, gazdagsága és szeretete által betölti azokat. „Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartátok. És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét.” (...)

„Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” Ez a jellem valódi kiértékelése. Isten akaratát cselekedve bizonyíthatjuk legjobban, hogy szeretjük Őt, és akit elküldött, Jézus Krisztust. Az Isten iránti szeretet szükségességének hangsúlyozása értéktelen, ha ez az érzelem nem mutatkozik meg a gya-

korlatban. Ez nem egyszerűen csak egy érzés, hanem egy élő, munkálkodó erő. Aki a mennyei Atya akaratát cselekszi, bizonyítja a világnak hogy szereti Istent. Szeretetének gyümölcse pedig megmutatkozik munkájában. – *Reflecting Christ*, 79. old.

## **November 22., kedd: A reménység sejtetése**

Krisztus feltámadt a halálból a holtak első zsengejeként. Ő volt a zsenge kéve ellentípusa és feltámadása pontosan aznap következett be, amikor az aratás első kévét kellett bemutatni az Úr előtt. Ezt a jelképes szertartást több, mint ezer éven keresztül gyakorolták. Összegyűjtötték az aratás első zsenge kévét és amikor a nép felment Jeruzsálembe a pászka ünnepére, ezeket a kévét lengették és hálaáldozatot hoztak az Úrnak. Amíg ezt meg nem tették, addig nem vetették a sarlót a gabonára és nem kötötték kévébe. Az Úrnak szentelt első kéve jelképezte az aratást. Így Jézus, az első zsenge jelképezte a nagy lelki aratást Isten Országá számára. Az Ő feltámadása minden igaz halott feltámadásának előképe és záloga. Jézus feltámadása az igaz, Istenben megpihent hívők végső feltámadásának mintája. A Megváltó feltámadt teste, magatartása, beszéde, hangsúlya ismerős volt követőinek. Ugyanígy támadnak fel azok, akik az Úrban haltak meg. Megismerjük barátainkat, ahogy a tanítványok megismerték Jézust. (...)

Második eljövetelek a drága halottak meghallják szavát és dicsőségesen jönnek elő, halhatatlanságra. Ugyanaz az erő amely feltámasztotta Jézust a halálból az Ő egyházát is feltámasztja és megdicsőíti azt Vele együtt minden hatalmasság, minden erő és minden név fölé emelve nemcsak ezen a földön, hanem az eljövendőben is. – *The Faith I Live By*, 180. old.

Meggyőző erővel fejtette ki az apostol a feltámadás felmérhetetlen igazságát. Jelentőségét így vázolta: „Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt az Isten hamis bizonyágtevőinek is találatunk, mivelhogy az Isten felől bizonyágot tettünk, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit nem

támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát. Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejök lőn azoknak, kik elaludtak.” (1Kor 15:13–20) Az apostol azután a korinthusi testvérek figyelmét a feltámadás hajnalának diadalmas virradatára irányította, amikor is az Úr az összes elszunnyadt szenteket feltámasztja, hogy ezentúl örökké Vele éljenek. (...)

Dicső diadal vár a hűségés hívőkre! Az apostol tudatában volt a korinthusi hívők szükségleteinek és lehetőségeinek. Igyekezett szemük elé tárni azt, ami kiemel az önzésből és az érzékiségből, az életet pedig a halhatatlanság reménye által megdicsőíti. Komolyan felhívta őket, hogy hűek maradjanak magasztos elhívásukhoz Krisztusban. „Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15:58) – *Az apostolok története*, 320–321. old.

### **November 23., szerda: A világ kezdete előtti reménység**

A Krisztussal való igazi kapcsolat kiválósága együtt jár az Ő Szavának való engedelmességgel: „Vegyétek fel az én igámat és tanuljátok meg tőlem...” A munkás aki ilyen tapasztalattal rendelkezik, vágyik a minden ismeretet felülmúló szeretet teljességének megismerésére. Az Isten szeretetében való örvendezés képessége állandó mértékben növekszik lelkében. Naponta Krisztus iskolájában tanulva folyamatosan növekszik az igazság megértésének képessége. (...)

Tudatosítja, hogy ő az a nyersanyag amellyel Isten dolgozik és átadja magát a Mester átformáló akaratának. Érik próbák, mert ha a próbák és a csalódások meg nem edzik, akkor soha nem jut bölcsessége és tapasztalata hiányának ismeretére.

Ha alázatosan és bizodalommal keresi az Urat, minden próba a javára szolgál. Sokszor látszólag elesik, de lehetséges, hogy Isten pontosan a vélt kudarc által szeretné megmutatni előrehaladásának útját. Azt



gondolja, hogy elbukott, azonban ez a tapasztalat eljuttatja önmaga jobb megismerésére és az Istenbe vetett bizalom megerősödésére. (...) Krisztussal, az igazi Szőlőtőkével egyesülve gyümölcsöket teremhet Isten dicsőségére. – *In Heavenly Places*, 28. old.

Mindaz a megvetés és keserűség amellyel Krisztus naponta találkozott nem tudta megfosztani Őt önfegyelmétől. Amikor gyalázták és ócsárolták, nem válaszolt. (...) Soha nem lépte át az illendőség határát. Ki volt Ő? A mennyi Fejedelme, a dicsőség Királya. Az ellenfelei által kavart vihar megcsapta, de Ő nem törődött vele. Nyugodt maradt. Ő volt az igazság élő megtestesítője.

Akik az igazság üzenetét hordozzák a világban tanulmányozzák Jézus életét és gyakorolják az Ő tanításait. Soha ne feledjük, hogy a mennyei Király gyermekei vagyunk, a seregek Urának fiai és leányai. Maradjunk nyugodtak és higgadtak még akkor is, amikor az alsó erőktől hajtott emberekkel találkozunk, akik valótlanágokat állítanak rólunk. Az ő legjobb fegyvereik sem tudják elpusztítani az igazságot, habár mindenféle megtévesztéssel próbálják befeketíteni azt. „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?” – *Lift Him Up*, 167. old.

Az Úr szolgálainak mindenféle csüggesztő körülményekre kell számítaniuk. Nem csupán az ellenség dühe, megvető bánásmódja és kegyetlensége próbálja meg őket, hanem a barátok, a segítők nemtörődősége, állhatatlansága, langyossága és árulása is... Még azok is, akikben látszólag az a vágy él, hogy sikerre vigyék az Úr művét, gyengíteni fogják Isten szolgálainak kezét azzal, hogy meghallgatják, továbbadják és félig-meddig el is hiszik ellenségeik rágalmait, hengegéseit és fenyegetőzéseit... A súlyosan csüggesztő körülmények között Nehémiás Istenbe vetette bizalmát, mert ő a mi védőügyvédünk. Valahányszor megemlékezünk arról, mit tett az Úr értünk, támaszt nyerünk minden veszedelmünkben. „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” Bármily ravaszul is szövik a hálót Sátán és ügynökei, Isten le tudja leplezni őket, és semmivé teszi a tanácsaikat. – *Keresztény szolgálat*, 239. old.

## November 24., csütörtök: A reménység képei

Vannak, akik már érezték Krisztus megbocsátó szeretetét, és őszintén Isten gyermekei kívánnak lenni, de ismerik jellemük fogyatékoságát és életük bűnös voltát, ezért kételkednek abban, hogy valóban megújította szívüket a Szentlélek. Ezeknek szeretném odakiáltani: ne ingadozzatok, ne esetek kétségbe! Gyakran kell még térdre borulnunk, gyakran fogunk még Krisztus lábainál bűneink és fogyatkozásaink felett sírni, mindazáltal nem szabad elcsüggednünk. Sőt még ha Sátán földre teper bennünket, Isten akkor se taszít és feled el minket. Nem! – hiszen Krisztus Isten jobbján ül, és képvisel bennünket! Így ír János is, a szeretett tanítvány: „Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkeztek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus” (1Jn 2:1). Ne feledjétek el Krisztus szavait: „Mert maga az Atya szeret titeket” (Jn 16:27). Újra kegyelmébe akar benneteket fogadni. Azt szeretné, ha újból visszatükröződne rólatok szentségének és tisztaságának fénye. Ha átengeditek néki magatokat, az üdvösségnek bennetek megkezdett munkáját folytatni fogja és befejezi Jézus Krisztus napjáig. Legyen imátok bensőségesebb, és hitetek szilárdabb! Ha saját erőnkben kételkedünk, annál inkább bízunk Megváltónk hatalmában. – *Jézushoz vezető út*, 64. old.

Csak az nyugtat meg, hogy ezen a küzdelmen túltekintve láthatom a végső győzelmet, Isten dicsőségének ragyogását. A próféciák megjövendölték a nagy küzdelem biztos kimenetelét és hit által mi is láthatjuk azt. Türelmetlenül várom, hogy megérthessem azokat a tapasztalatokat, melyek megnyíltak előttem az Úrtól kapott látomásokban. A Szentlélek fenntartó ereje visszavonul a földről. Munkánkat hamar el kell végeznünk. Vessük be minden erőnket a lelkek megmentésére. A menny Istene nemsokára megalapítja az Ő országát, amely soha el nem pusztul. Most van az ideje a tiszta, mennyei jellem kialakításának. A munka egyre őszintébbé és erőteljesebbé válik egészen a vég idejéig. Szükségünk van hitünk növelésére. Vigyázzunk és imádkozzunk. – *This Day With God*, 198. old.

Nemsokára megjelent a nagy fehér felhő, amelyen az embernek Fia ült. Az angyal azt mondta, hogy ez a felhő az ember Fiának jele. Mikor közelebb ért a földhöz, láthattuk Jézus dicsőségét és fenségét, amint kivonult győzve, hogy győzzön. A szent angyalok csapatai fejükön ragyogó koronákkal, kísérték el útjára. Nincs nyelv, amely a jelenet dicsőségét leírhatná. A felülmúlhatatlan dicsőségnek ez az élő felhője mind közelebb érkezett és végül világosan láthattuk Jézus nyájas alakját. Nem hordott töviskoronát, hanem a dicsőség koronája övezte szent fejét. Ruhájára és tomporára e szent név volt felírva: „királyok Királya és uraknak Ura.” Arca ragyogott, mint a déli nap, szemei tűzlángokhoz hasonlítottak, a lábai pedig ragyogó érchez. Szava úgy hangzott, mintha hangszerrek szóltak volna. A föld remegett előtte, az egek eltakarodtak, mint az összegöngyölt könyvtekercs s minden hegy és minden sziget elmozdult helyéről. – *Tapasztalatok és látomások*, 286. old.

## 10. tanulmány

# Elihú haragja

### November 26., szombat délután

Veszélyes az embernek szembeszegülni az igazság, a kegyelem és igaz élet Lelkével, csak mert a megnyilvánulásai nem az ő elgondolásuk szerinti, s mivel a megnyilvánulások nem alkalmazkodnak terveikhez. Az Úr a maga módján fáradozik. Az emberek könyörögjenek, hogy mentesek legyenek énjüktől és egyetértsenek a mennyel. így imádkozzanak: „Ne az én akaratom, ó Isten, hanem a tied legyen meg.” Ne felejtsek el, hogy Isten útjai nem az ő útjaik. Isten gondolatai nem az emberek gondolatai, hiszen ő mondja: „Amint az ég magasabb a földnél, úgy útiám is magasabbak útaitoknál és gondolataim gondolataitoknál. – *A te Igéd igazság*, 7A, 7/30

Amikor egyesülni tudunk, hogy segítsük egymást a menny felé vezető úton, amikor beszélgetéseink mennyei dolgokról szólnak, akkor szólhatunk. Amikor azonban beszélgetéseink önmagunk, földi és lényegtelen témák körül forognak, hallgatni arany. Az engedelmes fül alázatosan, türelmesen és a tanulás vágyával fogadja a feddést. Egymással folytatott beszélgetéseink csak így váltanak ki jótékony hatást és tölthetik be azt a célt amire Isten szánta azokat. A mennyei utasítás mindkét részét betöltve a bölcs dorgáló elvégezte kötelességét és az engedelmes fül meghallotta azt és javára vált. Minden kapcsolatunk, bármilyen korlátolt vagy csekély legyen is, befolyásol bennünket. – *Sons and Daughters of God*, 166. old.

Az életet nem föltétlenül hatalmas áldozatok és kimagasló teljesítmények, hanem apró megvalósítások alkotják. A keresztyén jellemzői a kedvesség, a szeretet és az illedelmesség. (...) Értékeljük Jézus jelle-

mének tulajdonságait. (...) Az emberekkel való kapcsolatainkban soha ne feledjük, hogy mások tapasztalatában vannak a halandó szemek számára lepecsételt fejezetek. Ezek szomorú történetek, a mennyei könyvekbe bejegyezve, gondosan megőrizve a kíváncsi szemek elől. Vannak ott hosszú, nehéz harcok, emberpróbáló körülmények között, melyek éppen a családon belül ütötték fel fejüket, naponta gyengítve a bátorságot, a hitet, a bizalmat, ameddig az ember látszólag teljesen összeomlott. Jézus azonban mindent tud és semmit nem felejt el. Ezekre a kedves, szelíd szó olyan hatással van, mint az angyalok mosolya. Egy igaz barát erős, segítő karja többet ér az aranyból vagy az ezüstből. Segít visszanyerni az illető személy emberségét. – *This Day With God*, 144. old.

### **November 27., vasárnap: Szánalmas vigasztalók**

Aki a Teremtő akaratával összhangban él, annak jelleme igazzá és nemessé fejlődik. „Az Úrnak félelme: az a bölcsesség, és az értelem: a gonosztól való eltávozás” (Jób 28:28). Csak kevesen ismerik fel, hogy milyen hatással vannak az élet kicsiny dolgai a jellem fejlődésére. Semmi sem jelentéktelen, amivel foglalkozunk. A változó körülmények, amelyekkel napról napra találkozunk, próbára teszik becsületességünket, és nagyobb megbízatásokra tesznek alkalmassá bennünket. A hétköznapi élet ügyeinek intézésében tanúsított elvhűségünkkel hozzászoktatjuk magunkat ahhoz, hogy a kötelességet a kedvteléseink és a kívánságaink fölé helyezzük. Az így fegyelemhez szokott ember nem ingadozik szélben hajladozó nádként a jó és rossz között. Becsületesen teljesíti kötelességét, mert arra nevelte magát, hogy hű és igaz legyen. A legkisebb dolgokban való becsületességgel erőt nyer ahhoz, hogy a nagyobb dolgokban is becsületes legyen. Az egyenes jellem értékesebb Ofir aranyánál. Enélkül senki sem tölthet be megtisztelő méltóságot. De a jellem nem örökölhető. Nem vásárolható meg. Az erkölcsi kiválóság és magas szellemi színvonal nem a véletlen eredménye. A legjobb képességek is értéktelenek, ha nem fejlesztjük őket. A nemes jellem kialakítása egy élet munkája, komoly, kitartó erőfeszítés eredménye. Isten alkalmakat ad; a siker azon múlik, hogyan értékesítjük azokat. – *Patriárkák és próféták*, 222–223. old.

Az Isten bölcs fegyelmének alárendelt szív bízik az Ő gondviselésének minden megnyilvánulásában. (...) A kísértés csüggeszteni próbál, de mit nyer, ha engedünk bármely ilyen kísértésnek? Jobbá lesz a lélek, ha panaszkodik és zsörtölődik ereje egyedüli forrásáról? Kivette marad a horgony? Megmarad a betegség? Hordoz bizonyágtételt az élet utolsó pillanatában, amikor az ajkakat már megbénítja a halál? A horgony biztosan áll! Én tudom, hogy az én Megváltóm él. (...)

Kívánom, hogy minden gyenge, viharvert lélek horgonyozzon Jézus Krisztusban és ne váljon annyira énközpontúvá, hogy kizárólagosan saját apró családásaira, terveinek és reményeinek összekuszálódására gondoljon. (...)

Sátán vádol és engedélyt kér a pusztításra, de Isten megnyitja a menedék ajtaját. Isten az, aki megigazítja az itt belépőt. Ezért, ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Ő, a ragyogó, dicső igazság. Miért nem látják azt az emberek? Miért nem járnak ragyogó fényében? Miért nem beszélnek a hívők Krisztus összehasonlíthatatlan szeretetéről?

Isten él és uralkodik. Akik megváltattak, harcoljanak Krisztus katonáiként, az Ő oldalán. Akkor igaznak és hűségesnek jegyzi fel nevüket a mennyei emlékkönyv. Akik Jézus Krisztus munkájában dolgoznak, harcolják meg a hit harcát. – *The Upward Look*, 377. old.

## **November 28., hétfő: Elihú belépése**

Bármily nagy lehet az ember lehetősége az igazság ismeretének elnyerésére, mégsem válik hasznára, ha a szív nem nyílik meg annak befogadására, s tudatosan le nem mond minden szokásról és eljárásról, mely ellenkezik elveivel. Akik ily módon alávetik magukat Istennek, s őszintén vágnak ismerni és cselekedni akarátát, azoknak Isten erejeként tárul fel az igazság üdvösségükre. Képesek lesznek megkülönböztetni egymástól, aki Istenért szól, és aki csupán önmagáért. A farizeusok nem Isten akaratát mellett sorakoztak föl. Nem keresték az igazság ismeretét, hanem mentséget akartak találni, hogy szabadulhassanak tőle. Krisztus rámutatott, hogy ezért nem értették tanítását.

Elmondott egy próbát, mellyel az igaz tanító és a csaló megkülönböztethető egymástól: „Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi; aki

pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság” (Jn 7:18). – *Jézus élete*, 455–456. old.

A belső igazságosság a külső igazságosságban mérhető le. Az igaz ember nem keményszívú, barátságtalan, hanem nap mint nap növekedik Krisztusban, erőről erőre. Akit megszentel az igazság, az fegyelmeztet és követi Jézus lábnyomát ameddig a kegyelem eljut a dicsőségbe. Az igazságosság melynek alapján megigazulunk, beszámítható, amely által megszentelődünk, az átadott. Az első, a mennybe vezető menetjegyünk, a második a képeségi igazolás. – *Review and Herald*, 1895. június 4.

Fivérem és nővérem, akik bár jó szándékkal vannak, de szűk a látókörük, s csak a külsőt ismerik, megkísérelhetik, hogy segítsenek oly dolgokban, melyekben nem jártasak. Korlátolt lelki élményeik képtelenek lemérni annak gondolatait, akit Isten Lelke készítet, aki mélyen érezte a kimondhatatlan szeretetet, aki annyira szívén viselte Isten ügyét és az emberek üdvösségét, amennyire ők sosem viselték, s aki olyan terheket hordott az Isten ügyében, melyet ők sosem emeltek. Némely rövidlátó s rövid tapasztalatú barátunk szűk látókörével képtelen lemérni annak gondolatait, aki a mások üdvössége végett közeli kapcsolatban él Krisztus Lelkével. Félreértik indítékait, félremagyarázzák tetteit akik barátai lennének, míg, akár Jób, buzgó imát nem küld az égbe: ments meg Uram, barátaimtól. Isten tehát maga veszi kezébe Jób ügyét. Bár alaposan próbára tette türelmét, mégis mikor Isten szól, ingerültsége szertefoszlik. A kimosakodásra, amit szükségesnek tartott, mikor barátai kárhóztatásával állt szemben, semmi szüksége Isten előtt. Isten sosem ismer félre, sosem ítél meg rosszul. Az Úr így szólt Jóbhoz: „Nosza, övedd fel, mint a férfiú, derekadat.” S amint Jób meghallja Isten hangját, meggörnyed bűnös voltának tudata alatt, és így szól: „Ezért hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban.” – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 509. old.

## **November 29., kedd: Elihú Isten védelmére kel**

Ne engedjük, hogy a mindennapi élet viszontagságai és küzdelmei kedélyünket izgassák, gondfelhőbe borítsanak! Ha ezt megengedjük,

akkor állandóan találunk olyasmit, ami kínoz és nyugtalanít. Ne aggodalmaskodjunk, mert ez életünket felemésztja és sorvasztja, de nem segít terheinket hordozni. Üzleti, anyagi zavarokkal küzdhetünk, a jövő sötétben állhat előttünk, veszteségek fenyegethetnek bennünket, de ne csüggedjünk, hanem vessük gondjainkat Istenre, és legyen szívünk nyugodt és vidám. Imádkozzatok bölcsességért és értelemért, hogy ügyeiteket helyesen vezethessétek, hogy így kárt és veszteséget elkerüljete! Tegyetek meg mindent, ami tőletek telik, hogy kedvező eredményeket érjete el! Jézus megígérte segítségét, de nektek is törekednetek kell. Ha mennyei Segítőtokben bízva, minden tőletek telhető megtettete, akkor nyugodtan várhatjátok az eredményt. Isten akarata és szándéka nem az, hogy gyermekeit gondok, terhek nyomják. De az Úr nem csal meg bennünket. Nem mondja: „Ne féljete; életete útján nincs semmi veszély.” Tudja, hogy veszedelmek és megpróbáltatások várnak ránk, és ehhez mérten bánik velünk. Nem szándéka népét kivenni a bűnnel és bajjal telt világból, de rámutat arra a segítségre, amelyben sohasem csalódhatunk. Így imádkozik tanítványaiért: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” (Jn 17:15). „E világon nyomorúságtok leszen; én meggyőztem a világot” (Jn 16:33). – *Jézushoz vezető út*, 122. old.

Mikor megpróbáltatások jönnek ránk, mikor nem jólétünk növekedését látjuk, hanem mindnyájunktól áldozatot követelő nyomás nehezedik ránk, hogyan fogadjuk akkor Sátán célzását, hogy nehéz idők előtt állunk? Ha hallgatunk sugallatára, kicsírázik bennünk az Isten elleni hitetlenség. (...)

Mikor a nehézségek ránk törnek, ha nincs hitünk, ahol vagyunk, akkor máshol sem lenne. Istenbe vetett hitre van legnagyobb szükségünk. Ha a dolgok sötét oldalát nézzük, elszakadunk Izráel Urától, Istenétől. Mikor szívünk elalél a félelem és annak várása miatt, amik a földre következnek, a hitetlenség elzárja fejlődésünk útját. Sose gondoljuk, hogy Isten elhagyja művét. (...)

Több szeretetre, nyíltságra, kevesebb gyanúsításra és gonosz gondolkodásra van szükségünk. Álljunk kevésbé készen a vádakkal és hibázta-



tással. Ez az, ami annyira sérti Istent. Lágyítsa és szelídítse meg szívünket a szeretet. – *Bizonyságtételek*, 7. kötet, 211–212. old.

### **November 30., szerda: A gonoszság abszurd volta**

Sok embert a bűn eredete és oka nagyon elbizonytalanít. Látják a gonoszság munkáját, és rettenetes következményeit: a szenvedést, a pusztulást, és azt kérdezik, miként lehetséges mindez annak a Lénynek az uralma alatt, akinek a bölcsessége, hatalma és szeretete végtelen. Ez olyan titok, amelyre nem találnak magyarázatot. Bizonytalanságuk és kételkedésük vakká teszi őket, és nem veszik észre az Isten Igéjében világosan kinyilatkoztatott és az üdvösség szempontjából nélkülözhetetlen igazságokat. Vannak olyanok is, akik – miközben a bűn létezéséről kérdezősködnék – azt is meg akarják tudni, amit Isten nem nyilatkoztatott ki. Ezért nem találnak megoldást problémáikra. S mivel hajlanak a képtelre és az akadékoskodásra, mentségül hozzák fel ezt Isten Igéjének elvetésére. Mások pedig azért nem tudnak megnyugtató magyarázatot adni a bűn nagy problémájára, mert a hagyomány és a téves magyarázatok elhomályosítják az Isten jelleméről, kormányzatának jellegéről és a bűnnel való bánásmódjának elveiről adott bibliai tanítást. (...)

Semmit sem tanít a Szentírás világosabban, mint azt, hogy Isten semmiképpen sem felelős a bűn létrejöttéért; hogy Ő nem vonta vissza önkényesen kegyelmét; hogy nem volt hiba kormányzatában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. (...)

A bűnre egyetlen meghatározás van, amelyet Isten Igéje ad: „a bűn pedig a törvénytelenység”; egy olyan elv tetet öltése, mely harcban áll Isten kormányzatának alapjával: a szeretet nagyszerű törvényével. A bűn keletkezése előtt béke és boldogság uralta az egész világegyetemet. Minden tökéletes összhangban volt a Teremtő akaratával. Az Isten iránti szeretet mindent túlszárnyalt, az egymás iránti szeretet pedig tiszta volt. – *A nagy küzdelem*, 492–493. old.

Dávid története nem szolgált mentséget a bűnre. Amikor Isten akarata szerint járt, akkor nevezték Isten szíve szerint való férfinak. Amikor bűnt követett el, ez már nem volt igaz, amíg bűnbánattal meg

nem tért az Úrhoz. Isten szava világosan kijelenti: „De ez a dolog, melyet Dávid cselekedett, nem tetszett az Úrnak.” Az Úr a próféta által szóló Dávidhoz: „Miért vetted meg az Úrnak beszédét, oly dolgot cselekedtél, mely utálatos Őelőtte?... Most azért ne távozzék el a fegyver soha a te házadból, mivel megutáltál engem.” Noha Dávid megbánta bűnét, és az Úr megbocsátott és visszafogadta kegyelmébe, mégis learatta annak a magnak átkos gyümölcsét, melyet elvetett. Az őt és házát ért ítélet arról tanúskodik, hogy Isten gyűlöli a bűnt. Eddig Isten gondviselése megvédte Dávidot ellenségei minden támadásától, és közvetlenül hatott Saul megfékezésére. De törvényszegése megváltoztatta Istenhez való viszonyát. Az Úr semmilyen módon sem szentesítheti a gonosztságot. Nem védhette meg Dávidot bűnének következményeitől, mint ahogy megvédte Saul haragjától. Maga Dávid is nagyon megváltozott. Bűnösségének tudata és annak messzeható következményei lelkileg megtörték. Megaláztattnak érezte magát alattvalói előtt. Befolyása meggyengült. Jólétét mindaddig az Isten parancsolatai iránti lelkiismeretes engedelmességnek tulajdonították. De most alattvalói, miután tudomást szereztek bűnéről, szabadabban vétkeztek. Saját családbeli tekintélye, fiaival szemben támasztott igénye, hogy tiszteljék és engedelmeskedjenek neki, meggyöngült. Bűnének tudata hallgatásra készítette, amikor bűnöket kellett volna megrónia; és emiatt családjában sem tudott érvényt szerezni az igazságnak. Rossz példája befolyást gyakorolt a fiaira, és Isten nem lépett közbe, hogy elhárítsa a következményeket. Engedte, hogy a dolgok természetes rendjük szerint alakuljanak, és Dávid súlyos büntetést szenvedjen el. Bukása után Dávid egy egész évig élt látszólagos biztonságban; Isten nemtetszésének semmilyen külső jele nem mutatkozott. De az isteni ítélet állandóan ott lebegett a feje fölött. Gyorsan és biztosan közeledett a büntetés napja, amit semmilyen bűnbánat sem fordíthatott el, sem a gyötrelm és szégyen, amely egész földi életére árnyat vetett. Azok, akik Dávid példájára mutatva enyhíteni próbálják saját bűnük súlyát, tanulják meg a Biblia feljegyzéséből, hogy a törvényszegés útja igen keserves. Ha megtérnek is, mint Dávid, mégis tapasztalni fogják, hogy a bűn következményei már ebben az életben is keservesek és nehezen elviselhetőek. Isten Dávid bukásának történetével figyelmeztetést kívánt adni, hogy még azok se érezzék magukat biztonságban és ne mulasszák el az

örködést és az imát, akiket felettébb megáldott és kitüntetett kegyelmével. Annak is bizonyult azok számára, akik alázatosan keresték az Isten adta tanulságot. Nemzedékről nemzedékre ezek ismerték így fel, milyen veszélyt jelent számukra a kísértő hatalma. Dávidnak, ennek az Úr által annyira megtisztelt embernek a bukása bizalmatlanságot ébresztett bennük önmaguk iránt. Érezték, hogy csak egyedül Isten hatalma tarthatja meg őket hit által. Tudva azt, hogy Ő az erősségük és biztonságuk, nem merték megtenni az első lépést Sátán felé. – *Pátriárkák és próféták*, 723–724. old.

## **December 1., csütörtök: Hitpróba**

Az Istennel szoros kapcsolatban állók talán nem virágzóak a földi élet dolgaiban; gyakran súlyos próba, szenvedés, szerencsétlenség, nyomorúság sújthatja őket.

Józsefet megrágalmazták, üldözték, mert megőrizte erényét és becsületességét. Isten azonban győzelmeket tartogatott számára, habár látszólag szenvednie kellett becsületessége miatt.

Dánielt az oroszlánok vermébe vetették, mert nem adta fel elveit és hűséges maradt Istenhez. Végül azonban győzött és Isten dicsősége nyilvánvalóvá vált szolgálja által, akinek életében megengedte a megaláztatást.

Jóbot megfosztotta világi javaitól, elvette gyermekeit, s úgy sújtotta le testében, hogy rokonai és barátai irtóztak tőle, azonban a megfelelő időben Isten megmutatta, hogy nem hagyta el szolgáját. (...)

Az igaz és hűséges Istvánt halálra kövezték Krisztus ellenségei. Biztosan nem úgy nézett ki, hogy a gonosz emberek győzelme által Isten erősítené földi ügyét, azonban ezek a körülmények vezettek Pál megtéréséhez és szavai nyomán ezek jutottak el az evangélium fényéhez.

A szeretett Jánost Pátmosz szigetére száműzték, azonban ott, magányában, Jézus felkereste őt és századokon átnyúlva kinyilatkoztatta előtte az eseményeket egészen második eljövételéig, hogy ezeket a jövő nemzedékek számára is ismertté tegye. Rápillanthatott Isten trónjára, ahol látta a fehér ruhás megváltottakat, akik a nagy nyomorúságból jöttek, akik megmosták és megfehéřítették ruhájukat a Bárány vérében.

Még ha a tüzes kemencébe is kell lépned Érte, Jézus melletted marad, mint ahogy azt a három ifjúval tette Babilonban. Akik szeretik Megváltójukat, minden olyan lehetőségnek örvendeznek, amikor osztozhatnak az Ő megaláztatásában. Uruk iránti szeretetük megédesíti számukra az Érte elviselt szenvedést. – *In Heavenly Places*, 271. old.

### **December 2., péntek: További tanulmányozásra**

*Maranatha*, „Minden kérdésünkre választ kapunk”, 321. old.

## 11. tanulmány

# A forgószélből megszólaló Úr

### December 3., szombat délután

A természet engedelmeskedik Isten természeti törvényeinek. A felhők meg viharok, a napsütés és záporok, a harmat is, az eső is Isten felügyelete alatt áll, Isten parancsainak engedelmeskedik. A búzaszál Isten törvényének engedelmeskedve furakszik elő a földből, nevel először szárat, majd kalászt, végül telt szemet a kalászban. A gyümölcs is csak bimbó először; az Úr fejleszti ki az évszakokban, mert nem áll ellene akaratának. A madarak is Isten szándékát teljesítik, mikor földrészről földrészre vándorolnak. Isteni hatalom irányítja őket a levegő úttalan ösvényein. Egyedül az ember ne értékelje Isten ajándékait és legyen engedetlen törvénye iránt? Holott Isten a maga mására teremtette, értelemmel és beszélőképességgel ruházta fel őt. Akik fel tudnak emelkedni, meg tudnak nemesedni, sőt Isten munkatársaivá válhatnak, elégedjenek meg a tökéletlen jellemmel, s idézzenek zavart világunkban? Eltűrjük, hogy Isten megvásárolt örökségének testét és lelkét a világhoz kötődő szokások és szentségtelen gyakorlatok akadályozzák? Hát nem akarják visszatükrözni annak szépségét, aki mindent jól elrendezett, hogy a tökéletlen ember kegyelem által végül is meghallja áldását. „Jól vagyon, jó és hű szolgám..., menj be Uradnak örömébe.” Isten azt kívánja, hogy a természettől tanuljunk engedelmességet. „Kérdezd meg csak a barmokat, majd megtanítanak, és az égnek madarait, azok megmondják néked. Avagy beszélj a földdel, és az megtanít téged, a tenger halai is elbeszélnek néked. Mindezek közül melyik nem tudja, hogy az Úrnak keze cselekszi ezt?” „Őnála van a bölcsesség és hatalom, övé a tanács és az értelem.” (Jób 12:7–9, 13) (...)

A természet és az írott Ige kölcsönösen fényt vetnek egymásra. Mindkettő közelebbről ismertet meg Istennel, jelleméről tanítanak, és

törvényeiről, amelyeken át munkálkodik. – *Bizonyásgtételek*, 8. kötet, 327–328. old.

Az alpesi sast néha leveri a szélvihar a hegyek szűk szorosaiba. A viharfelhők körülzárják az erdők hatalmas madarát, és sötét tömegükkel elszakítják a napfényes magaslatoktól, ahol elkészítette otthonát. Menekülési kísérlete haszontalannak látszik. Ide-oda csapódik, erős szárnyaival verdesve a levegőt, és erős vijjogással tör felfelé áthatolva a fellegeken, és újra ott van a ragyogó napfényben, messze maga alatt hagyva a sötétséget és a szélvihart. Így minket is nehézségek, csalódások és sötétség vehet körül. Hamissággal találkozhatunk, balszerencse üldözhet, igazságtalanság érhet, oly fellegek borulhatnak reánk, amelyeket nem tudunk elűzni. Hiába küzdünk a körülményekkel. A menekülésnek csak egyetlen útja van számunkra is. A homály és köd csak a földet lepi el. A felhőkön túl Isten világossága fénylik. A hit szárnyain felemelkedhetünk mi is az Ő jelenlétének napfényébe. – *Előtted az élet*, 118. old.

Egy végtelen Isten mesteri erejéről tanúskodnak a földet igazgató törvények. Ugyanezek az elvek egyaránt érvényesek a lelki életre és a természet világára. (...) A természet alkotója a Szentírás ihletője is. A teremtés és a kereszténység Istene ugyanaz. – *Fundamentals of Christian Education*, 375. old.

## **December 4., vasárnap: A forgószélből**

Vágyakozz Isten után – az élő Isten után – mélységes sóvárgással! Krisztus élete tanúsítja, hogy mit tehet az ember, ha isteni természet részese lett. Mindaz, amit Krisztus kapott Istentől, a mienk is lehet. Tehát kérj, és akkor kapsz. Jákób állhatatos hitével, Illés rendíthetetlen kitartásával igényeld mindazt, amit Isten megígért!

Az Isten fogalmának csodálatos szépsége töltse be gondolatvilágodat! Rejtett láncszemek kössék össze Jézus életét és a tiédet! Aki szól, hogy a sötétségből világosság ragyogjon, kész bevilágítani szívedbe „az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotatása végett” (2Kor 4:6). A Szentlélek rávilágít Isten dolgaira, és eleven erővel beplántálja őket az engedelmes szívbe. Krisztus elvezet a Végtelen-

ség küszöbéig. Megláthatod a fátyolon túli dicsőséget, és megjelentethed az embereknek annak tökéletes voltát, aki örökké él, hogy esedezzek értünk. – *Krisztus példázatai*, 149. old.

A lélekben szerény és alázatos, a tiszta és gyermeki jellem megerősödik a harc idejére az Ő Lelkének ereje által, a belső emberben. Aki érzi gyengeségét és Jákobhoz hasonlóan küzd Istennel, az Ő szolgájához hasonlóan kiált fel: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.” Így léphet tovább a Szentlélek frissítő és felüdítő kenetével. A menny légköre veszi körül. Befolyása jótékony erő Krisztus vallásának oldalán. (...)

Annyira boldog vagyok, hogy hittel, alázattal Jézushoz térhetünk és esedezhetünk Előtte ameddig lelkünk olyan közeli kapcsolatba kerül Jézussal, hogy letesszük terheinket lábaihoz, mondva: „Mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.” Az Úr sokkal többet adhat mint amit mi kérnénk vagy kigondolnánk. Hideg, hitetlen szívünk gyorsan átváltozik és betelik étellel, és hittel jelenthetjük ki: „Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem”. Keressük Krisztus szabáditásának teljességét. Kövessük Isten Fiának lábnyomát, mert Ő megígérte: „aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” – *Medical Ministry*, 203. old.

## **December 5., hétfő: Isten kérdez**

Pál életét mennyei légkör övezte, és aki érintkezésbe került vele, érezte Krisztussal való harmóniájának hatását. Az a tény, hogy saját életével példázta az általa hirdetett igazságokat, először meggyőző erőt kölcsönzött igehirdetéseinek. Ebben rejlik az igazság hatalma. A megszentelt élet keresetlen, öntudatlan befolyása a legmeggyőzőbb prédikáció a kereszténység mellett. Bizonyítékok, még ha nem is lehet megcáfolni őket, esetleg csak ellenszegülést váltanak ki, de az istenfélő élet példájában olyan erő rejlik, amelynek ellenállni teljes lehetetlenség. Az apostol szíve szeretetben lángolt a bűnösök iránt és minden igyekezete arra irányult, hogy lelkeket mentsen. Önmegtagadásban és kitartásban

nem múlta felül egyetlen hittérítő sem. Az elnyert áldásokat olyan jutalomnak tekintette, amelyeket mások áldására kell használnia. Nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy a Megmentőről bizonyosságot tegyen vagy segítsen a bajban lévőkön. Ha meghallgatásra talált, igyekezett szembeszállni a gonosszal és a hallgatókat elvezetni az igazság útjára. Pál sohasem feledkezett meg felelősségéről, amely rajta mint Krisztus szolgáján nyugodott. Isten felszólítja számadásra, ha lelkek az ő kötelességmulasztása következtében vesznek el. – *Az evangélium szolgálói*, 59. old.

Isten Lelkének kiáradása, mely áthatja a földet az Ő dicsőségével, nem következhet be addig, ameddig nincs egy nép, amely tapasztalatból tudja mit jelent együtt dolgozni Istennel. Amikor teljes mértékben, szívünk egészéből Isten szolgálatára szenteltük magunkat, Isten ezt a Szentlélek mérték nélküli kiárasztásával ismeri el, ez azonban addig nem történik meg, ameddig az egyház nagy része nem dolgozik együtt Istennel. Isten nem áraszthatja ki az Ő Lelkét amikor a tagok között önző lelkület jelentkezik. Ez Kain szavaihoz hasonló módon nyilvánulhat meg: „avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiának?” – *Counsels on Stewardship*, 52. old.

Olyan emberekre van szükségünk, akik vezetőként emelkednek fel mind az otthoni, mind a külföldi missziós területeken. Olyanokra, akikben nem fagyott meg az együttérzés lelkülete, akiknek szíve a közel és távol élő veszendő lelkekért dobog. Az önzéstől megfagyott lelkeknek meg kell olvadniuk, hogy minden testvér tudatosítsa, hogy ő atyjafia őrizője. Akkor mindenki előrelép felebarátja megsegítésére, és mindenki megláthatja az igazságot és szolgálhatja Istent. Akik Jézus nevét hirdetik, másoknak is segítenek a Krisztuséhoz hasonló jellem kialakításában. Ha mindenki Krisztus oldalán dolgozna, sokat lehetne tenni a szegények és nyomorultak jelenlegi helyzetének megváltoztatására. A tiszta vallás ragyogó világosságként halad előre. Isten szeretete a szívben megolvasztja a faji, nemzeti megkülönböztetéseket, félreteszi az akadályokat, melyekkel az emberek elhatárolták magukat Jézus igazságától. A valódi vallás arra készíti híveit, hogy lépjenek ki az élet utaira



és ösvényeire. Elvezeti őket a szenvedők megsegítésére és képessé teszi őket, hogy hűséges pásztorként megkeressék és megmentsek a vadonban elveszetteket, visszavezetve a tévelygő juhokat és bárányokat. – *The Southern Work*, 39. old.

## **December 6., kedd: Az Úr a teremtő**

Véges elme képes teljesen felfogni a Végtelen jellemvonásait és munkáit. Kutatás által nem találhatjuk meg Istent. A legnagyobb és legműveltebb elmének ugyanúgy, mint a leggyengébbnek és legtudatlanabbnak is titoktól övezett marad az Ő szent lénye. „Felhő és homályosság van körülötte; igazság és jogosság az ő székének erőssége” (Zsolt 97:2). A velünk való bánásmódját csak annyira tudjuk megérteni, amennyire felismerjük határtalan kegyelmének egyesülését végtelen hatalmával. Szándékából annyit érthetünk meg, amennyit emberi elménk fel tud fogni. Ezen túlmenően is bízhatunk a mindenható kézben, és abban a szívben, amely telve van szeretettel. Isten Igéje a Szentírás szerzőjének jelleméhez hasonlóan oly titkokat tár fel, amelyeket a véges halandók sohasem foghatnak fel teljesen. Isten a Szentírásban elegendő bizonyítékát adta isteni tekintélyének. Az Ő lényét, jellemét, szavainak igazságát az a bizonyágtétel alapozza meg, amely értelmükre hivatkozik és ez a bizonyágtétel bőségesen elegendő. Igaz, hogy Isten nem távolította el előlünk a kétely lehetőségét. Hitünknek bizonyítékokon kell nyugodnia és nem szemléltetésen. Akik kételkedni akarnak, találnak rá alkalmat, de akik meg akarják ismerni az igazságot találnak a hitre is. (...)

Emberi elme képtelen kimeríteni a Bibliának akárcsak egyetlen igazságát vagy ígéretét. Az egyik ember egyféle nézőpontból fogja fel dicsőségét, a másik egy más nézőpontból, azonban mindnyájan csak halvány fényvillanásokat tudunk felismerni belőle. Teljes ragyogása felülmúlja látóképességünket. Isten Igéjének magasztos dolgait szemlélve olyan kútforrásba nézhetünk bele, amely tekintetünk előtt mindig mélyebbé és szélesebbé válik. Szélessége és mélysége meghaladja ismereteinket. Ennek szemlélése közben látásmódunk mégis kiszélesedik és kitágul, mintha egy határtalan, part nélküli tengert szemlélnénk. – *Előtted az élet*, 169–171. old.

A valódi szentség és az alázatosság elválaszthatatlanok. Minél közelebb kerül a lélek Istenhez, annál jobban megalázkodik és alárendeli önmagát. Amikor Jób meghallotta az Úr szavát a viharból, így kiáltott fel: „Ezért hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban!” (Jób 42:6) Ugyanígy történt, amikor Ézsaiás meglátta Isten dicsőségét és meghallotta a kérub hangját: „Szent, szent, szent a seregeknek Ura”, „Jaj nékem, elvesztem.” (Ésa 6:3,5) Amikor Dánielt meglátogatta a mennyei hírnök ő is így válaszolt: „semmi erő sem marada bennem, és orcám eltorzula, és oda lőn minden erőm.” (Dán 10:8) Pál, amikor elragadtatott a harmadik mennybe és hallotta, amit emberi fül nem hallhatna, „minden szentek között a legeslegkisebbnek” jellemezte magát (Ef 3:8). Ugyanígy János, a szeretett tanítvány, aki Jézus keblén nyugtatta fejét, az Ő dicsőségét megpillantva halottként rogyott össze az angyal előtt. Minél közelebből és minél többet szemléljük a Megváltót, annál kevesebb jót vélünk magunkban felfedezni.

Aki megpillantja Krisztus összehasonlíthatatlan szeretetének megvillanását, minden mást kárnak ítél és feltekint Rá. Jézus felé fordulva a szeráfok és a kérubok is elfedik arcukat szárnyukkal. Saját tökéletességük és szépségük nem tűnik fel Uruk dicsőségének jelenlétében. Ilyen körülmények között tehát mennyire oda nem illő az emberek önfelmagasztalása! Inkább burkolózzunk alázatosságba, vessük el a felsőbbrendűség minden szikráját és tanuljuk meg az alázat leckéjét. Aki szemléli Isten dicsőségét és végtelen szeretetét, alázatosan tekint önmagára, de Isten jellemét figyelve átalakul az Ő mennyei képmására. – *That I May Know Him*, 175. old.

## **December 7., szerda: Bölcsék bölcsessége**

Ne foglalkozzunk olyan dolgokkal, amiket az Úr nem nyilatkoztatott ki nekünk. Napjainkban egyre több találgatásnak adnak helyet, de Isten kijelentette: „A titkok az Úréi” (5Móz 29:29). A hang amely a Sinairól szólt Izraelhez, az utolsó időben is megszólítja a férfiakat és nőket: „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.” (2Móz 20:3) Isten, az Ő Törvényét saját ujjával írta fel a kőtáblákra, utalva ezzel arra, hogy parancsolatai örökérvényűek és változhatatlanok. Ezek változhatatlan-

nul megmaradnak örök időig, az Ő kormányzásának alapelveiként. Az emberek szembefordultak Isten akaratával, ez azonban nem hallgattathatja el az Ő bölcsességének és parancsolatainak szavát, ennek ellenére ők felállíthatják a kinyilatkoztatásnak ellentmondó saját magyarázataikat és az „Így szólt az Úr” tekintélye fölé emelhetik emberi bölcsességüket. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 248. old.

Olyan levelek érkeztek, melyekben különböző kérdéseket intéztek hozzánk, számunkra sem kinyilatkoztatott témákkal kapcsolatban. Szívesen válaszolunk „nem tudom”-al ezekre a kérdésekre. Mindenki legnagyobb aggodalma Isten és az Ő akaratának megismerése kellene legyen. Áldott, aki hallja Isten Igéjét és megtartja azt. (...)

Azok, akik a Szentírásban ki nem nyilatkoztatott dolgokra kíváncsiak általában felületesek a mindennapi életben és gyakorlatban lényeges kérdésekkel kapcsolatban. (...)

Mi felfedjük a világnak amit Isten szükségesnek tartott elénk tárni. Nem a mi mennyei Atyánk akaratát tesszük, amikor olyan dolgokról magyarázkodunk, amelyeket Ő nem tartott fontosnak megmutatni nekünk. Mindenki kiváltsága elmondani másoknak a mennyei igazságok és az örök élet értékét, valamint minden áldozatot meghozni ezen jutalmak elérése érdekében. – 1898., 104. kézirat

Mindazok, akik a Szentírás kritikus helyeit úgy akarják tisztázni, hogy saját véges tudásukkal megállapítják, mi az ihletett és mi nem, jobban tennék, ha befednék arcukat, mint Illés, amikor a szelíd és halk szót meghallotta. Az Isten és a szent angyalok jelenlétében vannak, akik korokon át ismeretet és világosságot hoztak az embereknek. Ők mondták el nekik, mit tegyenek és mit ne, érdekesítő színhelyeken vezetve és mérföldkőtől mérföldkőig kísérve őket szimbólumok, jelek és illusztrációk által. Isten, miközben megjelentette az utolsó napokra váró nyomorúságot, nem bízott meg halandó embereket azzal, hogy elrejtett titkok kifürkészésére törekedjenek. Egyetlen embert sem készítetett arra, hogy megítélje, hogy mi az, ami ihletett, és mi az, ami nem. Előfordul, hogy véges ítélőképességű emberek a Szentírásnak olyanféle vizsgálatát tartják szükségesnek, mely szerint meg kívánják húzni az ihletett és

a nem ihletett közti határvonalat. Az ilyenek Jézus elé állnak, hogy megmutassák Neki, hogy van annál jobb út, mint amin Ő vezet bennünket. – *Szemelvények*, 1. kötet, 16–17. old.

## **December 8., csütörtök: Bűnbánat porban és hamuban**

Amikor Jób a forgószélből hallotta az Úr hangját, így kiáltott: „Hibázatom magam, és bánkódom a porban és hamuban!” (Jób 42:6). (...)

Azok, akik a Kálvária keresztyének árnyékában járnak, nem dicsőítik önmagukat, és nem állítják kérkedve, hogy nem bűnösök. Érzik, hogy bűneik okozták azt a szenvedést, amely megtörte Isten Fiának szívét. Ez a gondolat alázattal tölti el őket. Akik legközelebb vannak Jézushoz, azok látják legtisztábban, hogy milyen esendő és bűnös az ember, és reménységüket egyedül a megfeszített és feltámadt Megváltó érdemeibe vetik. – *A nagy küzdelem*, 471. old.

Milyen sokan kapaszkodnak konok kitartással önmeghatározott méltóságukhoz, amely tulajdonképpen nem más, mint egyszerű önbecsülés. Ők saját énjük felmagasztalását keresik ahelyett, hogy alázatos szívvel várnák Isten megbecsülését. Beszélgetéseinkben sokkal több időt szentelünk önmagunknak, mint Krisztus gazdagságának és kegyelmének. – *That I May Know Him*, 175. old.

Midőn a próféta figyel, megnyilatkozik előtte az Úr dicsősége, hatalma és méltósága, és e megnyilatkozás fényében benső tisztátalanságát megdöbbenő világossággal látja meg, még szavait is bűnösnek és közönségesnek találja. Mélységes alázatában felkiált: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok... hisz a királyt, a Seregek Urát látták szemeim!” (Ésa 6:5) Ésaías alázatossága őszinte volt. Amikor világosan megmutatták neki az emberi és isteni jellem közötti különbséget, teljesen kicsinynek és értéktelennek érezte magát. – *Az evangélium szolgálói*, 21–22. old.

„És hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén vala, amelyet fogóval vett volt az oltárról, és illeté számat azzal, és mondá:

Ímé ez illeté ajkaidat, és hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett.” (Ésa 6:6-7)

Ézsaiás látomása Isten népének utolsó nemzedékét mutatja, akik hit által abban a kiváltságban részesülnek, hogy láthatják a mennyei szentélyben zajló munkát. (...) Amint hit által betekintenek a szentek szentjébe és látják Jézus munkáját, rádöbbennek, hogy tisztátalan ajkúak, olyan nép, aki sokszor hiábavalóságokat szólt, akinek képességei nem minden esetben megszentelt, istendicsőítő cselekedetekben nyilvánultak meg. Ugyanakkor kétségbeesnek saját gyengeségük és érdemtelenységük láttán, ellentétben Krisztus tiszta, szerető és dicső jellemével. Azonban, ha Ézsaiáshoz hasonlóan beengedik szívükbe Krisztust és megalázzák lelkük Isten előtt, akkor számukra is van remény. Az ígéretek szalaga a trón fölött díszleg és a munka, ami Ézsaiásért folyt, bennük is megvalósul. – *The Faith I Live By*, 190. old.

## **December 9., péntek: További tanulmányozásra**

*Maranatha*, „Sohasem kérkedhetünk,” 235. old.

## 12. tanulmány

# Jób Megváltója

### December 10., szombat délután

Jézus nem a világosság angyalaként jött el; hiszen nem bírtuk volna elviselni a dicsőségét. Sírjánál egyetlen angyal dicsősége annyira tündöklő volt, hogy a római őrség erejét veszítve bukott a földre. Amint az angyal az égből megérkezett elsöpörte útjából a sötétséget. Az örök holtakként kerültek el a földön dicsőségétől. Ha Jézus angyal dicsőségével jött volna, kioltotta volna a halandó emberek pislákoló életét. Jézus megüresítette magát értünk dicsőségétől, emberi léttel leplezve istenségét, hogy megérinthesse az emberiséget; hogy személyes jelenléte közöttünk lehessen; tudhassuk, hogy ismeri megpróbáltatásainkat, szánakozik szomorúságunkon. Minden ember megértheti, hogy Jézus a bűnösök barátja. Nem angyali – emberi természet – Az Úr Jézus súlyos áldozatot hozott, hogy ott találkozhatson az emberrel, ahol van. Nem angyalok természetét vette magára; nem angyalokat menteni jött. Ábrahám magján segít. „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívogassam, hanem a bűnösöket a megtérésre.” Krisztus az emberi természet – magára öltésével segíti az emberiséget. – *A te Igéd igazság*, 7A, 46/43–45.

Amikor Isten a héber prófétákat Igéje megírására ihlette, Sátán szorgalmasan tanulmányozta a Messiásról szóló kinyilatkoztatásokat. Gondosan kereste azokat a szavakat, amelyek félreérthetetlen világossággal felvázolták, hogy Krisztus mint szenvedő áldozat és győztes király, mit fog cselekedni az emberek között. Az ótestamentumi szent iratok pergamén tekercseiben olvasta, hogy az a valaki úgy jelenik meg „...mint a bányász, ha vágóhidra viszik...”, és „...torz, nem emberi... külseje, emberhez nem méltó... alakja...” lesz (Ésa 53:7; 52:14). Az emberiség megígért Megváltója „megvetett... és emberektől elhagyatott”, „fájdalmak

férfia, betegségek ismerője...” De nagy hatalmát gyakorolja azért, hogy „szolgáltasson igazságot a nép nyomorultjainak, segítse meg a szegényeket, de tiporja el az elnyomókat” (Ésa 53:3–4; Zsolt 72:4). E próféciaák láttán Sátánt félelem és rettegés fogta el, de kitartott szándéka mellett: megghiúsítja – ha lehetséges – Jahve irgalmas gondoskodását, az elveszett emberiség megváltását. Elhatározta, elvakítja az embereket, amennyire csak lehet a messiási próféciaák igazi jelentésével szemben, és így előkészíti a megjelenő Krisztus megtagadásának útját. – *Próféták és királyok*, 686. old.

### **December 11., vasárnap: „Az én Megváltóm él”**

Az Életadó előszólítja majd megvásárolt tulajdonát az első feltámadáskor. Addig a diadalmas óráig, amikor az utolsó trombita felharsan, és az óriási sereg kijön örök győzelemre, minden alvó szent biztonságban van, védelem alatt, mint drága ékkő, akiket Isten név szerint ismer. Az Üdvözítő hatalma által, aki bennük lakozott, míg éltek, és mert isteni természet részesei voltak, előhozatnak a halálból. „Eljön az óra – mondta Krisztus –, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönnek.” Ez a hang visszhangzik mindenütt, és minden szent, aki Jézusban alszik, felkel és elhagyja börtönét. Akkor a jellem erénye, amelyet Krisztus igaz élete által nyertünk, a Magasságoshoz kapcsol minket. Az alvó szentek diadala dicső lesz a feltámadás reggelén... Az Életadó halhatatlansággal koronázza meg mindazokat, akik kijöttek a sírból. – *Maranatha*, 300. old.

A megváltás témája kimeríthetetlen, legmélyebb elmélkedésünkre méltó. Túlszárnyalja a leghatalmasabb gondolatot és a legélénkebb képzelet határát. Ki kutathatná ki Istent? A bölcsesség és ismeret kincstára minden ember előtt nyitva áll. Ha a legtehetségesebb emberek ezrei arra áldoznák is minden idejüket, hogy szüntelen élénk állítsák Jézust, s közben azt tanulmányoznák, hogyan mutassák be az Ő páratlan szépségét, akkor sem meríthetnék ki ezt a tárgyat. Noha nagy és tehetséges írók csodálatos igazságokat tettek ismertté és növekvő világosságot tártak az emberek elé, még napjainkban is találunk feltáratlan igazságokat és

hatalmas munkaterületeket, mert a megváltás témája kimeríthetetlen. A mű évszázadról évszázadra növekedett, bemutatván Krisztus életét és jellemét, valamint az engesztelő áldozatban megnyilvánuló isteni szeretetet. A megváltás témája foglalkoztatja majd a megváltottak gondolatait az örökkévalóságon át. Új és gazdag felfedezések születnek a megváltás tervében az örökkévaló korokon át. – *Szemelvények*, 1. kötet, 403. old.

Isten szól hozzánk a természetben. Az Ő hangját halljuk a teremtett világ szépségét és gazdagságát szemlélve. Az Ő dicsőségét látjuk kezeinek munkáját csodálva. Tisztán, fátyol nélkül figyelhetjük meg tetteit. Isten azért adta ezeket nekünk, hogy kezei művéből Róla tanuljunk. Az Ő szeretetének bizonyítékeként ajándékozta nekünk ezeket az értékeket. Az Úr szereti a szépet, és azzal a kiváltsággal illette az embert, hogy kitarta előtte a természet szépségeit, ahogyan egy földi szülő is szeretné a legszebb dolgokat mutatni gyermekének, akit szeret. Az Úr mindig boldognak szeretne látni bennünket. Ő minden hasznosat és szépet kiárasztott erre az amúgy bűnös és tökéletlen földre. A színpompás virágok az Ő szelídségéről és szeretetéről szólnak saját nyelvükön, a Teremtőre emlékeztetve. (...)

Engedjük, hogy a szeretet ezen szépséges küldöttei tárják elénk Isten célját és vonják közelebb Hozzá szívünket, hogy betelve az Ő jellemének szépségével imádjuk jóságát, együttérzését, kimondhatatlan szeretetét. – *The Upward Look*, 327. old.

## **December 12., hétfő: Az ember Fia**

Mi nem foghatjuk fel hogyan lett Krisztus aprócska, tehetetlen csecsemő. (...) Ő eljött, mint az emberi család egy tagja, hogy emberként álljon meg menny és föld előtt. Eljött, hogy átvegye az ember helyét, hogy kiálljon az emberiség oldalán, hogy kifizesse a bűnösök tartozását. Tiszta életet élt ezen a földön és megmutatta, hogy Sátán hamisságot szolt amikor kijelentette, hogy az emberi család már örökre az ő tulajdona és Isten nem veheti ki az ő kezéből az embert.

Az emberek először kisgyermekként ismerték meg Jézust. Szülei szegény, egyszerű emberek voltak, semmivel sem rendelkeztek ezen



a földön, így Jézusnak sem jutott több, mint egy szegény család gyermekének. Minden nehézségen és megpróbáltatáson keresztülment, mint bármely más szegény, alacsony sorban tengődő család gyermeke, kisbaba korában, gyerekkorában, fiatal korában és felnőtt korában. (...)

Minél többet gondolkodunk Krisztus gyermekként való megszületésén annál csodálatosabbnak látjuk ezt. Hogyan lehetséges, hogy a betlehemi jászolban fekvő tehetetlen újszülött a mennyei Isten Fia? Habár ezt nem érthetjük meg, hisszük, hogy a világmindenség Teremtője csecsemővé lett értünk. Habár minden angyalnál nagyobb, az Atyával egyenlő a mennyei trónon, mégis emberi alakot öltött értünk. Benne egyé vált az isteni és az emberi. Ebben rejlik a bukott faj reménye. A testetöltött Krisztusra tekintve, az emberi formát felvett istenség mellett láthatjuk a mennyei dicsőség ragyogását, az Atya kifejeződését. – *That I May Know Him*, 26. old.

Bárcsak megértenénk e szavak jelentőségét: „Szenvedett, megkísértetvén.” Bár mentes volt a bűn szennyétől, szerit természetének kifinomult érzékenységei kimondhatatlanul fájdalmassá tették számára a gonoszsággal való érintkezést. Emberi természetével mégis szemtől szembe találkozott a főhitehagyóval, s egymagában ellenállt trónja ellenségének. Egy gondolattal sem lehetett a kísértés hatalma iránti engedésre bírni. (...)

Elfeleedtük, hogy Jézus a menny fönsgése, szenvedett a kísértések közt? Nem engedte, hogy az ellenség a hitelenség mocsarára vonszolja, sem hogy a csüggedés és kétségbeesés mocsarába szorítsa. Mégis sok szegény lélek gyöngye az erkölcsi erőben, mert nem cselekvői Krisztus szavainak. A hit gyermekeinek erőt ad az Úr – Krisztusnak emberi gyöngeségeit kelleti olyan valaki hatalmával szembeszállnia, aki magasabb természet erejével rendelkezett, mint amelyet Isten az angyaloknak adott. Krisztus emberi volta azonban az istenséggel állt egységben, s ezzel az erővel él tudta viselni a Sátán összes ellene hozott kísértését, s mégis büntől szennyezetlennel tudta megtartani a lelkét A győzelemnek ezt az erejét adja mindenkinek, aki hit által elfogadja Krisztus jellemének igaz vonásait. – *A te Igéd igazság*, 7A, 46/47–49. old.

## December 13., kedd: Krisztus halála

Aki szívébe fogadta Krisztust, vallását tetteivel bizonyítja. Jelleme megtisztul, finomodik, nemesebbé és tökéletesebbé válik. A hittételek tisztasága kapcsolódik szent, igaz életmóddal; az isteni szabályok szent cselekedetekkel. Akik a megszentelődés áldásait óhajtják, előbb meg kell tanulniuk, hogy mit jelent az önfeláldozás. Krisztus keresztje az a főoszlop, amely „igen-igen nagy örök dicsőséget” hordoz. (2Kor 4:17) „Ha valaki jöni akar én utánam” – mondja Jézus –, „tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem.” (Mt 16:24) Embertársaink iránti szeretetünk mutatja Isten iránti szeretetünket. A türelmes szolgálat szerez a léleknek nyugalmat. Alázatos, szorgalmas és hűséges munka növeli Isten gyermekei jólétét. A Mindenható támogatja és erősíti azt, aki Krisztus útján akar haladni. – *Az apostolok története*, 560. old.

Megváltónk, mielőtt keresztre feszítették, elmondta tanítványainak, hogy meg fogják ölni, de újra életre kel. Angyalok is jelen voltak e beszélgetésnél, hogy Jézus szavait bevéssék a tanítványok elméjébe és szívébe. De a tanítványok földi szabadságot, Róma igája alóli szabadulást vártak, és nem tudták elviselni azt a gondolatot, hogy az, akiben minden reményük összpontosult, megalázó halált szenvedjen. Nem lett volna szabad elfelejteniük Jézus szavait, mégis elfelejtették. És amikor jött a próba, készületlenül találta őket. Jézus halála minden reményüket romba döntötte, mintha a Megváltó nem is figyelmeztette volna őket rá. A próféciák nekünk is éppoly világosan mutatják a jövőt, miként Krisztus szavai a tanítványoknak. Az Ige tisztán feltárja a kegyelemidő lezárulásához fűződő eseményeket, és azt, hogy miként kell a nyomorúság idejére felkészülnünk. De a tömegek nem értik ezeket a fontos igazságokat, mintha Isten ki sem nyilatkoztatta volna őket. Sátán résen áll, hogy elragadjon minden benyomást, amely az embert bölccsé teheti az üdvösségre. És a nyomorúság idején sokan készületlenek lesznek. – *A nagy küzdelem*, 594. old.

Minél tökéletesebben tükröződik vissza Krisztus jelleme az Ő népében, annál nagyobb meglepéssel tekint rá Isten. Isten maga és az

egész mennyei sereg örömeinekben fejezi ki boldogságát, hogy Krisztus nem hiába adta életét értük. A hívő bűnös ártatlan, mert az egész vétek Jézus Krisztusra helyeződött. Krisztus igazsága kerül az adós számlájára és neve mellé nagy betűkkel felírják: MEGBOCSÁTOTT, ÖRÖK ÉLET. – *Our High Calling*, 53. old.

## December 14., szerda: Az ember Fiának szenvedései

Pál kimutatta, hogy az áldozati szertartásokat Isten milyen szorosan egybefonta a próféciákkal. Ezek utalnak arra, aki olyan lesz, mint „a bárány, mely mézárszékre vitetik”. A Messiás „önlelkét áldozatul” adja. Ésaías próféta bizonyosságot tett róla, mint Isten Bárányáról; az Üdvözítő engesztelő művét évszázadokkal előbb szemlélhette, aki „életét halálra adta és a bűnösök közé számláltatott; pedig Ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott.” (Ésa 53:7,10,12) A jövendölések Üdvözítőjének tehát nem földi uralkodóként kell jönnie, hogy megszabadítsa a zsidó népet elnyomóitól, hanem mint ember jön az emberek közé. Alacsony sorsban és szegénységben él, hogy végül mint megvetettet és elvetettet megöljék. Az ótestamentomi írásokban megjövendölt Üdvözítő áldozatul adja önmagát a bukott emberiségért, és ezáltal tesz eleget az áthágott törvény követelményének. Benne kellett teljesedésbe menniük az engesztelési áldozatoknak; kereszthalála ad jelentőséget az egész zsidó szertartási rendszernek. – *Az apostolok története*, 227. old.

A menny Fejedelme, Isten Fia látogatta meg a világot. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Krisztus Isten szívének, elméjének, természetének és jellemének kifejezéseként jött a földre. Ő volt az Atya dicsőségének sugárzása, az Ő személyének képmása. Azonban félretette királyi palástját és koronáját, kilépett magas tisztségéből, hogy átvegye a szolga helyét. Gazdag volt, de értünk, a mi örök gazdagságunkért szegénnyé lett. Ő alkotta a világot, de annyira megüresítette önmagát, hogy szolgálata során kijelentette: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania.”

Eljött világunkba és teremtményei között élt, mint Fájdalmak Férfia. „És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békeségünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.” Megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan, de büntelen maradt.

Krisztus az emberiség élén állt, emberi formában. Magatartása annyira szeretetteljes és kedves volt, hogy a legszegényebb sem félt hozzá fordulni. Mindenkiel kedves volt, a legnyomorultabbat is ugyanolyan szelíden szólította meg. (...)

Dolgozott, de nem magáért, hanem másokért. Megalázta és megtagadta önmagát. Nem kereste a feltűnést. Mindenki szolgája volt. Étele és itala az volt, hogy másokat bátorított és vigasztalt, hogy megörvendeztette a szomorúakat és megterhelteket, akikkel naponta kapcsolatba került. – *Medical Ministry*, 19. old.

## **December 15., csütörtök: Sátán lelepleződik**

A világegyetem álmélkodott azon, hogy Krisztus megalázza magát az ember megmentéséért. Hogy az, aki az általa alkotott hatalmas teremtettség mindenféle lényeknek szükségleteiről gondoskodva járt csillagról csillagra, egyik világból a másikba, és igazgatta mind, kész elhagyni dicsőségét és magára venni az ember természetét – ez olyan titok, amelyet más világok büntelen értelmes lényei vágytak megérteni. Amikor Krisztus emberi formában eljött világunkba, vérfoltos útját feszült érdeklődéssel követték lépésről lépésre – a jászoltól a Golgotáig. A menny figyelte, hogyan bántalmazták és gúnyolják, és tudta, hogy ez Sátán készítésére történt. Figyelte, hogy miként nyomul előre az a hatalom, amely Krisztus ellensége. Sátán állandóan sötétséget, fájdalmat és szenvedést zúdított az emberiségre, Krisztus pedig elhárította. Figyelték a világosság és a sötétség közötti harc erősödését. És amikor Krisztus a kereszten haláltusája közben felkiáltott: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30), örömujjongás zengett végig a világokon és a mennyen is. Az oly régóta vívott harc most eldőlt. Krisztus győzött. Halála volt a válasz arra a kérdésre, hogy szereti-e az Atya és a Fiú az embert annyira, hogy önmagát megtagadva áldozatot hozzon. Sátán megmutatta valódi jellemét – azt, hogy hazug és gyilkos. Nyilvánvaló lett, hogy ugyanazzal a szellemmel,

amellyel a hatalmába került embereket uralta, irányítaná a menny értelmes lényeit is, ha tehetné. A hűséges világegyetem egyiként dicsőítette a mennyei kormányzást. (...) Amikor Krisztus meghalt, biztossá vált sátán pusztulása. – *Pátriárkák és próféták*, 69–70. old.

Az élet fejedelmének súlyos feladat volt megvalósítani az ember megváltásáért vállalt tervét, emberi léttel elfedni istenségét. A mennyei udvarokban megtiszteltetésben, teljhatalomban volt része. Olyan nehéz volt számára az emberi színvonalon maradni, mint az embernek fölülmelkedni romlott, alacsony színvonalán, s az isteni természet részesévé válni. Krisztus a legsúlyosabb próbának lett alávetve. Összes képességének erejére szüksége volt, hogy ellenálljon a hajlamnak, mikor veszély fenyegette, hogy isteni hatalmával szabadítsa meg magát, így győzedelmeskedjék a sötétség fejedelmének hatalmán. A Sátán bebizonyította az emberi szív gyöngeségeinek ismeretét és minden erejét latba vetette, hogy kihasználja az emberi gyöngeséget, melyet Krisztus magára öltött, hogy az emberiség javára legyőzze a Sátán kísértéseit. – *A te Igéd igazság*, 7A, 46/72–73

## **December 16., péntek: További tanulmányozásra**

„A Megváltó minden korszakban a megpróbáltatás iskolájában nevelte és fegyelmezte választottait. Keskeny ösvényen jártak, és megtisztultak a szenvedések kohójában. Jézusért elviseltek támadást, gyűlöletet, rágalmat. Harcok és fájdalmak árán is követték Megváltójukat. Megtagadták önmagukat, és keserves csalódásokban volt részük. Fájdó élményeikből megismerték a bűn utálatosságát, hatalmát, terhét, keservét, és meggyűlöltek a bűnt. Annak a végtelen áldozatnak a tudata, amelyet a menny gyógyulásukért hozott, szégyennel tölti el őket, Isten iránt pedig olyan hálával és dicsőítéssel telik meg a szívük, ami az el nem bukkott lények számára érthetetlen. Mélységesen szeretnek, mert Isten sok bűnt bocsátott meg nekik. Akik osztoztak Krisztus szenvedésében, azok részesülhetnek dicsőségében is.

Isten örökösei padlásszobákból, kunyhókból, börtönökből, vesztőhelyekről, hegyekről és pusztaságokból, a föld barlangjaiból, a tenger

üregeiből jönnek elő. A földön „nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve” jártak. Milliók szálltak meggyalázva a sírba, mert állhatatosan elutasították Sátán megtévesztő követeléseit. Földi bíróságok a legelvetemedettebb bűnözőknek nevezték őket. De most „Isten (a) Bíró” (Zsolt 50:6), és a földi döntések visszájukra fordultak. „Népe gyalázatát (az Úr) eltávolítja” (Ésa 25:8). „Hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak.” Isten „ékességet” ad nekik „a hamu helyett, örömmek kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett” (Ésa 62:12; 61:3). Nem lesznek többé gyengék, lesújtottak, legyőzöttek és elnyomottak. Most már mindig az Úrral lesznek. A föld legnagyobb méltóságai nem viseltek gazdagabb öltözetet annál, mint amilyenben ők állnak a trón előtt. Földi uralkodók homlokára soha nem helyeztek olyan tündöklő fejéket, amilyen az ő fejüket koronázza. Örökre vége szakad a fájdalomnak és a sírásnak. A dicsőség királya letöröl arcukról minden könnyet. Nem lesz többé semmi ok a bánatra. A megváltottak páлмаágot lengetve dicséneket zengnek, tisztán, szépen és harmonikusan. Mindenki énekelni kezd, míg nem az egész mennyet betölti a himnusz: „Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé!”. És a menny összes lakója e hálaénekkal válaszol: „Ámen: áldás és dicsőség és hálaadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek mind örökkön örökké” (Jel 7:10, 12).

Ebben az életben csak ízlelgetjük a megváltás csodáit. Véges elménkel mélységesen elgondolkozhatunk azon a szégyenen és dicsőségen, életem és halálom, igazságon és irgalmasságon, amely a kereszten találkozott, de a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudjuk teljesen felfogni, mit is jelent. A megváltó szeretet hosszúságáról és szélességéről, mélységéről és magasságáról csak némi fogalmat alkothatunk. Amikor a megváltottak úgy látnak, amint Isten látja őket, és úgy ismernek, ahogy Isten ismeri őket, akkor sem fogják teljesen megérteni ezt a szeretetet. De az örök korszakokon át újabb és újabb igazságok tárulkoznak ki a csodálkozó és elragadtatott értelem előtt. Amikor földi bajok, fájdalmak és kísértések elmúlnak és okai is megszűnnek, Isten népe még akkor is tisztán és világosan fogja tudni, hogy mi volt megváltásának ára.” – *A nagy küzdelem*, „Isten népe megszabadul” című fejezet

## 13. tanulmány

# Jób jelleme

### December 17., szombat délután

Minden gyülekezetben lennie kellene szegények kincstárának. Így mindenki hálaáldozatot ajánlhat fel hetente vagy havonta, ahogyan megfelelőbb. Ez az áldozat hálánkat fejezné ki az egészség, az élelmünk és kényelmes ruházatunk ajándékáért. Ki-kí Istentől kapott javaival arányban félretehette a szegények, az ínséget szenvedők részére. Külön felhívom erre a figyelmeteket. Ne feledkezzünk el a szegényekről! Mondjátok le kényelmetek, sőt fényűzésetek egy részéről, hogy segíteni tudjátok azokat, akiknek csak a legszükségesebb ruházat és élelem jutott! Amit értük tesz, Jézusért teszed. Jézus azonosítja magát a szenvedő emberiséggel. Ne azon igyekezzetek, hogy sorra kielégítsétek minden vágyatokat! Ne csak akkor adjatok, amikor jólesik! Adakozzatok rendszeresen, minden héten annyit, amennyit az Úr napján a mennyei jegyzőkönyvben szeretnétek látni! A jókívánságokból a szegények nem tudnak megélni. A jószívűség kézzelfogható bizonyítékaira van szükség, ruházatra és élelemre. Isten nem akarja, hogy követői közül egyetlenegy is kéregeessen. Bősséggel áldott meg, hogy segíthessünk hiányt szenvedő embertársainkon, akik sem szorgalommal, sem takarékossgal nem tudják ellátni önmagukat. Ne várd meg, hogy külön felhívják a figyelmedet ínségükre! Tegyetek úgy, mint Jób: akik nem voltak a szemelőtt, azokat felkutatta. Menjetek, nézzetek körül, lássátok meg, mire van szükség, s hogyan segíthetnétek a legmegfelelőbben a hiányt szenvedőkön. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 150–151. old.

Ébredjete fel, hogy életetek kizökkenjen az önzés kerékvágásából. Használjátok ki a rövid próbaidőt, melyet kaptatok, hogy teljes erőtökkel törekedjete jóvátenni életetek mulasztásait. Isten a szenvedés vilá-

gába helyezett, hogy próbára tegyen, hogy lássa, vajon méltónak bizonyultok-e az örök élet ajándékára. Ott vannak körülöttek a bánattal terheltek, akik igényt tartanak az együttérzés, szeretet, gyengédség szavaira, és alázatos, szánakozó imáinkra. Némelyek a nyomor vaskeze alatt sínylődnek. Egyesek betegség, mások szívfájdalmak, reményvesztettség, szomorúság közepette élnek. Akár Jób, legyetek a vakok szeme, a sánták lába, tudakoljátok meg a jövevények ügyét, hogy enyhítsetek szükségleteiken, hogy ott segítsetek, ahol legégetőbb a szükség. – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 530. old.

### **December 18., vasárnap: Egy ember Úz földjén**

Jót tenne a szülőknek, ha Úz földének emberétől megtanulnák az odaadás és az állhatatosság leckéjét. Jób nem hanyagolta el az ő háztartásán kívül levőket sem. Jóindulatú, kedves, mások érdekeit figyelembe vevő személynek ismerték. Ugyanakkor becsületesen dolgozott saját családja megmentéséért. – *Sons and Daughters of God*, 257. old.

Isten országának alapelve az önzetlenség, és Sátán ezt gyűlöli a leginkább, sőt, annak létét is tagadja. A nagy küzdelem kezdetétől fogva annak bizonyítására igyekezett, hogy az Isten tetteit mozgó elvek önzők, és azóta is ugyanígy bánik mindenkivel, aki Istent szolgálja. Krisztusnak és mindazoknak, akik az ő nevét viselik, az a munkájuk, hogy cáfolják Sátán állítását. Jézus azért jött el emberi formában, hogy saját életével példázza az önzetlenséget, és azoknak, akik elfogadják ezt az elvet, szintén együtt kell munkálkodniuk vele abban, hogy saját életükkel ezt bemutassák. A jót választani azért, mert az a jó, szenvedés és áldozat árán is kiállni az igazságért – „ez az Úr szolgáinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr” (Ésa 54:17). – *Nevelés*, 154. old.

„A szűkölködőknek én atyjuk valék, az ismeretlenek ügyét is jól meghányám-vetém.” (Jób 29:16)

Jób krisztusi lelkületről, az igazság szeretetéről tett tanúbizonyságot. Ha Jézus él a szívünkben, együtt érzünk a szűkölködőkkel és a szenvedőkkel. Jézus Krisztus a legmélyebben megalázta magát, és engedelmes



volt mindhalálig, mégpedig a keresztfán elszenvedett halálig, hogy minket felmagasztaljon, és örököstársai legyünk. Ő nem zárkózott el azoktól, akik segítségül hívták. Nem azt mondta, amit sok ember: „Szeretném, ha nem zavarnál az ügyeiddel! Pénzt akarok gyűjteni, hogy házakba és földekbe fektessem.” Jézus, a mennyei Felség elfordult mennyei otthona dicső fényétől, és szívének kegyelmes célja szerint bemutatta Isten jellemét az egész emberiségnek. – *My Life Today*, 244. old.

Amikor a szomorúság árasztja el a lelket ez nem bizonyítéka annak, hogy Isten megváltozott. „Ő tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.” Biztosan Isten kegyeiben vagytok, ha érzékelitek az igazság Napjának sugarait. Azonban ha felhők borulnak lelketekre, ne érezzétek magatokat elhagyottnak. Hitetek oszlassa el a homályt. Szemetek és egész testetek teljes be világossággal. Krisztus kegyelmének gazdagsága töltse be elméteket. Értékeljétek az Ő tanításait, hitetek legyen Jóbéhoz hasonló, aki mindenek ellenére továbbra is bízott Benne. Kapaszkodjunk mennyei Atyánk ígéreteibe és emlékezzünk az Ő szolgálival kötött korábbi szövetségekre, mert „tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van.” – *The Review and Herald*, 1888. január 24.

### **December 19., hétfő: „Lábaimat édes tejben mostam”**

Azok az irgalmasok, akik szánakozón viselkednek a szegények, a szenvedők, az elnyomottak iránt. Jób kijelenti: „Mert megmentém a kiáltozó szegényt, és az árvát, akinek nem volt segítsége. A veszni indultnak áldása szállt reám, az özvegynek szívét megörvendeztetém. Az igazságot magamra öltém és az is magára ölte engem; palást és süveg gyanánt volt az én ítéletem. A vaknak én szeme valék, és a sántának lába. A szűkölködőknek én atyjok valék, az ismeretlenek ügyét is jól meghányám-vetém” (Jób 29:12–16). Sokak számára terhes küzdelem az élet. Érzik elégtelenségüket, ezért boldogtalanok, és kételkedők is; azt gondolják, nincs miért hálásnak lenniük. Nyájas szavak, együttérző tekintet, a megbecsülés kifejezése sok küszködőnek és magára hagyottnak olyan lenne, mint a pohárnyi üdítő víz a szomjazónak. A szeretetteljes cselekedet, a részvétteljes szó könnyítene a súlyosan rájuk nehezedő ter-

heken. Az önzetlen szeretet minden egyes szava vagy tette Jézus Krisztus szeretetének kifejezése az elveszett emberiség iránt. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 22–23. old.

Isten szándéka, hogy a szeretet és segítség köteléke szorosan összekösse a gazdagokat és szegényeket. Az Úr felszólít, hogy viseljük szívünkön a szenvedés és ínség tudomásunkra jutó eseteit. Ne véld, hogy csorbát üt tekintélyeden, ha szolgálod a szenvedő embert. Ne légy közömbös és lenéző azokkal, akik megrongálták a lélek templomát. Ezek Isten szánakozásának tárgyai. Aki mindeneket teremtett, mindenekért aggódik is. A legmélyebbre hullottak sem esnek kívül szeretetén és szánalmán. Igazi tanítványai az ő lelkületét fogják tanúsítani. A szeretet, melyet Krisztus iránti szeretetünk ihlet, emberi mértékkel felbecsülhetetlen értéket lát mindenkiben, akár szegény, akár gazdag. Olyan szeretetet nyilvánítsunk az életünkkel, mely magasztosabb, minthogy szavakkal ki lehetne fejezni. Ha szidunk valakit, szívük gyakran megkeményedik, de a Krisztusban irántuk kifejezett szeretetnek ellene nem állhatnak. Szólítsuk fel a bűnösöket, hogy ne tartsák magukat Isten által elvetettnek. Vegyük rá őket, hogy tekintsenek Krisztusra, aki egyedül tudja meggyógyítani a bűntől fekélyes lelket. Fedjük fel a csüggedt, elesett szenvedő előtt, hogy ő is ennek a reménységnek a foglya. Üzenetünk legyen ez: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét.” – *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 279. old.

## **December 20., kedd: A szív és a szem**

Sokan természetesnek veszik, hogy ők keresztények, egyszerűen azért, mert egyetértenek bizonyos hitelvekkel. De az igazságot nem valószínűsítják meg a gyakorlati életben. Nem hittek benne, nem szerették meg, ezért nem kapták meg azt a hatalmat és kegyelmet, amely az igazság szentségéből származik. Hitet tehetünk az igazság mellett, de ha nem tesz őszintévé, kedvessé, türelmessé, mennyei lelkületűvé, az igazság átok lesz számunkra, befolyásunk által pedig átokká válunk a világ számára. Az igazság, amelyet Krisztus tanított, a szívnek és az életnek az Isten kinyilvánított akaratához való alkalmazkodását jelenti. Bűnös ember csak úgy válhat igazzá, ha hisz Istenben, és élő kapcsolatot tart fenn Vele.

Az igazi Isten-ismeret emelkedetté teszi a gondolatokat, és megneemesíti az életet. A vallás külső formái így összhangba kerülnek a keresztyén ember belső tisztaságával. Így az Isten szolgálatában megkívánt szertartások már nem lesznek értelmetlen rítusok, mint a képmutató farizeusok szolgálata volt. – *Jézus élete*, 309–310. old.

Minden lélek, aki vágyik a romlottságtól való elszakadásra, maradjon az Úr oldalán gondolatvilágában, szavaiban, jellemében, engedelmeskedjen az Ő kéréseinek. Ahelyett, hogy alkalmakat keresne Isten Törvényének áthágására, minden erejével azon legyen, hogy életével példázza és magyarázza az Ő szent Törvényét és parancsolatait. (...)

A munkának a szívben kell elkezdődnie. (...) Ha a szív összhangban van Istennel, az egész élet megtisztul, megneemesedik, megszentelődik. Ha a szem tiszta, az egész test világos lesz. A vallás nem szélsőségek kérdése. (...) A vallás a szív kérdése. – *Our High Calling*, 140. old.

A siker érdekében szükségünk van Isten kegyelmére és szeretetére. Isten népének ereje és lelkisége a világtól való különbözőségben nyilvánul meg. A világi embert a világi dolgok szeretete jellemzi. Ők önzően cselekednek és nem tartják szem előtt a krisztusi elveket. A keresztyének Krisztus önfeláldozó lelkületét tükrözzék vissza munkájukban. Tegyék ezt tiszta szívből, nem habozva. Ne önmaguk gyarapítását vagy bizonyos emberek tiszteletét tartsák szem előtt. Nem élhetnek kényelemben és fényűzésben, míg mások szenvednek körülöttük. Ne használjanak ki senkit és ne éljenek vissza az emberiség egyetlen, legnyomorultabb gyermekének a jogaival sem. Legyenek Krisztushoz hasonlóak, elvetve az önző vágyakat, a szentségtelen szenvedélyeket, a világ szeretetét és elismerését. Maradjanak alázatosak, ismeretlenek, de legyenek készen akár életüket áldozni Krisztusért. Életük ítélje el a világi gyakorlat ostobaságát, szentségtelenségét, bálványimádását. – *The Southern Work*, 17. old.

## **December 21., szerda: A sziklára épített ház**

Az élet telve van drága alkalmakkal, amelyeket felhasználhatsz arra, hogy Istentől kapott képességeidet mások áldására fordítsd, és ily módon

te magad is áldást nyerj, anélkül, hogy magadra gondolnál. Jelentéktelennek tűnő események vagy körülmények gyakran csodálatos áldásnak bizonyulnak az olyan ember számára, aki elvből cselekszik és megszokta az igaz út követését, egyszerűen azért, mivel az az igazság. Törekedj jellemed tökéletesítésére, és mindent Isten dicsőségére tegyél – akár látják és értékelik az emberek, akár nem, mivel te Istené vagy, aki a saját élete árán váltott meg téged. Légy hűséges a legkisebb és a legnagyobb dolgokban egyaránt! Tanuld meg szólni és cselekedni az igazságot mindenkor! Rendeld alá és add át szívedet teljesen Istennek! Ha kegyelme irányít, akkor cselekedni fogod a kedvesség kicsiny tetteit. Végezd el mindazt, amit elvégezhetsz, a kicsiny kötelességeket sem elhanyagolva, s engeddd, hogy napfény ragyogja be életedet és jellemedet. Hintsd szét a szeretet és áldás ajándékait! Tetteid kihatnak az örökkévalóságra. Életed munkájának eredményét megláthatod majd a mennyben, az örökkévaló korszakokon át, mivel kedves Isten előtt. – *My Life Today*, 219. old.

Dániel Isten javainak hűséges sáfára volt. Nem feledkezett meg Róla, hanem Őt tette a világosság csatornájává, ahol imában közösségbe léphetett Vele. Azt olvassuk, hogy Isten bölcsességet és értelmet adott Dánielnek és társainak minden tudományban. (...)

A körülöttünk élők mindenhol lássák, hogy mi Istennek adunk dicsőséget. Az ember maradjon háttérben, Isten legyen az emberiség egyetlen reménye. Minden ember építse jellemét az örök Sziklára, Jézus Krisztusra. Csak így állhat meg a viharokban és háborúságokban. – *Lift Him Up*, 366. old.

Akár a sziklára épült házak építői – mondja Jézus –, olyanok lesznek, akik elfogadják szavaimat, akik jellemük és életük alapjává teszik azokat. (...) Isten szava az egyetlen biztos pont a világunkban, ez az egyedül szilárd alap. „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.” (Mt 24:35) A törvény nagy horderejű elvei, Isten természete és jelleme testesül meg Krisztus most elmondott szavaiban. Aki ezekre épít, az Krisztusra, az örök sziklára épít. Az ige befogadása által Őt fogadjuk be, s csakis azok építenek Őrá, akik befogadják szavait. (...) Azzal építünk Krisztusra, ha engedelmeskedünk szavának. Nem az

az igaz ember, aki csupán kedveli az igazságot, hanem aki cselekszi is. A szentség nem elragadtatás érzése, hanem az Istennek való teljes átadás, az Isten előtti teljes fegyverletétel eredménye; a mennyei Atya akaratának cselekvése. Amikor Izrael gyermekei az ígéret földjének határán táboroztak, nem volt elég számukra, hogy tudjanak valamit Kánaánról, vagy a Kánaán énekeit zengjék. Ez önmagában nem szerezte volna meg nekik a kívánatos ország szőlőkertjeit, olajfalugasait. A valóságban csak az teszi az övékké Kánaánt, ha elfoglalják, ha eleget tesznek a feltételeknek, ha Istenbe vetett élő hitet gyakorolnak, magukévá teszik az ígéreteket, miközben engedelmeskednek Isten utasításainak. – *Gondolatok a hegybeszédről*, 148–149. old.

## **December 22., csütörtök: Isten hatalmas bölcsessége**

Jézus mondta: „Úgy fénylik világosságtok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és dicsőítsék mennyei Atyátokat.” Úgy fénylik hát világosságtok, hogy a dicsőség Istenre, ne pedig rátok tükröződjék. Ha titeket ér magasztalás, akkor van rá ok, hogy reszketek és szégyenkezetek, hiszen csődöt mondott a magasztos cél; hiszen nem Istent, hanem a szolgát dicsőítik. Úgy fénylik világosságtok; Krisztus szolgálói, vigyázatok, mint fénylik világosságtok, Ha a mennyre tündöklök, a Krisztus kitűnőségét világítva meg, úgy helyesen fénylik. De ha magatokra irányul, ha titeket állít a gócpontba, ha rátok tereli a csodálatot, sokkal jobb lenne, ha soha egy szót sem szólnátok; mert akkor világosságtok a rossz irányban fénylik. – *Bizonyágtételek*, 4. kötet, 400. old.

Krisztus földi munkája abban állt, hogy megkeresse és megtartsa ami elveszett. Előre látta küldetése eredményét, habár még meg kellett kapnia a vér szerinti keresztséget, a világ bűnének terhe kellett nehezdedjen ártatlan lelkére, egy kimondhatatlanul keserű bánat árnya kellett elöntse szívét. Mégis, az előtte levő örömeért elviselte a keresztet és eltúrte a szegényt. Mindezt pedig azért, hogy a bűnös ember megváltást nyerjen, hogy felemelkedhessen, hogy mellette ülhessen a trónon.

Krisztus a mennyei igazság eredete. Ő ismerte a mennyei szeretet magasságát, mélységét, hosszúságát, szélességét és teljességét, amelyet

egyetlen halandó sem tudhat. Ő ismeri azt az áldást, amelyet a bűnösök elutasítanak amikor ellenállnak a mennyei fénysugaraknak, valamint a borzalmat amely a Menny igazságának visszautasítása következtében árasztja el a lelket. (...) Krisztus az egyedüli, aki ismeri azt a dicsőséget amelyet az Isten ellen lázadók visszautasítanak. (...)

Az emberiséget megfertőzte a bűn és nem tudják megfelelőképpen felfogni az általuk jónak ítélt rossz szörnyű jellemét. A bűn miatt vált a menny Fejedelme lesújtottá, megsebzetté. A mi mennyei Helyettesünk önszántából vetette alá lelkét az igazságszolgáltatás kardjának, hogy mi ne vesszünk el, hanem örök életet nyerjünk. Jézus mondta: „én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól.” (Jn 10:17,18) (...)

Egyetlen földi ember és egyetlen mennyei angyal sem fizethette ki a bűn árát. Jézus volt az egyedüli aki megmenthette a lázadó embert.

Az az öröme, hogy láthatja majd az Ő dicsőségének, tisztességének, gazdagságának, életének áldozatával megváltott lelkeket. Az Ő öröme az ember megváltása. Amikor minden üdvözült összegyűl majd Isten országában, láthatja lelke munkáját és megelégszik. – *That I May Know Him*, 368. old.

## **December 23., péntek: További tanulmányozásra**

„Az Igazság Napjának fénye sugározzék igaz cselekedetekben: az igazságot hirdető szavakban és szentségről tanúskodó tettekben! Krisztus, az Atya dicsőségének visszatükröződése eljött a világra e dicsőség fényeként, hogy képviselje Istent az emberek előtt. A Szentírás szava szerint *felkente Őt az Isten Szentlélekkel és hatalommal, és szíjjeljárt jót tévén* (ApCsel 10: 38). Krisztus a názáreti zsinagógában ezt mondta: *Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szeminek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét* (Lk 4:18-19). Ezzel a munkával bízta meg tanítványait is. *Ti vagytok a világ világossága* – mondta. *Úgy fényljék*

*a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat (Mt 5 :14-16).*

Erről a munkáról beszél Ésaías próféta, amikor így szól: *Nem az-é (a böjt), hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz felruházzad, és tested előtt el ne rejtöd magadat? Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ (Ésa 58:7-8).*

A lelki sötétség éjszakájában tehát Isten dicsősége egyházán át sugárzik, amikor tagjai felemelik a meggörnyedtet, és vigasztalják a gyászolót.

Körülöttünk mindenütt hallatszik a világ jajveszékése. Mindenhol vannak szűkölködők és szomorkodók. A mi feladatunk, hogy könnyítsünk az élet terhein, és enyhítsünk nyomorán.

Gyakorlati segítséggel sokkal többet tehetünk, mint pusztá prédikálással. Adjunk ételt az éhezőnek, ruhát a mezítelennek, és otthont a hajléktalannak! Sőt még többet kell tennünk! A lélek éhségét csak Krisztus szeretete elégítheti ki. Ha Krisztus bennünk lakik, akkor szívünk tele van mennyei együttérzéssel. A forró krisztusi szeretet lezárt forrásai fel-fakadnak.

Isten nemcsak adományokat kér tőlünk a rászorulóknak, hanem derült mosolyt, biztató szavakat és kedves kézszorítást is. Amikor Krisztus meggyógyította a beteget, kezét rájuk tette. Mi is hajoljunk közel azokhoz, akiken segíteni akarunk.

Sok ember már nem tud reménykedni. Hozzuk vissza életükbe a napfényt! Sok elcsüggedt ember van. Bátorítsuk őket! Imádkozzunk értük! Vannak, akik kívánják az élet kenyerét. Olvassunk nekik Isten Igéjéből! Sokan lelkileg annyira betegek, hogy földi gyógyír nem segít rajtuk. Orvos nem tudja meggyógyítani őket. Imádkozzunk ezekért a lelkekért! Vigyük őket Jézus elé! Mondjuk nekik, hogy van balzsam Gileádban, és Orvos is!” – *Krisztus példázatai*, „Találkozás a vőlegény-nyel” című fejezet

## 14. tanulmány

# Tanulságok *Jób könyvéből*

### December 24., szombat délután

A csalódás is – habár saját tanításuk félreértése miatt történt – javukat szolgálta. Próbára tette azokat, akik állításuk szerint elfogadták az intő üzenetet. Megtagadják-e elhamarkodottan tapasztalataikat a csalódás miatt, és eldobják-e Isten szavába vetett bizalmukat? Vagy pedig imában és alázattal igyekeznek megtalálni, hol értették félre a próféciát? Hányan cselekedtek félelemből, érzelemből vagy nyugtalanságból? Hányan voltak langymelegek és hitetlenek? Tömegek állították, hogy vágyva várják az Úr megjelenését. Megtagadják-e vajon a hitet a késedelem és csalódás vizsgáztató próbáján, amikor a világ gúnyolódik és gyalázkodik? Félredobják-e az Ige világos bizonyásgtevésével alátámasztott igazságokat, csak azért, mert nem értik meg azonnal Isten intézkedéseit?

Ez a próba megmutatja, hogy milyen erősek azok, akik őszinte hittel engedelmeskednek annak az Igének, ami meggyőződésük szerint Isten lelkének tanítása. Megtanítja őket arra is – amit csak ilyen esemény útján lehet megtanulni –, hogy milyen veszélyes dolog elfogadni a Biblia tanításai helyett emberek elméleteit és magyarázatait. A hit fiában a tévedésük nyomán támadt bizonytalanság és szenvedés elvégzi a szükséges helyesbítést. Arra készíteti őket, hogy alaposabban kutassák a prófétai igét. Megtanulják belőle, hogy gondosabban kell megvizsgálni hitük alapját, és elvetniük mindazt, ami nem az igazság Igéjére épült, bármilyen sok híve is van a keresztény világban. – *A nagy küzdelem*, 353–354. old.

A rejtett helyen, ahol egyedül vagyunk, legtitkosabb kívánságainkat és vágyainkat is kiönthetjük a végtelenül irgalmas Isten előtt. Amikor a magányban lelkünk elcsendesedik, szívünkhöz is szól majd hangja,



amely mindenkor felel az emberi fájdalom és nyomor kiáltására. „Igen irgalmas az Úr, és könyörületes” (Jak 5:11). Fáradhatatlan szeretettel várakozik bűnvallomásunkra, hogy bűnbánatunkat elfogadja. Úgy várja hálánkat, mint az anya szeretett gyermekének elismerő mosolyát. Szeretné, ha megértenénk, milyen komolyan és gyengéden vágyik utánunk. Meghív bennünket, hogy hozzá jöjjünk, hogy terhünk hordozásában részt vehessen, hogy gondjainkat szeretetével megkönnyítse, hogy sebeinket meggyógyítsa, hogy mi, akik gyengék vagyunk, általa megerősödjünk, s akik üresek voltunk, az Ő teljessége által beteljünk. Aki Őhöz járult, még sohasem csalódott, mert „akik őreá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul” (Zsolt 34:6).

Aki Istent titokban keresi, nyomorúságát Isten elé tárja, és segítséget kéri, annak könyörgése nem hiábavaló. „Atyád, ki titkon lát, megfizet néked nyilván.” Ha Krisztust mindennapi társunkká választjuk, a láthatatlan világ hatalmait érezzük magunk körül, s folyamatosan reá tekintve, átalakulunk képmására. Szemlélése által változunk meg. Jellemünk megszelídül, megszépül; nemesebbé, Isten országa számára alkalmassá válik. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 84–85. old.

## **December 25., vasárnap: Hitből, nem látásból**

A Szentlélek adja azt az erőt, amely a gyötrődő és küszködő lelkeket megtartja, úgy a világ gyűlölete, mint saját gyengeségeik és hibáik felismerése közepette. Amikor bánat és szenvedés a részünk, amikor jövőnk sötétnek és nyugtalanítónak látszik, vagy elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, akkor a Szentlélek, hitben elmondott imáinkra, megvigasztalja szívünket. Nem döntő bizonyítéka kereszténységünknek, ha rendkívüli körülmények között mutatunk nagy lelkesedést. A megszentelődés és szent élet nem elragadtatásból áll, hanem azt jelenti, hogy akaratainkat teljesen Istennek adjuk át. Jelenti, hogy élünk Isten minden Igéjével, amely az Ő szájából származik. Jelenti, hogy Benne bízunk minden kísértésben, úgy a sötét, mint a fényes napokban is. Jelenti, hogy hitben járunk minden körülmények között, rendíthetetlen bizalommal támaszkodunk Reá, és megnyugszunk szeretetében. – *Az apostolok története*, 51. old.

Hittel bízunk Isten ígéreteiben, előre haladni hit által, előre törni anélkül, hogy a körülmények kormányoznának bennünket, olyan lecke, melyet nehéz megtanulni. Mégis nagyon fontos, hogy Isten gyermekei megtanulják. Mindenkor becsüljük nagyra Isten Jézus Krisztus általi kegyelmét; mert ezt adta nekünk, mint az egyedüli utat Isten megközelítésére. Isten felhőoszlopból szólt szavaiba vetett hit képesítette volna Izrael gyermekeit, hogy sokkal jobb följegyzéseket hagyjanak magukról. Istenbe vetett hitük hiánya viszontagságosabb történelmet hozott rájuk. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 533. old.

A szél hallható a fák ágai között, susogtatja a leveleket és a virágokat; mégis láthatatlan, és senki sem tudja, honnan jön vagy hová megy. Ilyen a Szentlélek munkája a szívben. Nem lehet jobban megmagyarázni, mint a szél mozgását. Az ember lehet, hogy nem tudja megmondani megtérésének pontos idejét vagy helyét, vagy nyomon követni az összes körülményeket, ez azonban még nem bizonyítja, hogy megtéretlen. Valaki által, aki éppoly láthatatlan, mint a szél, Krisztus folytonosan munkálkodik a szívben. Lassan-lassan, talán az ember számára észrevétlen, a kapott benyomások a lelket Krisztus felé vonják. (...)

Bár maga a szél láthatatlan, de hatásai láthatók, érezhetők. Ugyanígy nyilvánvalóvá válik a Lélek szívben történő munkálkodása az olyan ember cselekedeteiben, aki átérezte a megmentő erőt. Amikor Isten Lelke átveszi az uralmat a szív felett, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, lemond a gonosz cselekedetéről; szeretet, alázatosság és béke lép a harag, irigység és összeférhetlenség helyébe. A bánatból öröm lesz, az arcon égi fény tükröződik. Senki sem láthatja a kezet, amely leemeli a terhet, nem láthatja a mennyei udvarokból alászálló fényt. Az áldás akkor jön, amikor a lélek hittel aláveti magát Istennek. Ekkor az emberi szem számára nem látható hatalom új lényt hoz létre Isten képmására. – *Jézus élete*, 172–173. old.

## **December 26., hétfő: A gonosz**

A jó és a rossz közötti nagy küzdelem hevessége egészen az idők végéig fokozódik. Sátán minden korban kinyilvánította, hogy haragszik

Krisztus egyházára. Isten pedig kegyelmével és Lelkének hatalmával megerősítette népét, hogy meg tudjon állni az ördög hatalmával szemben. Krisztus apostolai a lélek különleges világosságát kapták, amikor hirdetniük kellett az evangéliumot a világnak, és le kellett írniuk a későbbi korok számára. Az egyház végső szabadulásának közeledtekor azonban Sátán még nagyobb erővel dolgozik. Leszáll, és „nagy haraggal teljes, úgy, mint aki tudja, hogy kevés ideje van” (Jel 12:12). „A hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival” (2Thessz 2:9) fog dolgozni. Ez a lángelme, aki egykor Isten angyalai között a leghatalmasabb volt, hatezer éven át, teljes erejével csalt és pusztított. Sátán e küzdelmes korszakok alatt szerzett minden ügyességét, ravaszságát és tökélyre vitt kegyetlenségét latba veti Isten népe ellen a végső harcban. E vészterhes időkben Krisztus követőinek figyelmeztetniük kell a világot az Úr második adventjére; és egy olyan népet kell felkészítenünk, amely meg tud állni „szeplő nélkül és hiba nélkül” (2Pt 3:14). – *A nagy küzdelem*, 4. old.

Sátán az élet játékát folytatja a férfiak és nők lelkével, akikért Krisztus az életét adta. Az Úr munkáját végezve, nagy lelkesedésünkben vigyázunk arra, nehogy Krisztus elé kerüljünk ahelyett, hogy követnénk Őt. – *E. G. White levele Edson és Emma White-hoz, 1900. január 9., 171. levél*

Sátán egy tapodtat sem enged, kivéve, ha a mennyei küldöttek hatalma visszaszorítja. Isten népének Jézushoz hasonlóan szembe kell szállnia vele e szavakkal: „Meg van írva!” Sátán most is idézni tudja a Szentírást mint Jézus napjaiban, és megrontja tanításait, hogy támogassák csalásait. De a Biblia egyszerű állításai hatalmas fegyvert szolgáltatnak minden küzdelemben. (...)

Sátán sokáig készült végső erőfeszítésére, hogy megcsalja a világot. (...) Lassanként készítette el az utat csalásának mesterműve számára a spiritizmus kifejlesztése által. Terve még nem érte el teljes kifejlődését, de eléri az idők végén, és a világot csalásainak árába sodorja. Gyorsan a végzetes álbiztonság állapotába ringatja az emberiséget, amelyből csak Isten haragjának kitöltésekor ébrednek fel. – *A megváltás története*, 397–398. old.

## December 27., kedd: Akinek ilyen barátai vannak

Jézus egy pillanatra körbenézett a helyszínen – a szegényében remegő áldozaton, a kemény tekintetű, emberi együttérzést nélkülöző méltóságokon. Szeplőtlen tisztaságú lelke visszarettent a látottaktól. Jól tudta, miért hozták eléje ezt az ügyet. Olvasott a szívekben, a jelenlévők mindegyikének ismerte jellemét és életútját. Az igazságnak ezek az ügynevezett őrei maguk vitték áldozatukat a bűnbe, hogy törbe csalhassák Jézust. Jézus úgy tett, mintha nem hallotta volna kérdésüket, lehajolt, a földre szegezte tekintetét, és írni kezdett a porba. Látván késlekedését és látszólagos közömbösségét, közelebb húzódtak, hogy felhívják figyelmét az ügyre. Ám amint tekintetük a Jézusét követve a földre esett, ábrázatuk elváltozott. Ott látták leírva saját életük bűnös titkait. Az emberek figyeltek, látták az arckifejezések megváltozását és odatolakodtak, hogy meglessék, mi az, amit oly meghökkenten és szégyenkezve néznek. (...)

Jézus felemelkedett, az asszonyra tekintett, és így szólt: „Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged? Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda neki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!” (...)

Szíve felolvadt, Jézus lábához vetette magát, zokogással fejezte ki hálás szeretetét, keserű könnyek között vallotta meg bűneit.

Ez számára új élet kezdetét jelentette, a tisztaság és béke Isten szolgálatának szentelt életét. Ennek az elbukott léleknek a felemelésével Jézus nagyobb csodát művelt, mint a legsúlyosabb testi betegség meggyógyításával, mert halálos lelki kórt űzött el. Ez a bűnbánó asszony az egyik legállhatatosabb követő lett. Önfeláldozó szeretettel és odaszentelődéssel hálálta meg a megbocsátó kegyelmet. Jézus jelleme a tökéletes igazság szépségében ragyog fel ezzel a tettel: megbocsátott ennek a nőnek, és jobb életre bátorította. (...) A Bűntelen Lény szánja a bűnös gyöngeségét, segítő kezét nyújtja neki. – *Jézus élete*, 461–462. old.

Gyakran, amikor meggyőződnek az evangélium igazságáról, éppen azok lesznek annak leghűségesebb követői és terjesztői, akik korábban gorbán és durván viszonyultak hozzá. Ők nem teljesen elveszettek. A visszautasító külső mögött jó sugallatokat érhetünk el. Segítség nélkül soha nem jönnének helyre, azonban türelemmel, kitartó erőfeszítéssel

felemelkedhetnek. Az ilyeneknek kedves szavakra, odafigyelésre, tapintható segítségre van szüksége. Olyan kedves, szelíd tanácsokra vágnak, amelyek nem oltják ki a lélekből a bátorság halovány fényét. Akik ilyen személyekkel dolgoznak, mindig tartsák ezt szem előtt. – *Temperance*, 129. old.

## December 28., szerda: Nem csak tövis és bogáncs

Miért engedte Isten, hogy a nagy küzdelem folytatódjon a korszakokon át? Miért nem szabta rövidre Sátán életét már röviddel annak lázadása után? Azért, hogy az egész világegyetem meggyőződjön Isten igazságos bánásmódjáról, amit a gonosszal szemben tanúsít, s azért, hogy a bűn megkapja örök büntetését. A megváltás tervében olyan mélységek és magasságok vannak, amit maga az örökkévalóság sem képes kimeríteni, és olyan csodák, amelyekbe angyalok vágnak be tekinteni. Minden teremtetett lény közül csakis a megváltottak tudják tapasztalatból, milyen a bűnnel való igazi harc, ők Krisztussal együtt éltek ezt át, s ezáltal – amit angyalok sem tehetek meg – közösséget vállaltak a Megváltóval szenvedéseiben! Vajon a megváltás tudományának területén nem lesz-e értékes a bizonyágtételük az el nem bukott lények számára is? Már most is érvényes a következő kijelentés: „hogy megismertettessék a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége.” „Együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: Hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban” (Ef 3:10; 2:6-7). – *Nevelés*, 308. old.

Isten kiválasztotta Ábrahámot küldöttjeként, aki által közvetítette a világosságot a világnak. Isten Szava nem hízélgő kilátásokban, magas fizetésben, hatalmas elismerésben vagy világi tisztességben szólt hozzá. „Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, amelyet én mutatok néked.” (1Móz 12:1) Ez volt Ábrahám mennyei üzenete. A pátriárka engedelmeskedett. (...) Elhagyta hazáját, otthonát, rokonait, minden kellemes kapcsolatát, hogy a vándorok és idegenek életét élje.

Ábrahám érvelhetett volna, megkérdőjelezhetette volna Isten döntését ebben a kérdésben. Azonban bizonyította, hogy tökéletesen bízik Isten vezetésében. Nem gondolkodott azon, hogy termékeny, kellemes földre vezeti-e Isten vagy sem. Ment, ahova Isten küldte. Ő mindannyiunknak példát mutatott. (...)

Ábrahám előretekintett a városra, melynek tervezője és építője Isten (...) Ez mindannyiunkra érvényes. Mi csak idegenek és vándorok vagyunk ezen a földön. Keressük az országot, amelyet Ábrahám keresett, amelynek tervezője és építője az Isten. – *In Heavenly Places*, 112. old.

## **December 29., csütörtök: Jézus és Jób**

Láttam a gonosz angyalokat versengeni az emberekért, és Isten angyalait, amint ellenük állnak. A küzdelem elkeseredett volt. Gonosz angyalok rontották a levegőt mérgező hatásukkal, és nyüzsgöttek a lelkek körül, hogy elbutítsák értelmüket. A szent angyalok aggódva örködtek, s várták, hogy visszaverjék Sátán seregét. De nem a jó angyalok feladata, hogy akarattuk ellenére ellenőrizzék az emberek gondolatait. Ha behódolnak az ellenségnek, és nem feszítik meg erejüket, hogy ellene álljanak, Isten angyalai alig tehetnek többet, mint hogy megállítsák Sátán seregét, amíg e veszedelemben forgók nagyobb világosságban nem részesülnek, hogy felrázza őket, és a mennyhez forduljanak segítségért. Jézus nem bíz meg szent angyalokat azok kimentésével, akik nem igyekeznek segíteni magukon.

Ha Sátán látja, hogy az a veszély fenyegeti, hogy valamely ember kisiklik kezéből, akkor a legvégsőkig megfeszíti erejét, hogy megtartsa magának az illetőt, és mikor valaki rádöbben veszedelmére, és nyomorultan, buzgón Jézushoz fordul segítségért, Sátán megijed, hogy elveszíti őt, és tartalék erőt hív angyalai közül, hogy körülvéve a szegény lelket, a sötétség falát alkossák körülötte, hogy a menny világossága ne jusson el hozzá. De ha a veszélyben forgó kitart, és tehetetlenségében Krisztus vérének érdemeire támaszkodik, Megváltónk hallja a hit buzgó imáját, és erejükkel kitűnő angyaltartalékot küld megmentésére. Sátán képtelen elviselni, ha hatalmas ellenfeléhez könyörögnek, mert retteg Krisztus ereje és fensége előtt. A buzgó ima hallatára Sátán egész serege resz-

ket. Több és több gonosz angyalsereget hív, hogy elérje célját. Amikor korlátlan hatalmú angyalok érkeznek a menny fegyverzetével az elaléló szorongatott segítségére, Sátán és serege visszavonul, mert tudja, hogy elvesztette a csatát. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet.

Minden áldást Krisztus ajándékán keresztül nyerünk el. Ezen az ajándékon át áramlik hozzánk napról-napra az Úr jóságának meg nem szűnő árja. Ezen át részesülünk a színpompás, édes illatú virágokban, hogy örvendezzünk nekik. Krisztus teremtette a napot és holdat; egy eget ékesítő csillag sincs, melyet ne Ő teremtett volna. Egyetlen falat étel sem kerül asztalunkra, melyről ne Ő gondoskodott volna, hogy éhen ne vesszünk, Krisztus pecsétje ott áll valamennyin. Ez a kimondhatatlan ajándék: Isten egyszülött Fia, Ő lát el bennünket mindennel. A kereszt-hez szegezték Őt, hogy ezek az adományok Isten teremtményeihez folyhassanak. – *Bizonyságtételek*, 8. kötet, 287. old.

Mikor Krisztus e földön járt, imádkozni tanította tanítványait. Arra oktatta őket, hogy mindennapi szükségleteiket vigyék Isten elé, és összes gondjaikat őreá vessék. Az az ígérete, hogy imájukat és kérésüket meghallgatja, biztosíték a mi számunkra is. Jézus maga is gyakran imádkozott, amikor közöttük járt. Magára vette fogyatkozásainkat, gyengeségeinket, és áhítattal kért mennyei Atyjától támogatást és segítséget, hogy kötelességeire és próbáira felvértezzék. Minden tekintetben Ő a mi példaképünk, gyengeségünkben testvérünk, aki „megkísértetett mindegyekben hozzánk hasonlóan” (Zsid 4:15), de mint az egyedüli bűntelen, természete visszariadt a gonosztól; lelki fájdalmakat és kínokat szenvedett el a bűnös világban. Emberi mivolta az imát szükségletévé és kiváltságává tette. Atyjával való közösségében vigaszt és örömet talált. Ha tehát az emberiség Megváltója, az Isten Fia, szükségét érezte az imának, mennyivel inkább fontos, hogy mi, bűnös, gyenge emberek is felismerjük annak szükségét, hogy bensőségesen és állandóan imádkozzunk Istenhez! – *Jézushoz vezető út*, 93. old.

